

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Manuel Valls i Serra

26 • Gener • 95

Any XVI • Núm. 801 • 200 ptes.

SUMARI

- 5** El viatge pastoral del Sant Pare a Filipines
- 8** La destitució de Mons. Gaillot, bisbe d'Evreux
- I**
- III**
- 9** Concili Tarraconense
- III** Homilia Inaugural del Concili
- IV** En defensa de la Mare Teresa de Calcuta
- 20** Intermón denuncia el comerç d'armes
- 24** 50 anys de la mort de Saint-Exupéry

Amb el Concili

Una flama s'encén a les nostres Esglésies

Mantinguem-la encesa amb la pregària tot seguint les tasques conciliars

Catalunya Cristiana n'informarà àmpliament a cada número

Editorial

Coratge, en un moment difícil

A Txexènia i a Bòsnia, guerra en lloc de diàleg, i víctimes innocents... Al Japó, un sisma mortífer amb prop de quatre mil morts i cent mil ciutadans sense casa... En la política del país, obscures històries de corrupció, que els tribunals escateixen, i polèmiques bròfegues... En el programa eclesial, sobretot el francès, el clima neguitós suscitat per la destitució del bisbe d'Évreux... Són fets molt diversos que han convergit en els mitjans informatius d'aquests dies i que tenen el tret comú de crear-nos una sensació negativa, de tristesa i, potser, de pessimisme.

En moments com aquests, el coratge només ens pot venir de dins. Així com les cases solen ser més càlides en els països freds, també en temps de desolació necessitem refer des del nostre interior on habita l'Esperit. La pregària ens refà. No ens dona, ben cert, una clau que ens obri el sentit

de tots els esdeveniments, d'aquells, sobretot, que més ens fereixen, però ens fa capaços d'integrar tota la vida, també amb les seves zones obscures, en una visió d'esperança. El mateix Mestre que posava sempre l'anunci de la creu a la llum de la resurrecció ens ajuda ara a posar-hi la nostra. Només qui ha après en el silenci aquesta saviesa manté el coratge en la prova i és capaç d'encomanar-lo als germans.

L'exemple més albirador d'aquesta mena de coratge ens el dona, també aquests dies, el papa Joan Pau. Entre tantes notícies preocupants, la del seu viatge actual ens reconforta. La feblesa de la seva salut física posa més en relleu que la fortaleza li ve de dins. És al món dels més pobres i els porta l'esperança de l'Evangeli. Malgrat les petites ironies d'alguns, la seva capacitat de convocatòria ultrapassa totes les previsiones i situa el missatge fonamental de l'Església al

carrer, enmig de la massa. Aquests viatges apostòlics del Papa tenen, indubtablement, una dimensió històrica. La simultaneïtat, però, del d'aquests dies amb l'afer de monsenyor Gaillot ha significat un contrast que molts comentaristes han subratllat. No deixa de ser dolorós, certament, que es produeixin problemes de comunió entre un bisbe que ha cercat esforçadament de fer-se present entre els marginats i el Papa que va a trobar els pobres del Tercer Món. Les seves divergències tenen lloc, és clar, en un altre terreny. Però ens agradaria que la comunió de tots dos en la sol·licitud pels més desventurats no quedés entelada i servís de base per a la continuïtat, malgrat tot, d'un diàleg pacient i reconciliador sobre tots els reptes que avui planteja la nostra Església.

Tribuna

Els nostres mitjans, ¿comuniquen?

Jaume Aymar i Ragolta

Delegat de comunicació de l'Arquebisbat de Barcelona

El professor Ruiz Lacruz posa en qüestió que avui els mitjans de comunicació realment comuniquin. Diu que aquests macro-instruments cada vegada més sofisticats aporten informació i opinió però no afavoreixen ni poc ni gaire l'autèntica comunicació entesa com a camí privilegiat de solidaritat i, pels creients, com a camí de comunió. Diu també que més aviat fragmenten l'opinió pública, creen al·lèrgies en el teixit social i afavoreixen els recíprocs ressentiments. Té la seva raó. Avui veiem, per exemple, que els «mass media», s'han convertit en una caixa de ressonància dels conflictes socials. L'interrogant és si aquesta ampliació, útil i, fins, necessària en una societat madura, no arriba a distorsionar el mateix so que vol transmetre. Posem el cas de la corrupció dels polítics. És evident que de corrupció a la vida pública n'hi ha hagut, n'hi ha, i n'hi haurà. Denunciar-la sistemàticament pot ser útil, però també pot abocar i, de fet, hi aboca com a efecte concomitant, a una sospita generalitzada i a una desafec-

ció dels ciutadans per la cosa política. Igualment, aquesta denúncia persistent arriba a fatigar el receptor i el porta, de retruc, a una desafecció envers els propis mitjans, diis, de comunicació. Com recordava fa poc el Dr. Rovira Belloso en aquestes mateixes pàgines: «en la denúncia dels casos de corrupció no s'ha d'incórrer en faltes d'ètica. Transparència en tots els ordres!». Tots els mitjans del nostre país s'haurien de regir per un codi deontològic. Les propostes que va llançar en el seu dia el Col·legi de Periodistes de Catalunya són prou útils i no haurien de romandre en un calaix.

La comunicació eclesial

També cal avançar en la comunicació intra-eclesial i de l'església amb la resta de la societat. Amb tot, és cert que en aquests camps s'aprecien uns petits indicatius de millora. Sense caure en el cofoisme, en voldria assenyalar alguns: en primer lloc, la compareixença dels nostres bisbes en ràdio i televisió comença a ser una mica més sovintejada. És veritat que no cal abusar de presències episcopals en els media, però també crec que és rellevant, per exemple,

que el Cardenal Carles acceptés ser declarat *Persona humana* de l'any per Mikimoto i d'intervenir en el seu programa, que el bisbe Joan Carrera acudís fa poc a *La Barberia* i el bisbe Joan Enric Vives sigui un contertuli habitual de *Catalunya-Ràdio*.

També convé assenyalar el fenomen de *Ràdio Estel*, a hores d'ara la capdavantera en audiència en llocs de treball de Barcelona i que, endemés, pot esdevenir en un futur no llunyà la peonera d'una xarxa radiofònica de l'església a Catalunya. Com va dir Santiago Ramentol, les emissions de *Ràdio Estel* ajuden a pacificar una societat prou crispada. Em pregunto si els agents pastorals som prou conscients de les possibilitats evangelitzadores d'aquest mitjà.

Un altre fet esperançador és la creació de la Facultat de Ciències de Comunicació Blanquerna, en el si de la Universitat Ramon Llull, que es presenta com a successora de l'antiga escola de periodisme de l'Església. Aquesta nova facultat, compta amb un utilatge tècnic de primer ordre i el 1999 donarà a la societat catalana la seva primera promoció de comunicadors. El fet que hi hagi una oferta docent plural en el terreny de la comunicació ha de repercutir en una

millor qualitat dels periodistes.

En un altre ordre de coses, trobem la millora en el disseny d'algunes publicacions d'església com ara el *Full Dominical* de Barcelona, Lleida, Tortosa i Urgell, d'una banda, o els de Vic, Solsona i Tarragona, de l'altra, així com els avenços formals i de contingut que ha introduït el setmanari *Catalunya Cristiana*. Cal esperar que no es deixi d'avançar en aquesta línia i que el Concili Provincial hauria d'empènyer l'elaboració d'un pla de comunicació de l'Església a Catalunya, seguint les intuïcions de l'«Aetatis Novae».

Fóra absurd i nociu que els mitjans de comunicació eclesial volguessin competir amb els grans mitjans públics, sotmesos a les pressions de macrogrups econòmics i ideològics. També val per aquest camp el consell de Jesús: «heu sentit dir que els governants de les nacions les dominen com si en fossin amos... entre vosaltres no ha de ser pas així» (cf. Mt. 20, 25). Crec que no podem entrar en la dinàmica dels grans mitjans, però en la seva mesura sí que els nostres mitjans tenen més possibilitats d'esdevenir veritables «mitjans de comunicació» i per tant poden tenir un paper privilegiat per humanitzar la societat. Ho hem demanat a sant Francesc de Sales, en la seva diada del passat 24 de gener.

CATALUNYA
CRISTIANA

Director: Manuel Valls i Serra

Coordinació: Josefina Picas i Pauné

Redacció: Glòria Carrizosa, Miquel Àngel Codina, Guillem Farré, Francesc Gamissans, Núria Oriol, Tomàs Puntí, David Vidal

Col·laboradors: Núria Albert, Montserrat Albert, Josep M. Aragones, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmajó, Oriol Camps, J. Carrera Planas, Rosa Collell, Miquel Estradé, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Justo López Melús, Jaume Mora, Josep Nadal, Francesc Nicolau, Francesc Riu, Joan Salvador, Pere Saumell, Pere Tena, Josep Ventura, P-J Ynaraja

Corresponsals: Jaume Reixach, GIRONA; Jaume Montaña, LLEIDA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Lluís Badia, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA

Autoedició i compaginació: Josep Samper i Carlos Aguado

Redacció, administració, publicitat i autoedició:
C/ Puiggarí 5-7, - 08014 BARCELONA - Telèfon 490 59 88,
Fax 490 20 35

Impressora: Publiagraf, S.A.L. Passatge Valeri Serra, 30,
08011 BARCELONA. D.L. B. 14.387/79 Tels. 454 16 30 / 17 77

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra,
Gibraltar i Portugal: 9.880 Ptes.
Resta d'Europa: 20.384 Ptes.
Amèrica i Àfrica: 25.584 Ptes.
Àsia i Oceania: 36.504 Ptes.

Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona
Fundadors: Mn. Joan Jarque i Jutglar i Mn. Francesc Malgosa i Riera

PATRONAT

President: Mons. Ricard-Maria Card. Carles i Gordó, arquebisbe de Barcelona

President per delegació: Mons. Joan Carrera i Planas, bisbe auxiliar de Barcelona

Altres membres: Josep-Rafael Carreras de Nadal, Ramon Casals i Lamarca, Marcel Coromines i Balletbò, Pere Fàbregues i Morlà, Marcel·lí Joan i Alzinella, Josep Miró i Ardèvol, Pere Planellas i Reig, Josep Oriol Pujol i Humet, Mn. Manuel Valls i Serra, Gaspar Vilarrubias i Codina

Secretari: Jaume Planas i Pahissa

Delegat executiu: Jaume Viñals i Rovira

Difusió controlada per

MEMBRE DE LA UCIP

La fundadora de les germanes Angèliques serà beatificada el 29 de gener

Vaticà

La gent gran té necessitat de ser escoltada

La germana Genoveva Torres Morales, fundadora de la Congregació de les Germanes del Sagrat Cor de Jesús i dels Sants Àngels (Angèliques), serà beatificada el pròxim 29 de gener a la Basílica de Sant Pere del Vaticà.

Glòria Carrizosa

Ma. del Pilar Fernández, superiora de les Angèliques de Barcelona que tenen una residència per gent gran al c. Bruc, 193, ens parla sobre aquesta religiosa espanyola que, malgrat les dificultats que va haver de superar, va fer realitat la gran il·lusió de la seva vida: fundar una obra social per pal·liar la soledat que pateixen tantes persones d'edat avançada.

—Mare Pilar, quines eren les principals virtuts de la mare Genoveva Torres que han fet possible que s'arribés a la seva beatificació?

—Tenia una ànima molt humana, molt alegre, una gran devoció a l'Eucaristia. Era una dona molt afectuosa amb un gran esperit de sacrifici, tot i que va patir molt al llarg de la seva vida.

La germana Genoveva va néixer a Almunara, un poble de Castelló de la Plana al 1870 d'una família cristiana humil. Ben aviat va perdre els pares i quatre germans i es va quedar sola amb un germà més petit. No va poder anar a l'escola, però li agradava llegir llibres, i en tots els esdeveniments de la seva vida sempre intentava veure quina era la voluntat del Senyor. Hi ha una anècdota de quan va fer la Primera Comunió. Com que no tenia prou diners per

comprar-se un vestit, un dia es va aixecar ben aviat i, sense dir res a ningú, se'n va anar a la primera missa que es deia a la parròquia i combregà. Va rebre a Jesús abans que la resta de nens.

—Tinc entès que quan encara era una nena, la mare Genoveva va patir un cop molt dur que la va marcar per la resta de la seva vida. ¿Com van anar els fets?

—Als 13 anys li va sortir un tumor a la cama dreta, provocat potser per l'excés de feina. Se li va infectar i com que la gàngrena avançava, els metges van decidir amputar-li la cama. Com que no hi havia temps de portar-la a l'hospital, se la van haver d'operar sobre la taula de la cuina amb molt poca anestèsia. Els crits de dolor que feia la pobre Genoveva se sentien per tot el poble. Ningú pensava que pogés sobreviure, però a poc a poc es va recuperar, encara que la cama no li va quedar bé i sempre va patir molts dolors. Va haver de fer servir les croses durant 73 anys, fins que es va morir al 1956.

—¿Com va sorgir la seva vocació?

—Quan el seu germà es va casar, a la seva esposa no li agradava haver de tenir una impedida i li van buscar un centre d'acollida: a València a la Casa de la Misericòrdia, una fundació benèfica que

llavors regien les Carmelites de la Caritat de Santa Joaquina de Vedruna. Allà féu una gran tasca apostòlica amb les nenes. Pietosa, el seu desig era ser religiosa, però el Senyor la guardava per una altra obra, ja que aquí no l'acceptaven pel problema que patia que li impedia realitzar les tasques necessàries.

La mare Pilar explica que després de romandre nou anys a la Misericòrdia, va sortir als 24 anys i se'n va anar a viure a un pis amb dues senyores. Encara va tardar uns anys a fundar la seva congregació. El canonge Barbarrós la va orientar en la seva vocació. Li deia que pel seu confessorari passaven moltes dones que no els arribava la pensió per pagar el lloguer d'un pis i no sabien on anar. Com que eren de classe mitjana, no les acollien a les Germanes dels Pobres. Això era el que Genoveva venia pensant des de feia temps: una fundació que es

dedicés exclusivament a atendre dones grans amb pocs recursos econòmics i que es trobaven soles. D'aquesta forma va pensar que ella podria ajudar-les, pal·liant la seva soledat. Aquella era realment la seva vocació, a més a més ella sempre va voler fundar l'Adoració nocturna. Actualment, les senyores de la residència poden participar de l'Adoració al Santíssim tota la nit de dijous a divendres.

—Avui en dia ¿quina és la tasca social i apostòlica que duen a terme les Angèliques?

—A Saragossa tenim la casa central, també estem a Madrid i a Barcelona, on som 9 religioses per atendre una residència de 160 senyores. És una obra de molt sacrifici perquè estem amb elles fins al final de la seva vida, sempre amb plena disponibilitat, tant de dia com de nit. Tenim una llista d'espera llarguíssima; hi ha moltes persones que voldrien pagar

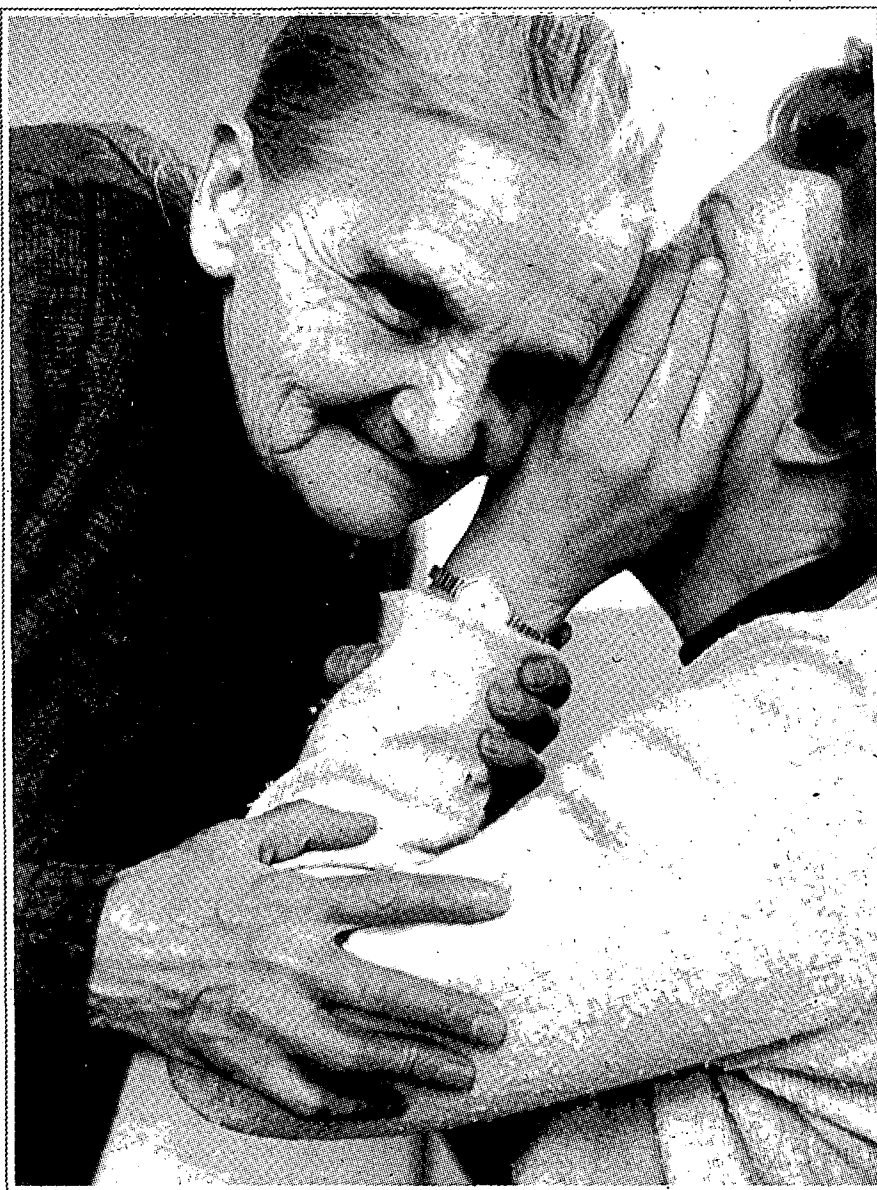
una habitació perquè realment és un lloc molt familiar, on les residents se senten com a casa seva.

—¿Segons la seva experiència, ¿què és el que més necessita la gent gran?

—Sobretot volen ser escoltades; moltes vegades t'expliquen la mateixa història però tu has de fer com si la sentissis per primera vegada, amb la mateixa atenció. Llavors els dones una satisfacció molt gran. La nostra fundadora va voler que les senyores s'hi sentís de gust; per això cadascuna es decora l'habitació com vol per trobar-se com a casa seva. Les habitacions són individuals, amb bany, televisió, telèfon, com un petit apartament. Un dia va venir una tunia a tocar unes cançons a les residents. Després comentaven que havien vist un lloc on es respirava solidaritat i una gran pau i joia. De fet és així, les senyores ens ajuden, i entre totes formem una gran família.

—¿Com viuran la cerimònia de beatificació de la mare Genoveva?

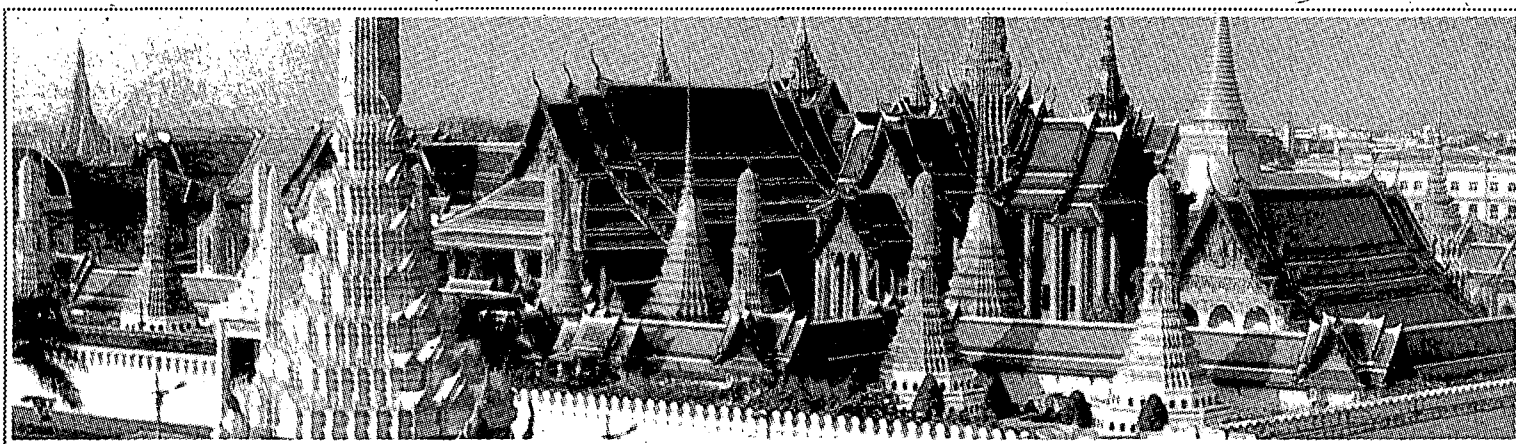
—Un grup molt nombrós anirem a Roma per seguir de prop aquest gran esdeveniment. Ens fa molta il·lusió, perquè ha estat un procés molt ràpid, ja que només fa 37 anys que va morir la mare Genoveva. Ella tenia una ànima molt generosa; no podia veure una necessitat. Sempre deia les paraules: «Mans que no doneu, ¿què espe-reu?».

Mare Pilar Fernández: «La gent gran vol ser escoltada, encara que a vegades t'expliquen la mateixa història»

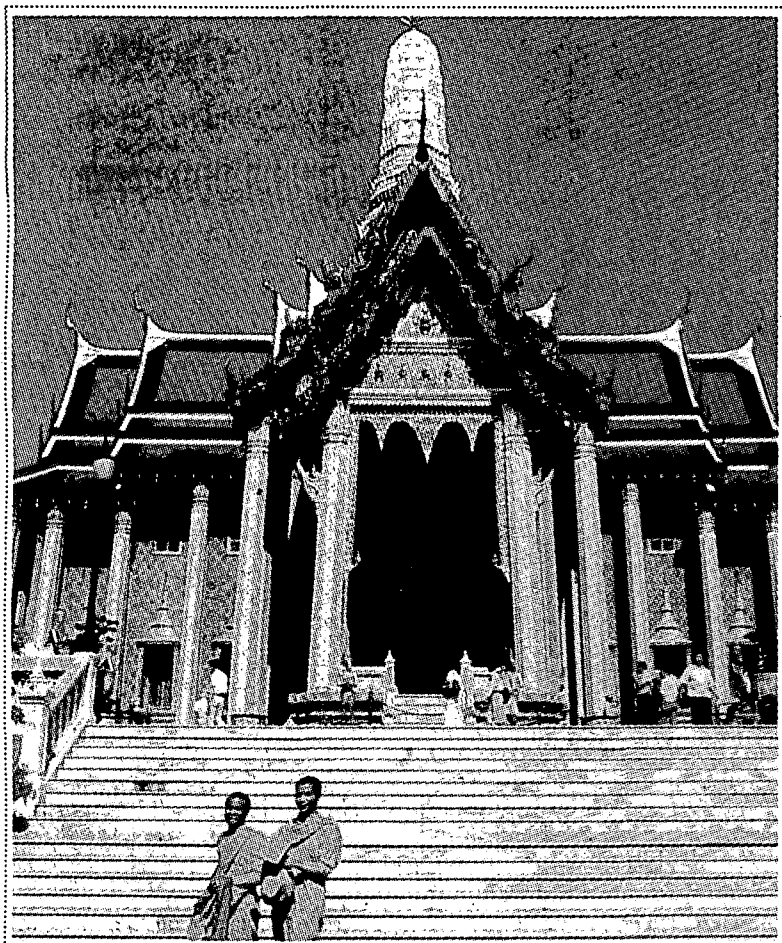
Del 20 d'abril al 3 de maig de 1995

TAILÀNDIA

EL MÓN SIAMÈS

Bangkok i el seu entorn fins a l'illa de Pucke passant per Chiang Rai i les terres del nord

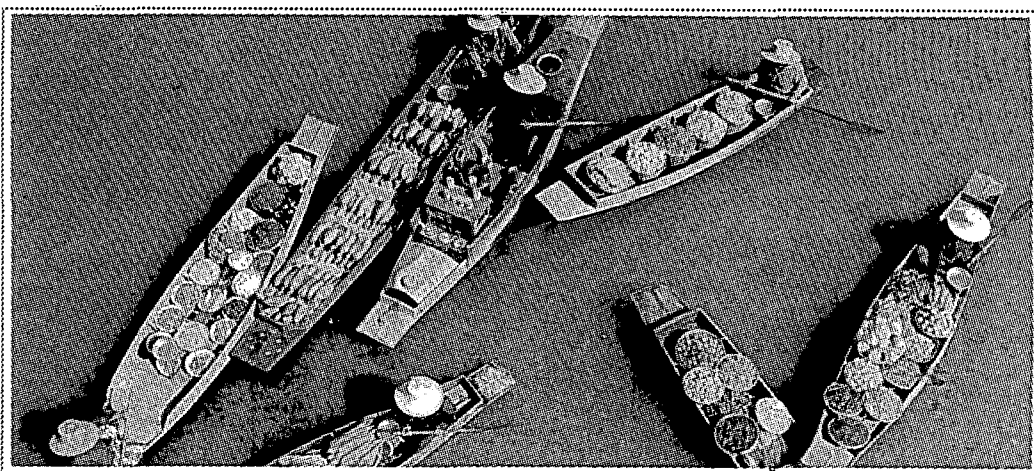
Pensió completa - Vols regulars fins a Bangkok i Pucket

Autocars gran turisme - Trajectes amb llanxa i piragua - Dinars en restaurants
Assegurances

Oberta la inscripció

Visitant:

- Bangkok • Damnoen Suduak
- Bang Pa In • Ayutthava
- Kampaenghets • Sukhothai • Uttaradit
- Nan • Wat Phuyin • Wat Thuin
- Chiang Rai • Triangle d'or
- Akkha • Chiang Mai • Pucket

poblacions indígenes / indústries artesanals

Podeu demanar-ne informació per telèfon, per correu o bé personalment a l'associació
AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA:

Pelegrinatges i viatges: Plaça Urquinaona, 11 3r. 3a. A. 08010 Barcelona - Telèfon: **301 37 18**

Res semblant, ni a Madràs, ni a Lima, ni a Espanya,
ni a Mèxic ni a Cracòvia

Vaticà

Manila: Més de tres milions de joves escolten el Papa

MANILA.— Més de tres milions de joves es van concentrar a la capital per participar en l'Eucaristia presidida pel papa Joan Pau II en commemoració del IV Centenari de la Fundació pels Missioners Espanyols de la diòcesi de Manila, i també amb motiu de la X Jornada Mundial de la Joventut. «De vosaltres dependrà —va dir el Papa als joves— el Tercer Mil·lenni, que sembla una meravellosa nova era per a la humanitat, però que suscita també molta temença». Tot seguit oferim un breu resum dels deu dies del viatge pastoral del Sant Pare per Filipines, Papua Nova Guinea, Austràlia i Sri Lanka.

C.C.

Milers i milers de filipins es van congregar per tot el trajecte que havia de recórrer el papa Joan Pau II a Manila, que iniciava en aquest bastió del catolicisme a l'Àsia una delicada gira per tota la regió.

DIVENDRES, DIA 13

El Papa, que camina amb l'ajuda d'un bastó, però que semblava trobar-se millor que en el transcurs de les últimes setmanes, va arribar a l'aeroport de Manila procedent de Roma, envoltat de severes mesures de seguretat. Tan aviat com va sortir de la sala d'autoritats va pujar al *papamòbil* (jeep blindat amb un habitacle de vidre antiballes), per dirigir-se a la nunciatura.

Arribada a l'aeroport

Milers i milers de persones, cantaven i aixecaven retrats del Papa, li van oferir una calorosa i triomfal benvinguda al llarg de tot el recorregut de 9 quilòmetres, desbordant en diverses ocasions el dispositiu de seguretat sense que no es registrés cap incident notable.

No obstant, mentre el Papa es trobava encara a l'aeroport, un filipí armat d'un revòlver, a pocs quilòmetres, va ser arrestat per la policia. Anava vestit de paisà i no estava autoritzat per romandre on el van detenir.

A trenc d'alba, milers de persones esperaven per poder estar presents en primera línia del recorregut. Les escoles de Manila van tancar tota la setmana, mentre que nombrosos establiments públics i privats, ja havien tancat les seves portes dijous.

Segons els observadors, el Papa, que ja va efectuar una primera visita als filipins el

1981, va mobilitzar la massa més important que mai no s'hagi vist als carrers de Manila des del 1983, amb motiu dels funerals del líder opositor a la dictadura de Marcos, Benigno Aquino.

Quan va baixar de l'avió, Joan Pau II va fer una crida als joves catòlics, reunits a Manila en ocasió de la X Jornada Mundial de la Joventut, per difondre la fe a l'Àsia, el continent més poblat del planeta.

«El vostre destí històric és construir una civilització de fraternitat i d'amor. Una civilització que es perfeccionarà aquí entre les antigues cultures i les tradicions de tot el continent asiàtic», va declarar en una breu allocució.

«L'Església i la comunitat política actuen en diferents nivells i són independents entre si», va declarar igualment el Papa, en al·lusió al conflicte que enfronta la poderosa església filipina amb el govern de Fidel Ramos i la seva política sobre el control de natalitat.

Amb el president del govern

L'audiència del Papa amb el president Fidel Marcos va ser l'acte més destacat de Joan Pau II quan va arribar a les Filipines. El Papa va rebre també, quan va acabar l'audiència amb el president Ramos, diversos líders polítics parlamentaris de les Filipines.

El president filipí va explicar al Papa les diferents iniciatives que ha pres el govern per intentar pacificar les zones on actuen les guerrilles comunistes i musulmanes. El Papa es va interessar per aquestes iniciatives a causa dels nombrosos incidents que patei-

xen els missioners catòlics destinats a les Filipines.

Ramos i Joan Pau II van tenir a Manila una llarga entrevista per analitzar diverses qüestions com la política de contenció de la natalitat. A les Filipines el 90 per cent de la població és catòlica, l'únic Estat asiàtic amb majoria cristiana.

El president filipí va insistir que el procés de diàleg amb els grups guerrillers de l'arxipèlag filipí continua obert.

DISSABTE, DIA 14

El Papa va concelebrar una missa en què van assistir catòlics de l'Església xinesa de Taiwan i de la patriòtica de la Xina, enfrontades des del 1950. Els xinesos de l'Església patriòtica es van deslligar de Roma per poder practicar la seva religió, tot i que han mantingut intactes la litúrgia catòlica. Tot i això segueixen la litúrgia anterior al Concili Vaticà II, ja que no el van tenir en compte.

Un grup de capellans de l'Església nacional de la República comunista de la Xina van assistir a aquesta missa, però no van poder concelebrar, ni tampoc en l'Eucaristia del dia de la Jornada Mundial de la Joventut. En tot cas, com va precisar el portaveu del Vaticà, haurien d'haver fet prèviament una professió de fe per poder dir missa.

A la universitat de Santo Tomás

Milers i milers de joves catòlics d'arreu del món van situar el *papamòbil* de Joan Pau

II, quan el Pontífex va arribar dissabte al recinte de la Universitat de Santo Tomás, a Manila.

La multitud, corejava en anglès «Joan Pau II, t'estimem».

El Papa va respondre: «Joan Pau us estima», en començar el seu discurs des d'una plataforma situada al mig de l'estadi d'aquesta Universitat, la més antiga de l'Àsia, fundada el 1611 pels espanyols i confiada als dominics.

Joan Pau II va advertir als estudiants contra els falsos valors «que han esclavitzat tants joves i adults», exhortant-los a la utilització responsable de la ciència, a anteposar «l'ètica abans que la tècnica perquè els éssers humans són més importants que les coses» i a «evangelitzar el món de la cultura».

Sa Santedat va dir també que «un gran treball espera a la joventut d'arreu del món, especialment a la joventut de Filipines i de l'Àsia, en la vigília del tercer mil·lenni».

La presència de l'arquebisbe de València

Pel que fa a les catequesis que s'imparteixen als joves com a preparació per a la Jornada Mundial de la Joventut, la del dissabte va anar a càrrec de l'arquebisbe de València, monsenyor Agustín García Gasco. El prelat espanyol va destacar que «hi ha un dret en el necessitat que pot reclamar al catòlic: ser el pròxim. Evangelitzar amb fets i paraules és fer possible el diàleg amb

(Passa a la pàg. següent)

(Ve de la pàg. anterior)

el món que ens envolta».

L'arquebisbe de València va insistir en la necessitat de caminar cap a la santedat. «S'ha criticat el Sant Pare —va afirmar— per les beatificacions dels últims anys, i no obstant, és un encert presentar models de vida cristiana»

La història de l'Església local

El Sant Pare Joan Pau II havia celebrat una missa a les vuit del matí, per commemorar el quart centenari de la creació de la diòcesi de Manila.

La missa es va celebrar en el camp de deu hectàrees situat darrera el Centre de Congressos Internacional filipí.

El Pontífex va ser assistit per l'arquebisbe de Manila, el cardenal Jaime Sin; l'arquebisbe de Cebú, el cardenal Ricardo Vidal; Leonardo Legaspi, de Càceres i Orlando Quevedo, de Nova Segòvia.

Milers de filipins devots, encapçalats pels dignataris del govern amb les seves famílies, hi estaven presents. El president Fidel Ramos Valdez, conegut protestant, va presenciar amb respecte la missa.

Algunes de les persones que van venir de les províncies no van dormir, i hi van passar la nit.

A l'homília, el Papa va al·ludir la història de l'Església local i el sentit d'universalitat de l'Església plasmat en la presència, en aquesta cerimònia, de membres de les Esglésies de l'Àsia i de l'Extrem Orient.

Va recordar «els primers missatgers de l'Evangeli, d'origen espanyol, ja que va ser la Península Ibèrica la que va promoure el gran impuls missioner després del descobriment d'Amèrica».

Va elogiar els pioners de l'Evangeli: agustins, seguits de dominics, franciscans i jesuïtes «que van buscar defensar les poblacions indígenes dels abusos dels conqueridors i encomenderos».

Quatre-cents anys de cristianisme «van ser llevat i ànima per a la societat filipina, sobretot gràcies a la seva capacitat de guarir i augmentar el respecte per la persona humana, reforçar els lligams familiars i comunitaris».

Les glòries del passat no han fet oblidar al Papa el drama del present, convidant els fidels a «no oblidar els filipins que viuen en difícils condicions socials i econòmiques i a aquells que intenten recuperar-se dels desastres causats pel volcà Pinatubo i les seves conseqüències».

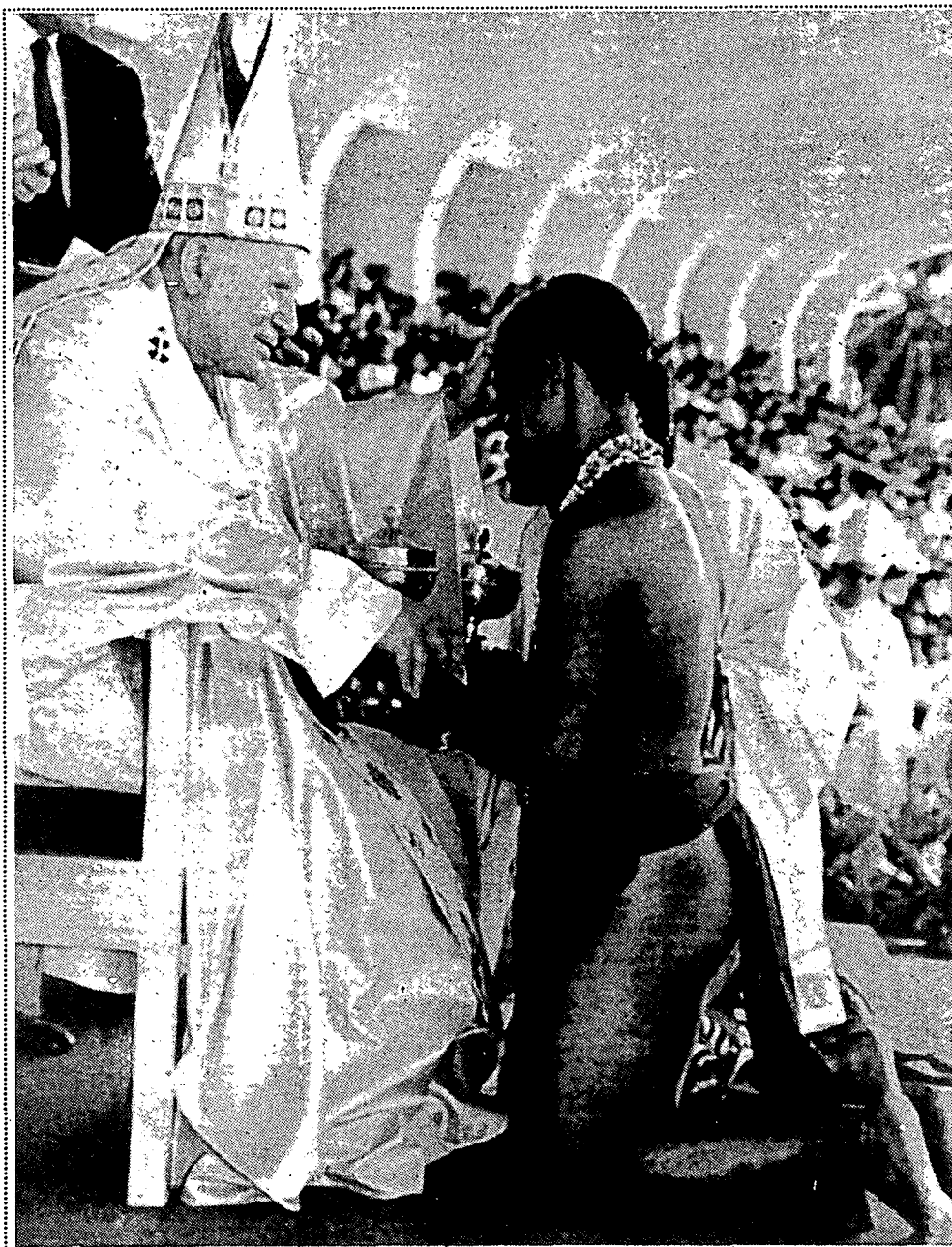
Però Sa Santedat també va tenir paraules per a una altra comunitat molt propera al seu cor, la dels catòlics xinesos, tan perseguits per les autoritats comunistes del seu país.

Obviant el problema de l'Església patriòtica —dòcil als comunistes— i de l'Església clandestina, fidel a Roma, el Papa s'ha adreçat amb afecte a «tots els catòlics xinesos perquè són una presència visible de l'Església de Crist».

Va precisar que l'amor no pot ser separat de la veritat, una de les seves manifestacions és que «la unitat de l'Església es fongui en la comunió amb Pere, la Pedra».

DIUMENGE, DIA 15

Més de tres milions de persones, la majoria joves, van bloquejar diumenge la ciutat

de Manila per assistir a l'Eucaristia de clausura de la X Jornada Mundial de la Joventut, presidida per Joan Pau II. El nombre de fidels va resultar tan impressionant que va desbordar les més òptimes previsions, fins i tot, les d'aquells que ja estan acostumats a que el Papa arrossegui multituds arreu.

Per primera vegada, durant els més de 16 anys d'apostolat del papa Joan Pau II pel més apartats indrets del món, els fidels s'han convertit en els protagonistes d'un acte presidit per Karol Wojtyła.

X Jornada Mundial de la Joventut

Manila, amb més de 10 milions d'habitants, era pel matí una ciutat ocupada pels joves, que a poc a poc van anar prenent posicions al voltant d'un ampli recinte ajardinat on el Papa va concelebrar una missa, últim acte de la X Jornada Mundial de la Joventut.

Més d'un milió i mig de joves van passar la nit de dissabte a diumenge al cel ras sobre la gespa del Luneta Park. L'endemà, el colapse de la ciutat era tan gran que el Papa va arribar al recinte de la celebració de la missa amb una hora i mitja de retard, i més d'un bisbe va córrer el risc de no arribar a temps a l'altar de la concelebració.

Quan van advertir els organitzadors del viatge papal que la multitud s'aproximava a la Nunciatura, van decidir traslladar el Papa al Palau Presidencial de Malacanang, des d'on un helicòpter el va conduir a l'esplanada on es va celebrar la cerimònia.

«Mai no he vist mai res semblant, a Madrid, a Lima, a Mèxic, ni a Cracòvia», comentava el pare Roberto Tucci, un jesuïta italià organitzador dels viatges del Papa, i

ombra permanent del Pontífex en els seus desplaçaments arreu del món.

El pare Tucci no exagerava, ja que han estat més de tres milions de persones, joves en la seva majoria, els qui en una increïble manifestació de fe van assistir a la missa concelebrada per Joan Pau II.

La concentració més gran dels seus 63 viatges d'arreu del món

L'assistència ha estat, la major concentració que el papa Wojtyła ha aconseguit convocar en els seus 63 viatges d'arreu del món, superior a la primera acollida que va

tenir en la seva nativa Polònia.

Al voltant del gran pòdium erigit per aquesta ocasió, en el centre del Luneta Park, els joves es van anar concentrant, i en uns llocs preferents també hi havia els delegats amb les seves banderes, de 105 països, entre els quals també hi era present Espanya.

Diversos centenars, entre cardenals, arquebisbes, bisbes, i sacerdots de la pràctica totalitat dels països asiàtics, així com d'Europa i Amèrica, van concelebrar amb el Papa, el qual va tenir com a oficiant més immediat el cardenal argentí Eduardo Pironio, en la seva qualitat de responsable del Pontifici Consell per als Laics, i organitzador de les Jornades de la Joventut.

Els 24 membres, laics i sacerdots, de l'Església acceptada pel govern comunista de Mao Zedong el 1950 hi van ser presents, amb la seva bandera, a les primeres files dels fidels, i «també hi van participar però no van concelebrar».

Certament la seva presència va ser una manera de reconeixement del Papa amb el seu líder espiritual, i un gest que pot impulsar l'apropament entre Roma i Pequín, i entre els catòlics del continent i els de Taiwan.

Al voltant del Papa, que va sortir de la sagristia improvisada recolzant-se en el seu bastó, joves de 105 països (els inscrits oficialment ultrapassaven els 300.000), en la seva majoria, naturalment, filipins, pletòrics de fe i d'entusiasme, van participar amb gran atenció

en la cerimònia.

L'acte en si mateix, i el seu clima humà, van dominar, aquesta vegada, el propi missatge del Pontífex, qui va fer una crida als joves a la responsabilitat, molts dels quals cauen en «l'esclavitud moral» en «abusar del meravellós do de la sexualitat, de les begudes i de la droga, considerant com a tals comportaments justos perquè alguns sectors de la societat els toleren».

«De vosaltres —va dir finalment— dependrà el Tercer Mil·lenni, que sembla una meravellosa nova era per a la humanitat, però que suscita també molts remences i ansietats».

El Papa demana la reconciliació nacional a Nova Guinea

Internacional

Beatificació d'un papú assassinat pels japonesos

PAPUA-NOVA GUINEA.— Joan Pau II va passar plàcidament el dia 17 a Papua-Nova Guinea on va celebrar la missa de beatificació del primer venerable de l'illa, i malgrat la pluja va ser molt tranquil·la en comparació amb les altres concentracions multitudinàries de Manila. Pel que fa a la seguretat papal, havien desaparegut ja les pors d'atemptats ja que encara que un home armat va ser detingut abans de la missa, es va comprovar que era una falsa alarma.

C.C.

Amb una crida a la reconciliació a Papua-Nova Guinea, Sa Santedat el Papa va començar la segona escala del seu viatge d'onze dies per l'Extrem Orient. En el seu discurs de salutació a l'aeroport de Port Moresby, Joan Pau II, adreçant-se als habitants de l'illa de Bougainville, que s'oposen des de fa anys a l'explotació dels seus recursos naturals pel govern central, va dir: «Si heu estat tractats injustament, us invito a netejar d'amargor els vostres cors. Si porteu armes, us insto a depositar-les i a cercar la reconciliació». Així mateix, el Sant Pare va ser rebut per sir Wiwa

Korowi, governador general de l'Estat.

Beatificació d'un jove laic, Pere To Rot

Joan Pau II ha donat a l'Església catòlica de Papua-Nova Guinea el seu primer beat, un jove catequista assassinat en un camp de concentració japonès, el 1945, un mes abans que l'explosió d'Hiroshima accelerés la rendició de l'imperi del Sol Naixent.

Es tracta de Pere To Rot, assassinat als 33 anys amb una injecció letal que va rebre d'un metge militar, a instàncies de dos oficials japonesos que l'havien arrestat per la seva activitat religiosa i concretament per la

seva oposició contra la política a favor de la poligàmia que els japonesos estaven difonent entre la població.

A Port Moresby, el matí va aparèixer sota una densa pluja i es va témer per la missa a l'aire lliure per a la població papú.

Uns 15.000 fidels, però, es concentraren en l'estadi esportiu Sir John Guise, entre els quals hi havia una nombrosa representació dels 2.364 catequistes catòlics d'arreu del país, per assistir a la beatificació de Pere To Rot.

Un grup de ballarins va obrir pas, cobrint el terra amb pètals de buguenvílea, a la processó d'entrada, que tancava, per primera vegada en les beatificacions, una arqueta de fusta amb les restes mortals del beat, escortades per un grup d'aborígens amb faldilles vermelles i per paisans del catequista To Rot, entre ells la seva esposa i la seva filla Rufina, l'única que viu de tots els fills que va tenir. L'urna va ser dipositada sota el sostre protector d'una mena de cabina de branques seques, de les tribus de l'interior, mentre Joan Pau II, amb l'ajuda

d'un bastó i de la mà del mestre de cerimònies, pujava dificultosament els graons de l'altar.

A l'homilia, el Papa va demanar excuses per no haver pogut beatificar el catequista en la seva població nadiua i va parlar «del gran cultiu de màrtirs que les guerres, els camps de concentració i la intolerància han produït en el nostre temps». Va aprofitar la lluita del nou beat contra la poligàmia per posar-lo com exemple de les parelles casades i va tornar a adreçar una crida a les parts enfrontades en guerra civil «perquè trobin una solució conjunta en esperit de bona voluntat».

El nunci de Papua és espanyol

Cal assenyalar que han estat dues religioses —sor Mercedes, de Sòria, i sor Ángeles, de Saragossa—, de l'orde de les Germanes de Santa Anna, les encarregades de cuinar per a Joan Pau II a Papua-Nova Guinea, ja que tenen cura de la Nunciatura, on es va allotjar el Pontífex. El nunci de Papua és l'arquebisbe espanyol Ramiro Moliner.

En la nostra propera edició donarem informació de les dues darreres etapes del viatge pastoral de Joan Pau II: Austràlia i Sri Lanka, des d'on tornà a Roma el 20 de gener.

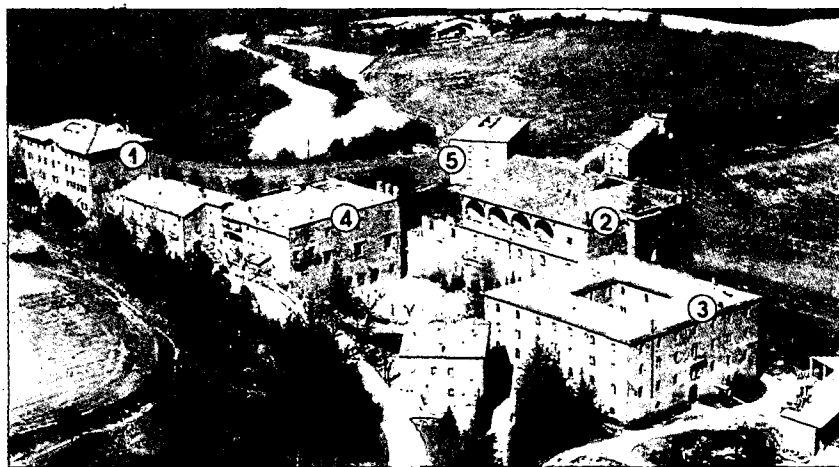
CASA D'ESPIRITUALITAT

ACTIVITATS PER ALS MESOS DE MARÇ, ABRIL I MAIG

- Del 10 al 12 de març
CURSET D'APROFUNDIMENT LITÚRGIC. Per als animadors litúrgics
- De l'11 al 12 de març
RECÉS PER A VÍDUES I VIDUS. P. Cebrià Pifarrer
- Del 20 al 26 de març
EXERCICIS ESPIRITUALS. «Quaresma.» P. Daniel Codina
- Del 24 al 26 de març
RECÉS BÍBLIC. «El camí cristià en St. Pau.» P. Damià Roure
- Dies 1 i 2 d'abril
RECÉS PER A MATRIMONIS. P. Lluís Planas
- Del 13 al 16 d'abril
RECÉS SETMANA SANTA. P. Hilari Raguer
- Del 13 al 16 d'abril
PER A JOVES: CONVIVÈNCIA, REFLEXIÓ, PARTICIPACIÓ
- Del 21 al 23 d'abril
CURSET D'APROFUNDIMENT LITÚRGIC. Per als animadors litúrgics
- Del 28 d'abril a l'1 de maig
RECÉS. «Nosaltres, Església, Regne de Déu.» P. Martí Roig
- Del 8 al 14 de maig
EXERCICIS ESPIRITUALS. «Pasqua.» P. Alcuí Serras
- Del 12 al 14 de maig
RECÉS. P. Alcuí Serras
- Del 19 al 21 de maig
CURSET D'APROFUNDIMENT LITÚRGIC. Per animadors litúrgics

EL MIRACLE

NOTÍCIES D'EL MIRACLE

1. Casa d'Espiritalitat. 2. Església. 3. Monestir. 4. Casa Gran. 5. Cel·les de St. Benet i Nostra Senyora

PER SEGON ANY CONSECUTIU

Aquesta primavera, a partir del 10 de març i també a la tardor, tindrà lloc el Curset d'Aprofundiment Litúrgic, especialment dirigit als animadors litúrgics de parròquies i comunitats com a resposta a la necessitat d'aprofundir en l'experiència litúrgica i ajudar a millorar la qualitat de les celebracions.

JA DISPOSAREM DE LA CASA GRAN

La Casa Gran, imponent edifici del Renaixement català, era l'antic alberg del Santuari destinat a l'acolliment dels pelegrins. Acabades ja les importants obres de reparació de la teulada i l'acondicionament de l'espai interior, podrem acollir grups de joves i escolars que, fins ara, no podíem acollir a la Casa d'Espiritalitat.

30.000 VISITANTS AL SANTUARI D'EL MIRACLE

Esgotada la primera edició del fullet «El Santuari del Miracle» per promoure el coneixement i visita del Santuari, s'està procedint a una nova edició, gràcies al suport dels amics i col·laboradors d'El Miracle i del Consell Comarcal del Solsonès. Enguany ens proposem superar la xifra de 30.000 visitants de 1994.

PER A INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS
TEL. (973) 48 00 45 - FAX (973) 48 02 43

CASA D'ESPIRITUALITAT
25287 EL MIRACLE (EL SOLSONÈS)

Vaticà

El comunicat del Vaticà

Destitució de Mons. Jacques Gaillot

La sala de premsa de la Santa Seu va fer públic el dia 13 de gener el següent comunicat:

1. Mons. Jacques Gaillot, bisbe d'Évreux des del 29 de juny de 1982, no ha tingut mai en compte, al llarg dels darrers deu anys, cap dels consells i observacions sobre la manera d'acomplir el seu ministeri episcopal en comunió doctrinal i pastoral amb l'Església.

2. Tres vegades, a Nancy l'any 1987, i a Roma el 1992 i el 1995, el cardenal prefecte de la Congregació per als Bisbes ha conversat llargament amb ell per tal de fer-lo partícip dels interrogants, inquietuds i reaccions negatives suscitats arreu amb motiu del seu comportament, de les seves preses de posició i dels seus viatges freqüents fora de la diòcesi.

3. El Sant Pare, amb motiu de la visita 'ad limina apostolorum', no va deixar d'adreçar-li un ferm advertiment per tal que no actués més al marge de la comunitat eclesial.

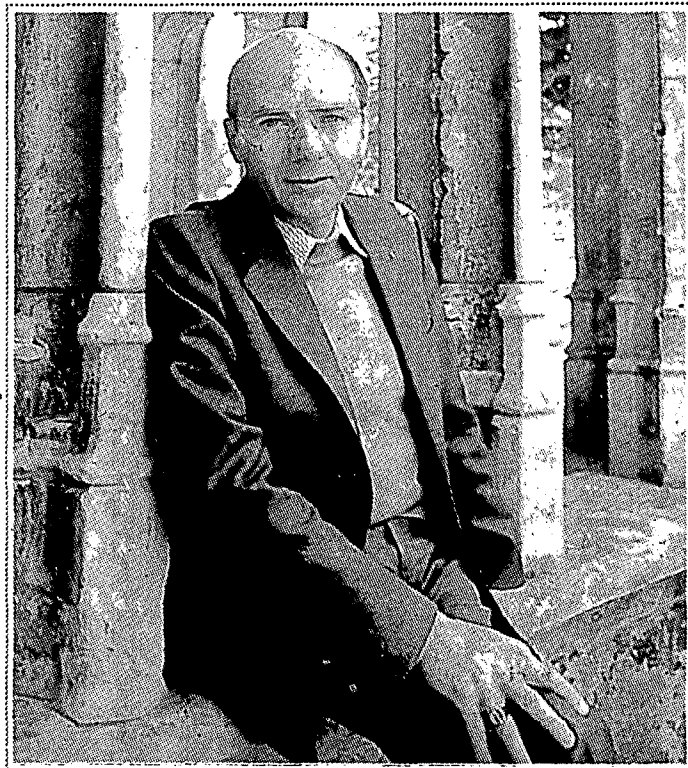
4. En la seva qualitat de presidents de la Conferència

episcopal de França, primer el cardenal Albert Decourtray, l'any 1989, i després Mons. Joseph Duval, el 1994, li van recordar a Mons. Gaillot els seus deures com a bisbe de l'Església catòlica. En una declaració comuna feta amb el cardenal Decourtray, el 15 de febrer de 1989, Mons. Gaillot es va comprometre en relació a determinats punts referents a la fe, al magisteri del Sant Pare i a la disciplina canònica.

5. Malauradament, el prelat no s'ha mostrat apte per a l'exercici del ministeri d'unitat, que és el primer deure d'un bisbe.

El dret de l'Església

Al marge del cas de canvi de diòcesi o de renúncia personal, un bisbe pot perdre el seu encàrrec diocesà en unes altres dues circumstàncies: quan la Congregació dels bisbes li demana que sigui ell mateix qui hi renunciï, per

causes greus (cànon 401-1), o quan comunica per escrit a l'interessat que queda revocat (cànon 194). Tant el bisbe dimissionari com el bisbe revocat, tret del cas que incorrin en d'altres mesures, conserven la dignitat episcopal, però deixen de tenir jurisdicció sobre una diòcesi. La seu diocesana esdevé vacant, i en principi es nomena un administrador diocesà (cànon 421). Aquests casos són força excepcionals. Un bisbe camerunès fou rellevat del càrrec fa uns quants anys pels seus postulats racistes i les greus errades comeses en l'administració del seu bisbat.

Espanya

Declaracions de Mons. Yanes, president de la Conferència Episcopal Espanyola

«Em preocupa la crispació social i política»

MADRID.— El president de la Conferència Episcopal, monsenyor Elías Yanes, va expressar recentment la seva preocupació per «la situació política i la crispació social» que, en la seva opinió, ha creat «una gran inquietud en tots els ciutadans».

C.C.

«Em preocupa —va dir a la Cadena Ser— la crispació social i em preocupa també, la situació que s'ha creat, el mal funcionament que actualment sembla que hi ha dins els propis mecanismes del govern, de l'administració pública i de la vida econòmica».

No obstant, Mons. Yanes va dir que «aquesta és una situació transitòria, que canviarà» i va expressar el seu desig que, si es produeixen canvis, «del tipus que sigui, bé en l'estil de fer política o en la manera d'abordar els problemes, sigui per al bé dels ciutadans».

El president de la Conferència Episcopal va incidir en la necessitat que hi hagi una elevació del nivell ètic en la societat espanyola

i, després de negar-se a jutjar els últims esdeveniments respecte a l'assumpte del GAL, va dir que «cal donar una imatge de presump-

ció d'innocència mentre judicialment no hi hagi una sentència. En l'àmbit moral cal practicar la presumpció d'innocència mentre no hi hagi proves en contra».

No obstant, «en la societat resta la impressió —va dir— que hi ha hagut conductes rebutjables i que tots desitgem que no es repeteixin en un futur».

Va indicar que és bo que hi hagi hagut una reacció de denúncia per part dels mitjans de comunicació, «tot i que sovint, la informació o les crítiques d'aquests mitjans tenen un caràcter agressiu i cada dia ens comuniquen una mala notícia que ens malhumora».

També es va referir a la importància que «hi hagi hagut una actuació dels instruments de la justícia. En altres èpoques no era tan freqüent que personatges importants de la vida pública o econòmica, haguessin de seure davant un jutge».

Va dir que «tot i que és

lamentable que s'hagin produït les conductes que han donat peu a aquest tipus d'actuacions judicials, per a la societat és un missatge positiu que ens assabentem que no hi haurà privilegis» i que «tothom estem sotmesos a la mateixa llei i al mateix sistema de justícia».

Va manifestar que, de moment, l'Església catòlica no estudia la possibilitat de publicar un document en el qual s'analitzi la situació actual, però va recordar el text difós el 1990 sota el títol *La veritat us farà lliures* i va afirmar que seria bo fer una reflexió sobre aquest document a la vista de la situació present. (EFE)

Yanes: «Si es produeixen canvis de política, que siguin per al bé dels ciutadans»

Residència Geriàtrica BON VITURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalescències. Poques places.
Tel. 427 44 53.

Inauguració del Concili Provincial Tarraconense

Renovar l'Església amb les energies de l'Evangelí

TARRAGONA— El dissabte 21 de gener ha tingut lloc a la catedral de Tarragona amb l'assistència de 16 bisbes, 3 abats, 500 sacerdots i 150 representants dels seglars i laics i nombrosos fidels, la solemne inauguració del Concili Provincial de la Tarraconense, que en paraules del Dr. Ramon Torrella, arquebisbe de Tarragona, «ha estat convocat i animat per l'Esperit Sant per fer un treball que susciti concòrdia, diversitat de pensaments i, en darrer terme, síntesi de cara a la nova evangelització, agent principal d'aquest Concili».

Núria Oriol i Palarea

Després de l'Etapa de Reflexió, realitzada durant el curs 1993-1994, en la qual han participat 31.507 persones i 3.174 grups de totes les diòcesis catalanes, s'ha iniciat pròpiament el Concili amb una Eucaristia a la catedral tarragonina, convertida en un bell marc d'obertura de la primera sessió conciliar, que s'ha desenvolupat el mateix dissabte la tarda a l'antiga imperial Tarraco. En la qual s'han presentat els 204 membres que hi participen (4 dels quals pertanyen a altres confessions diferents a la catòlica). S'ha llegit el reglament, s'han escollit els moderadors, s'han donat els materials de treball i es féu la

convocatòria de reunions per al cap de setmana del 3 al 5 de febrer al Casal Borja de Sant Cugat del Vallès, on habitualment es realitzaran totes les trobades de feina.

La nova soca de Jessé

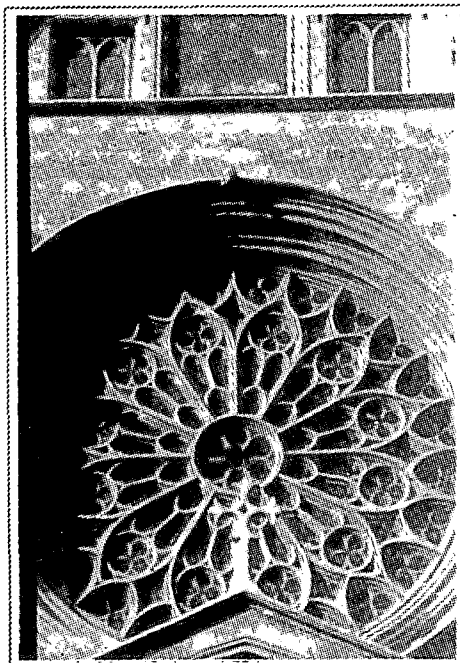
Durant l'homilia de l'Eucaristia inaugural —que reproduïm íntegra a la pàgina III de Afinitat— l'arquebisbe de Tarragona digué: «Avui, per a les Esglésies de l'antiga Tarraconense és un dia ben significatiu. L'antiga tradició dels Concilis Provincials, com nova soca de Jessé, rebrota. No amb les mateixes formes, com si es tractés d'una simple restauració estètica, sinó amb formes noves que

voldríem que responguessin sincerament als nostres temps. Amb aquest Concili retrobem una forma de cooperació i d'ajuda, de camí fet en comunió i amb voluntat de compartir-ho».

I, desgranà la història d'aquest Concili, des del moment que el va convocar el primer diumenge d'Advent de 1992, posant èmfasi en les paraules de Moisés de la primera lectura, «Escollaràs el Senyor i et convertiràs a Ell, el teu Déu, amb tot el cor i amb tota l'ànima», que han servit per presentar un paral·lelisme amb l'objectiu del Concili: «Aquesta és, certament, la primera finalitat del Concili Provincial; és l'objecte de la pregària sostinguda de tot aquest temps i que ara cal intensificar, encara més, atès que estem posats en els moments en què cal més finor d'Esperit i més silenci de cor perquè, escoltant la veu de l'Esperit, sapiguem concretar les seves inspiracions, a fi que les nostres Esglésies esdevinguin més evangelitzadores de la realitat del nostre poble».

2000 anys d'evangelització

Respecte al tema de l'evangelització, eix central dels quatre temes conciliaris, el cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona, ha volgut remarcar que: «l'Evangelització no és una situació excepcional, sinó habitual de l'Església. Jesucrist des del principi va dir «Aneu i anuncieu la Bona Nova». Una Església si no és evangèlica, no és de Jesús». —I afegí una breu relació sobre les diverses cultures que han anat creant història i a les quals l'Església sempre ha evangelitzat des de fa 2000 anys: «Avui sorgeix una nova cultura i l'Església continua evangelitzant, perquè ja li és conegut. Estem parlant d'una religió d'encarnació, l'evangelí s'encarna a les cultures i cal un discerni-

Ha començat el Concili Provincial amb una Eucaristia a la catedral de Tarragona

ment per saber fins on i en què l'Evangelí s'encarna sense deixar de ser sal i llum».

L'Eucaristia de l'obertura del Concili Provincial ha estat el primer acte pròpiament conciliar. I per donar-li més relleu, durant deu minuts s'ha fet un repic general de campanes de totes les parròquies i catedrals de les diòcesis de Catalunya, com un anunci d'aquesta notícia eclesial. Quan els fets són importants, també necessiten expressar-se amb símbols, que desperten ressons interiors profunds, més enllà del valor dels conceptes. Per això, els vuit bisbats catalans han ofert als rectors i als responsables de llocs de culte un ciri commemoratiu del Concili, per posar-lo en lloc ben visible i tenir-lo encès durant l'Eucaristia i els altres actes litúrgics dels dies de sessió conciliar. Aquest ciri porta una inscripció de l'abat Oliva de Ripoll i bisbe de Vic, pare de l'Església catalana i una altra del Concili Provincial Tarraconense.

En el proper número *Catalunya Cristiana* informarem àmpliament de la sessió inaugural.

MEMBRES DEL CONCILI AMB DRET A VOT

Excm. i Rvdm. Sr. arquebisbe

Emm. i Rvdm. Sr. cardenal

Emm. i Rvdm. Sr. cardenal emèrit

Excm. i Rvdm. Sr. bisbe aux. emèrit

Excm. i Rvdm. Sr. bisbe Dr. O.M.P.

Excm. i Rvdm. Sr. bisbe auxiliar

Excm. i Rvdm. Sr. bisbe auxiliar

Excm. i Rvdm. Sr. bisbe auxiliar

Excm. i Rvdm. Sr. bisbe auxiliar

Excm. i Rvdm. Sr. bisbe

Excm. i Rvdm. Sr. bisbe

Excm. i Rvdm. Sr. bisbe

Excm. i Rvdm. Sr. bisbe

Excm. i Rvdm. Sr. bisbe

Excm. i Rvdm. Sr. bisbe

Excm. i Rvdm. Sr. bisbe

Srs. Bisbes

Ramon Torrella Cascante

Ricard M. Carles Gordó

Narcís Jubany Arnau

Ramon Daumal Serra

Josep Capmany Casamitjana

Joan Carrera Planas

Carles Soler Perdigó

Pere Tena Garriga

Jaume Traserra Cunillera

Joan Enric Vives Sicília

Jaume Camprodon Rovira

Ramon Malla Call

Antoni Deig Clotet

Lluís Martínez Sistach

Joan Martí Alanís

Josep M. Guix Ferreres

Tarragona

Barcelona

Barcelona

Barcelona

Barcelona

Barcelona

Barcelona

Barcelona

Barcelona

Girona

Lleida

Solsona

Tortosa

Urgell

Vic

Vicaris Generals

Esteve Andreu Geremias

Josep Llanas Forradellas

Josep M. Quintillà Zanuy

Manuel Guiu Roca

Joan Aragonès Llebaria

Josep M. Tomàs Prats

Ramon Vilardell Mitjaneta

Ramon Sàrries Ribalta

Fèlix Guàrdia Torrents

Girona

Lleida

Lleida

Solsona

Tarragona

Tortosa

Urgell

Urgell

Vic

Vicaris Episcopals

Mn.

Mn.

Mn.

Mn.

Mn.

Mn.

Mn.

Mn.

Mn.

Mn.

Mn.

Mn.

Jaume Julià Vidal

Lluís Solà Triadú

Enric Sala Villegas

Miquel Ramió Feliu

Àngel Moril Zuferrí

Josep A. Lapena Gambau

Ignasi Montraveta Cinca

Antoni Guixé Vilà

Miquel Barbarà Anglès

Josep Raventós Giralt

Josep M. Barenys Capellades

Josep Bastardas Vilalta

Joan Torra Bitlloch

Girona

Girona

Girona

Girona

Lleida

Lleida

Solsona

Solsona

Tarragona

Tarragona

Vic

Vic

Degà de la Facultat de Teologia

Dr.

Joan Busquets Dalmau

Girona

Rectors dels seminaris majors

Mn.

Mn.

Mn.

Mn.

Mn.

Mn.

Mn.

Màrius Rodrigo Molí

Jordi Orobí Huguet

Jordi Barenys Capellades

Domingo Escuder Giner

Xavier Parés Saltor

Josep Casals Serrat

Lleida

Solsona

Tarragona

Tortosa

Urgell

Vic

Consells Diocesans de Pastoral

Sr.

Sra.

Sra.

Sra.

Sra.

Sr.

Sr.

Sra.

Sra.

Sra.

Sr.

Sra.

Sr.

Sr.

Sra.

Joan Estruch Gibert

Rosa Deulofeu González

Dolors Puigdevall Dalmau

Carne de Castro Vila

Marta Trepas Secanell

Joan Lluís Salinas Sánchez

Josep Sensada Fort

Pilar Malagarriga Rovira

Montserrat Coll Calaf

Rosa M. Roca Gibert

M. Joana Querol Bertran

Joan M. Piñol Moreso

Teresa Cabanas Piera

Joan Perera Faura

Pau Esposa

Montserrat Reguant Serra

Barcelona

Barcelona

Girona

Girona

Lleida

Lleida

Solsona

Solsona

Tarragona

Tarragona

Tortosa

Tortosa

Urgell

Urgell

Vic

Vic

Consells Presbiterals

Mn.	Joaquim Cervera Duran	Barcelona
Mn.	Josep Boix Puig	Barcelona
Mn.	Ramon Oller Hereu	Girona
Mn.	Xavier Xutglà Ruiz	Girona
Mn.	Jaume Montaña Carrera	Lleida
Mn.	Bonaventura Pelegrí Macarulla	Lleida
Mn.	Jesús Huguet Serrano	Solsona
Mn.	Ramon Alsina Santandreu	Solsona
Mn.	Francesc Esteso Cuenca	Tarragona
Mn.	Josep Pascual Palau	Tarragona
Mn.	Josep M. Ribes Herrero	Tortosa
Mn.	Ramon Font Peig	Tortosa
Mn.	Antoni Cagigós Soro	Urgell
Mn.	Ramon Gay Puy	Urgell
Mn.	Climent Rodergas Vila	Vic
Mn.	Joan Mir Tubau	Vic

Capítols Catedrals

Mn.	Joan Guiteras Vilanova	Barcelona
Mn.	Joan Jarque Jutglar	Barcelona
Mn.	Gabriel Roura Güibas	Girona
Mn.	Andreu Soler Solei	Girona
Mn.	Josep Serentill Miró	Lleida
Mn.	Josep Martí Cristófol	Lleida
Mn.	Jordi Sala Figols	Solsona
Mn.	Jordi Mas Antó	Solsona
Mn.	Josep Martí Aixalà	Tarragona
Mn.	Antoni Virgili Ferrer	Tarragona
M.I.	Simón Romero Julián	Tortosa
M.I.	Jesús Cárda Pitarch	Tortosa
Mn.	Jesús Castells Serra	Urgell
Mn.	Pau Marqués Sort	Urgell
Dr.	Rafael Portús Arimany	Vic
Mn.	Pere Casas Font	Vic

Elegits pels superiors majors religiosos

P.	Ramon Olomí Batlle
P.	Andreu Trilla Llobera
P.	Josep Roca Mas
P.	Josep Gendrau Valls
Dom.	Edmon Garreta
P.	Enric Castells
Gmà.	Frederic Gay Illa
Gmà.	Félix Rodríguez Andrès
P.	Antoni Domènech Corominas

Elegides per les superiores majors religioses

Gna.	Adoració Pujadas Pou
Gna.	M. Dolors Tribó Trepas
Gna.	M. Isabel Clemente Herrero
Gna.	M. Àngels Fíguls Macià
Gna.	Argelina Álvarez Sastre
Gna.	Carne Solé Suqué
Gna.	Concepció Macip Gich
Gna.	Catalina Verdura Estarellas
Gna.	Anna M. Lander Azcona
Gna.	Antònia Merelo Arcos
Gna.	M. Tomasa Itóiz Martínez
Gna.	Anna M. Oliveras Saurina
Gna.	Mercedes Lapuente Artacho
Gna.	Lourdes Taberner Guix
Gna.	M. Dolors Pujol Vila
Gna.	Núria Bayó Blasco
Gna.	Maria Pilar Polo Miravé
Gna.	Maria Isabel Ferrer Lorente
Gna.	Cristina Kaufmann
Gna.	Maria Pierreta Prat Galindo
Gna.	Lourdes Solé Camañas

Designats per tots els bisbes

Rvdm. P. Abat	Sebastià M. Bardolet Pujol
Rvdm. P. Abat	Maur Esteve Alsina
Dr.	Manuel Dacal Vidal

Designats per cada bisbe

Sra.	Vicenta Font	Barcelona
Mn.	Salvador Cristau Coll	Barcelona
Mn.	Joan A. Ventosa Aguilar	Barcelona
Gna.	Llum Delàs	Barcelona
Mn.	Gaietà de Casacuberta Franco	Barcelona
Sr.	Jaume Dantí Riu	Barcelona
Sr.	Enric Termes	Barcelona
Sr.	Marcel·lí Joan Alzinella	Barcelona
Sr.	Carles Armengol	Barcelona
Sr.	Manuel García Pedrera	Barcelona
Sra.	Núria Gispert	Barcelona
Sr.	Ramon Pascual	Barcelona
Mn.	Modest Prats Domingo	Girona
Sr.	Antoni Calvó	Girona
Sr.	Jaume Palom Izquierdo	Girona
Gna.	Montserrat Farré Cava	Lleida

Sra.	Roser García Martín	Lleida
Sr.	Ramon Baró Cerqueda	Lleida
Sr.	Florenci Besora i Torredesflot	Solsona
Sr.	Xavier Novell Gomà	Solsona
Gna.	Mariona Solé Canyelles	Solsona
Sr.	Concepció Bolaños Larraz	Tarragona
Sr.	Josep Riera Güell	Tarragona
Sra.	Maria Magarolas Jordà	Tarragona
Sr.	Josep Valls	Tortosa
Sra.	M. Empar Martorell Rubio	Tortosa
Sra.	Rosa M. Borràs Piñol	Tortosa
Sra.	Montserrat Juanmartí	Urgell
Sr.	Antonio Elvira Gorgorió	Urgell
Sra.	Maria Pau Baella Bertran	Urgell
Sr.	Jordi Requesens Piqué	Vic
Gna.	Marciana Viñas Colomer	Vic
Sra.	Rosa Puigarnau Ubach	Vic

Procuradors

Dr.	Malaquias Zayas Cuerpo	Barcelona
-----	------------------------	-----------

MEMBRES DRET CONCILI AMB VEU I SENSE DRET A VOT

Secretaria General

Excm i Rvdm. Dr.	Carles Soler Perdigó	Barcelona
Mn.	Miquel Barabà Anglès	Tarragona
Mn.	Joan Pujol Balcells	Urgell

Relators

Mn.	Ramon Prat Pons	Lleida
P.	Bernabé Dalmau	
Mn.	Anton M. Oriol Tataret	Vic
Mn.	Joan Busquets Dalmau	Girona

Ponents

Mn.	Josep M. Rovira Belloso	Barcelona
Mn.	Antoni Matabosch	Barcelona
P.	Manuel Cuyàs	
Mn.	Xavier Morlans	Barcelona
Mn.	Josep M. Via Tàltavull	Barcelona
P.	Josep Aldazábal	
Mn.	Armand Puig Tàrrach	Tarragona
Sra.	Pilar Malla	Barcelona
Sr.	Xavier Rius Ferrús	Tarragona
Mn.	Francesc Pardo	Barcelona
Mn.	Josep Raventós Giralt	Tarragona

Altres confessions

Sr.	Carles Benarroch	Confessió jueva
Rev.	Gabriel Amat	Església anglicana
Rev.	Enric Capó	Església reformada
Sr.	Jaume Hereu	Església ortodoxa

MEMBRE DEL CONCILI SENSE VEU NI VOT

Secretari d'actes

P.	Alexandre Masoliver Masoliver
----	-------------------------------

Secretaria tècnica

Mn.	Francesc Gallart Magarolas	Tarragona
Sra.	M. Lluïsa Cisqueuella Corsà	Tarragona
Sra.	Rosalía Gras Minguella	Tarragona
Mn.	Josep M. Serra Roigé	Tarragona
Sr.	Didac Bertran	Tarragona

Comissió d'organització

Mn.	Eusebi Mansilla	Barcelona
Sra.	Montserrat Ribó	Barcelona
Sra.	Maria Dolors Villas	Barcelona

Comissió de Litúrgia

Mn.	Joan Baburés Noguera	Girona
Mn.	Josep Urdeix Dordal	Barcelona
Mn.	Jaume Roig Roig	Tarragona

Comissió d'assumpes jurídics

Mn.	Jaume Riera Rius	Barcelona
Mn.	Ramon Vilardell Mitjaneja	Urgell

Oficina d'informació

Mn.	Joan Pujol Balcells	Urgell
Gna.	M. Pilar Adin	
Sr.	Albert Saez	Barcelona
Mn.	Francesc Romeu	Barcelona
Sr.	Jordi Llisteri	Barcelona

Lleida

XVIII Jornades Diocesanes de Pastoral de Joventut

Acceptar les llums i les ombres de l'Església

LLEIDA.— 70 agents de pastoral de joventut, del bisbat s'han reunit els dies 2 i 3 de gener per revisar, analitzar i reflexionar sobre els joves i l'Església, a la Residència de les Missioneres Auxiliars de l'Església de la ciutat.

Jaume Montaña

Com és habitual en el fer de la Delegació de Pastoral de Joventut del bisbat, s'ha començat l'any sense perdre temps, segons el dinamisme amb què viuen els joves i volen fer les coses, dedicant dos vesprades a la celebració de les XVIII Jornades Diocesanes de Pastoral de Joventut amb el lema *Fem camí amb els joves, en Església*. Engrescador per si mateix, el lema era una clara invitació a ser-hi, a no perdre el tren, a mirar amb confiança el futur en un any que, a més, és de Concili.

Tres monografies exponents del camí i procés de fe recorregut pels seus protagonistes, foren el plat fort del primer dia.

Les monografies

—El descobriment i vivència de l'Església que m'ha donat la fe; —Què m'ha ajudat i què m'ajuda; —l'avui des de la meua tasca pastoral amb joves i adolescents com ho comparteixo, llums i ombres. Eren les tres preguntes que vertebraven les respostes dels testimoniatges.

Paquita Arturo, laica compromesa i presidenta de la Fundació Montsant, va parlar del camí de la fe i l'experiència d'Església des de la primera infància a casa.

Per concloure dient que aquests fets «m'aporten uns continguts i un estil de vida»;

També va tractar de les vivències i experiències de la Joventut que inclouen exercicis espirituals, militància en l'Acció Catòlica i moviments especialitzats passant per les interpel·lacions personals a partir de les opcions de vida. En aquestes etapes «en surto beneficiada», va dir, amb una experiència enriquidora d'Església, de treball en equip, de experiència de servei gratuït, etc. Per acabar va manifestar que mirant el camí fet, destacaria tres actituds: Acció de gràcies, confiança, senzillesa i humilitat.

La crida de l'Esperit

Amadeu Bonet, professor d'EGB, casat, pare de família, militant del

GOAC, catequista de confirmació i secretari de la delegació de Pastoral de Joventut, va manifestar que hi han tres etapes ben diferenciades en el seu procés de fe: Estar en Església (família, parròquia, escola), ser Església (saber-me Església, sentir-me Església), en el temps de la formació i estudi, de col·laboració amb la Parròquia i moviments, i fer Església (cridar gent a la colla), a la família, a la parròquia i eals moviments, i a serveis d'àmbit diocesà.

En el terreny de les ajudes es manté la presència de la família, la parròquia, els moviments i el treball a nivell diocesà.

Immaculada Gort, llicenciada en His-

encendre la llum essencial que ells ja porten des del seu baptisme i que han renovat en la seva confirmació.

En el terreny de les ombres, Gort hi posa la societat de consum, l'ambient de les pròpies famílies que no viuen en cristià i no eduquen segons aquesta forma de vida; la pròpia edat de l'adolescent i l'ambient dels mossens que no porten una mateixa línia i amb els qui ensopagues.

Acabada l'exposició de les monografies, hi va haver temps per al treball amb grups.

L'Església pot servir millor els joves

Feta la síntesi de les aportacions del treball en grups, l'endemà va ser el moment de la valoració crítica, amb l'ajut de la ponència *Elements del procés d'acompanyament i descoberta de*

Acompanyar els joves és un acte important perquè se sentin Església

tòria, professora d'Institut, catequista de confirmació i iniciadora a la JARC (Joventut d'Acció Rural Catòlica), amb un llenguatge planer i un to col·loquial va donar un testimoni vivencial des de la realitat del món rural i d'una parròquia rural, fent un cant a la missa dominical, i a nivell familiar reconeixent la validesa dels ensenyaments dels pares i avis.

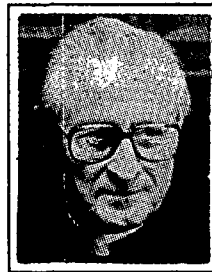
Immaculada Gort va manifestar que l'acompanyament del mossèn va ser clau en la crisi de la seva adolescència. En la revisió de vida l'ha ajudada i ajuda encara el sacerdote i per descomptat la mare i l'avi amb qui ha reflexionat.

Avui, amb els joves, pretenem aconseguir fer renèixer les esperances i fer

l'Església amb els joves que presentà Mn. Josep Maria Huerva Mateo, rector de Pomar de Cinca i d'Estiche, parròquies rurals de la zona aragonesa del bisbat de Lleida. Una estona de reflexió personal precedí al debat amb el ponent, ric en un diàleg interessat per un millor servei d'Església als joves.

Les Jornades van finalitzar amb la celebració de l'Eucaristia presidida pel Sr. bisbe de Lleida, Mons. Ramon Malla, que va tenir unes paraules d'agraïment per la tasca duta a terme pels agents de Pastoral de Joventut, i per la delegació corresponent organitzadora de les Jornades. El Sr. Bisbe va invitar a la confiança en l'Església i en el treball amb joves, més ara que estem en temps de Concili.

Carta Dominical

RICARD M. CARLES

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Feliços els nets de cor, perquè ells veuran Déu

Tenim una idea espontània de la puresa: allò que és sense defecte, sense mescla, perfecte. Potser la paraula ens evoca a la imaginació els ulls innocents d'un infant, una floreta que ens mostra joiosament la seva bellesa d'un sol dia, o el naixement d'un riu -tants com n'he contemplat en la meua vida!- d'una font límpida, o d'una deu que brolla fent cascada, o d'un llac envoltat per la neu.

Però avui parlem de la puresa de cor. De la interior. D'aquella que es troba al fons de tot de nosaltres, i que és una exigència per a la pròpia pau i una condició per a l'apropament a Déu. «Sigueu sants, perquè jo, el Senyor, el vostre Déu, sóc sant.» Jesús posa aquesta puresa no tant a l'exterior com l'interior de l'home. «Perquè és del cor de l'home que surten les intencions dolentes.» I «l'home bo, del tresor de bondat que guarda en el cor, en treu fora la bondat; perquè la seva boca parla d'allò que es desborda del seu cor».

És el cor allò que mirem de purificar, perquè no hem arribat al fons de la puresa. En aquest procés no podem pas oblidar que l'home que té el cor pur és també el que té un cor pobre. En el fons, ser net de cor és el mateix que ser pobre de cor. El pobre no posseeix res; no pot comptar sinó amb Déu. Accepta la seva pobresa espiritual com una dada, com un fet, i en fa l'experiència dia rera dia.

Som essencialment pobres: el nostre cos necessita cada dia moltes coses per poder subsistir. Això ve a ser una imatge de la nostra indigència espiritual. «Sense mi no podeu fer res.» La vida, la rebem d'ell, igual que la sarment la rep del cep.

El cor pobre és el que té les mans obertes davant Déu. No li posa traves. Posa la buidor de la seva pobresa davant la generositat del seu Pare, que és infinita. La pobresa l'apropa a Déu, perquè la seva capacitat de rebre es torna il·limitada, i la generositat del Pare és infinita. El seu cor pot rebre aleshores més amor, i el seu esperit pot aconseguir sempre més llum. Déu no el pot rebutjar. Aquesta pobresa és una benaurança des que Jesús s'ha volgut fer pobre, per tal de transformar aquesta pobresa en la seva riquesa divina. «Vosaltres coneixeu prou bé la generositat de nostre Senyor Jesucrist; ell, essent ric, es va fer pobre, perquè us enriquíssiu amb la seva pobresa.»

La pobresa, en la veritat del seu despullament, no és sinó la puresa que no vol res més que l'Amor. Que no vol oposar res, ni tan sols ell mateix, davant la generositat infinita de l'amor diví. Tot ho rep gratuïtament. Depèn del tot de l'Estimat, que és la seva alegria.

¿Qui és més pobre que aquell que estima i es desprèn de tot per aquell a qui estima, i qui és més ric que ell? És el goig de qui estima i se sap estimat. I podem dubtar de si estimem Déu. Però mai de si som estimats per ell. La consciència, per part nostra, que som pobres alegra el cor de Déu, perquè li permet el do del seu amor. Ell no vol sinó donar-se.

Barcelona

Trobada diocesana de Pastoral de la Salut

El malestar psíquic pot fer emmalaltir la persona

Miquel Àngel Codina

BARCELONA.— El propassat 14 de gener es va celebrar a l'Hospital de Sant Rafael la trobada que anualment convoca la delegació diocesana de Pastoral de la Salut, sota el lema «La persona davant el sofriment». Atansar-nos al món del sofriment en la malaltia i assolir les seves interpellacions, compartir amb el malalt la recerca d'una existència cristiana del patiment a la llum del Crist mort i ressuscitat, renovar l'estil i la qualitat de l'assistència mèdico-sanitària a càrrec d'un equip interdisciplinari, promoure l'atenció pastoral del qui pateix, preparar el Dia del Malalt, reflexionar sobre les vivències entorn del sofriment i endegar els nombrosos projectes de les diferents àrees de Pastoral de la Salut van ser els principals objectius d'aquesta assemblea.

«El malalt té dret a estar integrat dins la societat per tal que no perdi el contacte amb la comunitat que l'envolta i pugui continuar amb el seu ritme de vida d'Església», va manifestar Mn. Josep M. Forcada, delegat

de Pastoral de la Salut, a la presentació de la jornada. Va recordar també que actualment el nivell de vida és cada dia més alt però el nivell de malaltia continua present quotidianament amb tots nosaltres.

Actituds pastorals

«La Pastoral de la Salut no és una pastoral de segon ordre». Aquesta fou la crida que va fer Mn. Forcada a tots els assistents a la trobada. Així mateix, encoratjà tothom a «treballar de valent per dur a terme una profunda revisió de les actituds pastorals i poder arribar als malalts amb un ritme engegador que els porti vida i que els apropi a Déu». Va concloure la seva allocució amb paraules de gratitud al col·lectiu d'individus que formen part de la Pastoral de la Salut. «Sou cridats —va dir Mn. Josep M. Forcada— a exercir una important tasca en el món dels malalts», alhora que «constituïu una gran família».

Tot seguit, el Dr. Josep Pasqual, especialista en geriatría i dedicat en els darrers temps al camp de la tuberculosi i la sida, va

encetar una conferència titulada «La reflexió sobre el dolor i el sofriment». Al llarg de la seva ponència va intentar respondre des del seu punt de vista com a professional de la medicina quatre qüestions bàsiques: què és el sofriment, quan es presenta, com l'identifiquem i com el tractem.

Sofriment físic i moral

El Dr. Pasqual va distingir entre el sofriment físic i el moral. En el primer cas va analitzar diversos vessants: el dolor, els símptomes gastrointestinals, respiratoris, psicològics i neurològics, els problemes esfinterians, d'estat general, de la pell i de la boca, i la febre. Pel que fa al patiment moral, féu referència a les condicions desfavorables que s'hi donen, la por a allò desconegut (angoixa), el dolor, i realitzà un interessant estudi dels valors morals, familiars i de l'entorn immediat del malalt. «L'estat físic —va asseverar el Dr. Pasqual— pot fer trontollar l'estat moral, anímic, del malalt. Però també el malestar psíquic pot fer emmalaltir l'estat físic de la persona».

«El sofriment en els textos bíblics» va ser el títol del tema exposat pel P. Pere Franquesa, C.M.F. A la seva ponència, afirmà que els teòlegs sempre s'han mantingut allunyats dels malalts, ja que aquests no són matèria d'estudi de la teologia. «No es poden fer abstraccions ni teories sobre el sofriment humà perquè és un sentiment absolutament personal. Només els que pateixen poden plantejar-lo seriosament», comentà el P. Franquesa.

Sofrir i veure sofrir

El P. Pere Franquesa també afirmà que no és el mateix sofrir que veure sofrir. «Jesús, que va patir durant tota la seva vida, parla de manera substancialment diferent del sofriment aliè, d'aquelles persones que veu com sofreixen, de quan parla del seu propi patiment», explicà el conferenciant.

Seguidament, va tenir lloc una avaluació de la feina feta al llarg de l'any 1994 i la presentació de diversos projectes de la Pastoral de la Salut per enguany. Hi parlaren responsables de parròquies, de serveis d'assistència religiosa a hospitals, clíniques i centres assistencials, de malalts psiquiàtrics i de moviments de malalts així com professionals del camp (PROSAC), religiosos, religioses i voluntaris.

Mn. Josep M. Forcada escolta amb atenció al P. Pere Franquesa

Ha manifestat Cebrià Baraut, monjo historiador

Urgell

«Les arrels d'Andorra són europees i cristianes»

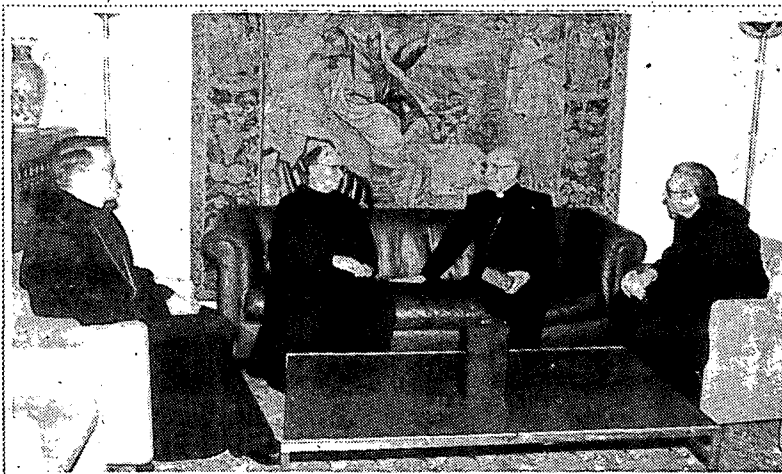
ANDORRA.— Ho ha dit el P. Cebrià Baraut: «Es pot ben dir que les arrels d'Andorra són a la vegada europees i cristianes, i això condiciona la seva identitat».

Antoni Mirabet

Segons el monjo historiador, Andorra, com la Catalunya de la qual formava part, té orígens carolíngis, tesi documentada per un diploma imperial de l'any 843. L'acta de consagració de la catedral de La Seu d'Urgell, de finals del s.IX, esmenta per primera vegada les sis antigues parròquies d'Andorra: Lòria, Andorra, La Massana, Ordino, Encamp i Canillo. Probablement tenien ascendència visigòtica i ja existien en temps de Sant Just (527-546), el primer bisbe d'Urgell del qual se'n té notícia històrica. Aquests fets demostren el caràcter cristià dels orígens d'Andorra.

Quant al futur de la investigació històrica al Principat, Cebrià Baraut opina que «s'ha posat en bona part els fonaments de la que haurà de ser la Història Nacional d'Andorra». Si els treballs de recerca i

divulgació segueixen el ritme actual, la publicació de la Història Nacional d'Andorra és «un objectiu certament ambiciós, però no inassolible», que es pot aconseguir dins un termini no massa llunyà. La Història Nacional d'Andorra recollirà «tots els aspectes de la realitat passada i present del país i dels seus habitants, des dels orígens fins als nostres dies», ha manifestat Cebrià Baraut.

El P. Cebrià acompanyat del Bisbe Joan i de l'Abat de Montserrat

Investigar i divulgar

El P. Cebrià Baraut va néixer a Vilar de Cabó l'any 1917; fill d'una família profundament cristiana, amb quatre germans més, arribà al sacerdoci. Ingressà al Monestir de Montserrat i el seu treball ha estat la investigació i divulgació de la història de l'Església i de Catalunya, particularment de l'època medieval. Des de la seva fundació presideix la Societat Cultural Urgel·litana, un anuari que, als seus volums publicats, ha transcrit documentació medieval i ha publicat diversos estudis històrics. La revista diocesana «Església d'Urgell» també ha publicat diversos treballs del P. Cebrià. El monjo treballa llargues temporades a la seva residència dels Barrers d'En Guem, a Les Escaldes-Engordany i sovint investiga a l'Arxiu Diocesà de La Seu d'Urgell.

El Bisbe Joan, en nom de la Diòcesi d'Urgell i en reconeixement de la labor de Cebrià Baraut, el 3 de febrer del 1992, li féu donació d'un llibre d'Andreu Capella, bisbe d'Urgell del 1588 al 1609. Historiadors medievalistes de tot el món coneixen i agraïen l'obra de Cebrià Baraut.

Tortosa

XVIIIa commemoració acadèmica de la mort de Mn. Manyà

El retorn de la religió: Repte i resposta

La Fundació Manyà ha organitzat un acte commemoratiu de la mort de Mn. Manyà, ocorreguda fa 18 anys, i ha convidat el Dr. Torralba, professor de Filosofia de la Religió de la Universitat Ramon Llull, perquè donés una conferència magistral, la qual s'ha centrat en el tema, escollit per Mons. Lluís Martínez i Sistach, «El retorn de la religió: Repte i Resposta».

C.C.

TORTOSA.— Més d'un centenar de persones seguien atentament la ponència, que estava dividida en dues parts, la primera introductòria de la segona. S'iniciava amb una visió retrospectiva dels dibuixos sobre Déu propis dels segles XIX i XX. Dibuixos que, de fet, van ser caricatures, reduccionismes o veritats a mitges dels uns i dels altres, també per part dels cristians.

Seguidament, el Dr. Torralba, va parlar de la religió entesa com a alliberament radical, alienació destructiva, antídoto de la desesperació, configuració simbòlica de sentit i, fins i tot, com a quelcom aliè i estúpid.

Déu sempre té la iniciativa

Val a dir que el professor Torralba viu totalment entregat a la seva vocació docent i va saber comunicar amb un auditori que quedà molt complagut de la seva intervenció. El bisbe Lluís de Tortosa es referí a la seva exposició dient: «Ha portat a una conclusió que mira el futur... ha parlat del camp de les relacions entre fe i cultura, en el qual va treballar amb il·lusió Mn. Manyà. El retorn de la religió és per a nosaltres un autèntic repte, però alhora posa en relleu que el Déu vertader, creador i salvador, té sempre la iniciativa en la constant epifania enmig de les ideologies que passen i passen pels carrers del món».

La conferència sobre «El retorn de la religió: Repte i Resposta» ja s'ha publicat. En el pròleg introductori de l'obra, el president del Patronat de la Fundació Manyà, Mn. Blanç i Bahima, afirma que Mn. Manyà vivia el binomi fe i cultura i mirava el futur de l'Església amb esperança. I afegeix: «Francesc Torralba i Roselló, filòsof, teòleg i creient, des de la talaia universitària contempla l'albada d'un horitzó religiós. Segons ell i d'altres, s'hi redescobreix un Jesucrist revelador que transcendirà les actituds "religioses" que apunten arreu. Ens sembla que Torralba és un profeta fiable, un vigia ben informat».

Francesc Torralba creu que Jesucrist transcendirà les actituds religioses

Tenim el deure de salvar la democràcia

La nostra societat democràtica viu uns moments difícils. Fins fa poc temps, tot i reconeixent el caràcter adolescent de la nostra vida democràtica, respiràvem un clima d'optimisme moderat: entrada en el mercat comú, pertinença a la Unió europea, un cert creixement econòmic, un exercici equilibrat de la vida política, etc.

De cop i volta s'ha anat difonent entre els ciutadans una indiferència, un desconcert i un desànim, un cert pessimisme i un clima de sospita que motiven d'una profunda preocupació. La «sospita» generalitzada podria fer trontollar tot el nostre sistema democràtic.

Una sana democràcia es fonamenta en els ciutadans conscients i responsables dels seus drets i dels seus deures i obligacions. D'altra banda, els ciutadans tenen dos drets elementals: manifestar la seva pròpia opinió sobre els deures i sacrificis que els són imposats i no estar obligats a obeir sense haver estat escoltats.

Una societat ha de tenir consciència de poble, és a dir, ha de ser un conjunt de persones que són conscients de la pròpia responsabilitat, de les pròpies conviccions, de la seva lleialtat, unida al respecte a la llibertat i a la dignitat dels altres. Si la societat es converteix en «massa», en un conglomerat amorf d'individus que no tenen consciència de la seva dignitat, aleshores la veritable democràcia està en perill perquè desapareix l'ideal de la llibertat i de la igualtat.

Governants i governats tenim el deure de reaccionar adoptant unes actituds concretes que ajudin a superar l'actual clima de desconfiança, sense tancar els ulls; hem de reconèixer els casos reals de corrupció, però no podem acceptar-los com un fet generalitzat. Tota persona mereix la presumpció d'innocència mentre no es mostri el contrari.

Les desigualtats que existeixen de cultura, de riquesa o de posició social —sense perjudici de la justícia— no han de ser obstacle perquè predomini un autèntic esperit de convivència i de fraternitat.

Sabem que en un moment de crisi els més afectats són els petits, els febles i els pobres. Això ens obliga a donar preferència als més necessitats i als més marginats de la nostra societat.

Els qui tenen qualitats i vocació per treballar en la vida política ara han de dedicar-s'hi amb una total honradesa i amb un gran desinterès. Tots aquells que han rebut una designació per treballar en l'ordre legislatiu, judicial o executiu han de fer-ho amb aquella consciència de la pròpia responsabilitat, amb aquella objectivitat i imparcialitat, amb aquella generositat i incorruptibilitat sense les quals la vida democràtica no obtindria el respecte, la confiança i l'adhesió de la millor part del poble.

Si sortosament un bon dia vàrem passar d'un règim autoritari a la democràcia, esforcem-nos tots per consolidar-la. Per això examinem-nos per veure si la nostra convivència democràtica està construïda sobre els pilars de la veritat, de la justícia, de l'amor i de la llibertat.

Fets i criteris

RAMON
TORRELLA I
CASCANTE

Arquebisbe de
Tarragona i Primat

La parròquia Sant Joan Baptista de Camp-Redó ha creat un pessebre monumental i artesanal que ha ocupat 16 metres quadrats i en el qual han participat diversos artistes locals, pertanyents a l'Associació Belenística del Baix Mestral. Les sis escenes del pessebre eren successivament il·luminades i explicades per veus autoritzades, que llegien un guió literari-musical. S'ha optat per la tècnica de diorama obert i panoràmic

Important tasca humanitària de Càritas

Tarragona

Joan Boronat

EL VENDRELL.— L'organització Càritas del Vendrell (Baix Penedès) duu a terme una important tasca humanitària, degut a les necessitats que el creixement de la població ha generat en els darrers anys. La colònia magribí ha augmentat considerablement i també s'han instal·lat a la vila moltes famílies provinents del cinturó urbà de Barcelona. Per altra banda hi ha molts joves en edats compreses entre els 16 i 20 anys, sense ocupació, la qual cosa ha fet incrementar l'índex de drogaaddicció i delinqüència.

Actualment l'agrupació Càritas del Vendrell està integrada

per una trentena de persones, coordinades per Joan Carles Guitart. Fonts d'aquesta agrupació han informat que, el passat mes de desembre, es van comptabilitzar 60 ajudes familiars i que amb motiu de la festivitat de Reis, un total de 115 infants, pertanyents a famílies necessitades van ser obsequiats amb un lot de regal. El lliurament de joguines respon a la campanya de recollida, que es va fer en tan sols una setmana.

En un altre ordre de coses, indicar que per part de Càritas s'estudiarà la possibilitat de crear en un futur, un banc d'aliments per al Vendrell i la comarca del Baix Penedès amb l'objecte d'apaivagar de manera eficaç les necessitats prioritàries d'aquelles famílies mancades de recursos.

Solsona

Bodes de platí de l'Orfeó

Lluís Badia i Torras

BELLPUIG.— L'Orfeó Joventut d'aquesta vila de l'Urgell solsoní ha celebrat ben solemnement els seus 75 anys de vida, d'ençà que l'insigne patrici bellpuigenc, Ramon Saladrígues el va fundar l'any 1919 i en va ser director durant 35 anys amb una dedicació provada i una constància admi-

nable: el dia 10 de gener de 1953, quatre dies abans de la seva mort, va dirigir encara l'assaig general.

La festa de les bodes de platí va tenir un especial relleu musical, institucional i popular. Una missa cantada pels orfeonistes actuals i passats; un dinar de germanor amb lliurament de records, discursos d'autoritats i organitzadors de la diada, a les sis de la tarda,

un magne concert al Pavelló Poliesportiu municipal. Hi va actuar, després de l'Orfeó Joventut acompanyat d'una bona colla d'ex-cantaires, la Coral Polifònica de Puig-reig, l'agrupació procedent de les altes terres de la diòcesi solsonina, el Berguedà, que amb el seu reconegut mestratge va voler solemnitzar aquesta magna celebració dels 75 anys de l'Orfeó de Bellpuig.

50 anys de cavalcada

NAVÀS.— En aquesta important població del Bages, de la diòcesi de Solsona, la cavalcada dels Reis d'enguany ha tingut un especial ressò i un lluïment extraordinari. Es va organitzar per primera vegada l'any 1946 per una iniciativa de l'Acció Catòlica parroquial. Des de llavors, l'entrada solemne dels Reis d'Orient i la desfilada dels seus païges per tot el poble, repartint il·lusió i regals als infants i als grans no s'ha interromput cap any, malgrat el fred i les dificultats que han estat vençudes amb entusiasme sempre creixent per les

diverses generacions d'organitzadors.

Aquest any han tornat a venir —amb uns airosos cavalls i una esplèndida comitiva— a proposar projectes i consells cristians de solidaritat i d'amor a la multitud congregada a la plaça de la Sagrada Família, davant l'església parroquial que n'ha estat el suport anyal, i a oferir obsequis i alegria als infants navassencs en recordança de l'or, encens i mirra que oferiren a l'Infant Jesús.

Una vegada més, cal refermar-nos en la idea que qualsevol iniciativa de fe i d'amor que es dugui a terme amb bona voluntat, ha de trobar continuadors que l'arrelin i la perpetuin. Amics de Navàs, cap al centenari sense defallir!

Vic

Bona assistència a la reunió de Mans Unides

Josep Nadal

IGUALADA.— El passat 22 de gener, després de la missa de dos quarts de nou del vespre a l'església de Santa Maria, va tenir lloc la reunió de Mans Unides amb una important presència de col·laboradors. En primer lloc, representants dels Radioaficionats de Vilanova del Camí van confirmar que continua la seva tasca de suport al desenvolupament i la propaganda gratuïta de les activitats d'aquesta entitat.

D'altra banda, els membres habituals de la reunió van informar que estaven organitzant pel darrer diumenge de gener una parada al mercat de les antiguitats i ja de cara el mes de febrer l'habitual Sopar de la Fam, a fi de recaptar fons per al nou projecte que Mans Unides de Vic s'ha compromès a tirar endavant: la missió Mishikishi de Zàmbia (sud-est africà) necessita un vehicle tot terreny, avaluat en gairebé tres milions i mig de pessetes, per poder donar tota mena d'assistència als pobles del seu entorn.

EL CLERGAT NADIU PROMOU LA IMPLANTACIÓ DE L'ESGLÉSIA EN EL TERCER MÓN

AJUDEM ALS SEMINARISTES NADIS I Diguem ben alt que ...

...la llavor ha arrelat i el Clergat Nadiu es el fruit d'unes Terres que necessiten la força de l'Església.

...els missioners passen el testimoni a les mans de Bisbes i Sacerdots Nadius.

...el Clergat Nadiu és el futur de la nostra Església i ara més que mai aconseguirem que les vocacions no es perdin per manca de mitjans.

...89.000 seminaristes joves es preparen per servir als seus pobles ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFICIES. També ajudem els noviciats femenins i masculins de Missions.

Direm ben alt:

Missió Complida

Enguany aquests Cinc Seminaris majors depenen especialment de la nostra col·laboració per garantir el futur de l'Església en aquests països.

Seminari Sant Josep	Ikot Ekpene (Nigèria)	580 alumnes
Seminari Interdiocesà	Taegu (Corea del Sud)	268 alumnes
Seminari Sant Pau	Tabora (Tanzània)	215 alumnes
Seminari Sant Antoni	Sao Luis do Maranhao (Brasil)	73 alumnes
Seminari Sant Francesc de Sales	Huaroz (Perú)	64 alumnes

Estem comprovant que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió en favor del Tercer Món.

- ☐ UNA BECA de 300.000 ptes. facilita 6 anys d'estudi
- ☐ MITJA BECA de 150.000 ptes. facilita 3 anys d'estudi
- ☐ UN CURS SENCER per 50.000 ptes.

PER INFORMACIÓ I DONATIU
Dirigir-vos a les Delegacions Diocesanes de Missions de Catalunya:

08002 BARCELONA
C/ Bisbe nº 5
Tel. (93) 317 91 94

25002 LLEIDA
Plaça de Sant Josep
Tel. (973) 26 76 39

25280 SOLSONA
Bisbat
Tel. (973) 48 06 19

43003 TARRAGONA
Pla de Palau nº 2
Tel. (977) 23 34 12

17004 GIRONA
C/ Albareda nº 15
Tel. (972) 20 32 97

43500 TORTOSA
Bisbat
Tel. (977) 44 07 00

25007 SEU D'URGELL
Bisbat
Tel. (973) 35 00 54

08500 VIC
C/ Santa Maria nº 1
Tel. (93) 883 26 55

Més de 2.000 persones a la missa de cloenda de l'etapa preparatòria del Concili

Poble de Déu: hi ha motius per a l'esperança

Jaume Reixach

GIRONA.— El poble de Déu que viu a Girona va saber captar la crida del seu Bisbe. Dues mil persones atapeïren la Catedral el diumenge dia 15 de gener per assistir a la Missa de cloenda de l'etapa diocesana de preparació del Concili català. Els assistents arribaren a Girona des de tots els arxiprestats. El nombre de capellans concelebrants (112) també va ser extraordinari, com en les grans ocasions. El bisbe Jaume estava visiblement emocionat i va tenir paraules d'encoratjament per als 14 gironins que assistiran a les sessions conciliars i paraules de gratitud per a tots els qui han participat en els treballs de preparació. El Concili comença, doncs, a donar els seus fruits, abans que s'iniciïn les sessions pròpiament conciliars. No podia ser d'altra ma-

nera després de les pregàries que s'han dut a terme en totes les misses parroquials dels diumenges. Es palpa una expectació que fins ara no s'havia deixat sentir. I l'Eucaristia celebrada a la catedral va afegir-hi aquell pessigolleig espiritual que sol acompanyar els esdeveniments importants de la vida cristiana.

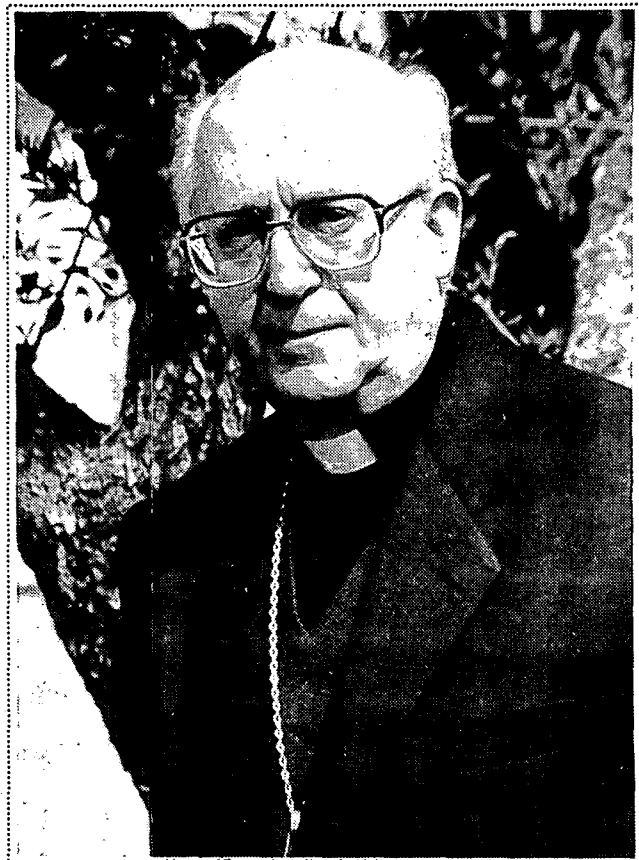
Intensificar l'evangelització

Girona —ens va dir el bisbe Jaume— necessita una nova i més intensa evangelització. Però no hi ha desànim sinó esperança. Les propostes que es desprenen dels treballs preparatoris «fan olor d'evangeli», va dir el bisbe, el qual va destacar que el 76% de les persones del bisbat que hi han intervingut són laics. Aquestes persones sumen un total de 3.951 gironins, dels quals

un 15% són joves. Hi ha, doncs, motius per a l'esperança.

Esperança, més que no pas expectació, és el que s'enduran en el maletí de treball els 14 gironins que assistiran a les sessions conciliars.

L'anècdota de la jornada va ser l'avaria elèctrica que va deixar a les fosques la immensa nau de la catedral, just en el moment de proclamar l'evangeli. Això no obstant, la veu del diaca va arribar —gràcies a l'eficàcia estratègica de l'ambó— a tothom. La catedral, durant els cinc minuts que va durar la fosca ambiental, oferia un aspecte medieval impressionant. Sense fer-se esperar massa, com una paru-

El bisbe Jaume Campodón estava visiblement emocionat

sia, va arribar la llum, acompanyada d'una lògica i espontània exclamació admirativa de tots els assistents. Potser cal interpretar el domèstic incident com una metàfora de la llum que s'espera que ens aporti el Concili.

Entre ells O. Camps, col·laborador de Catalunya Cristiana

Barcelona

Distingits diversos comunicadors d'Església

N.O.P.

BARCELONA.— En agraïment per la dedicació a l'Església que algunes persones i entitats han realitzat en els mitjans de comunicació i amb motiu de celebrar-se la festivitat de Sant Francesc de Sales, patró dels periodistes, l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles, ha atorgat per tercera vegada uns guardons distintius.

Enguany, s'ha reconegut els estudiants de periodisme de la Universitat Pompeu Fabra per la seva col·laboració al "Full Dominical" barceloní; va recollir el guardó el Sr. Manuel Lamas, en representació del Sr. Josep M. Casasús i el Sr. Pérez de Rozas.

També s'ha guardonat el patronat Lògos de la Fundació Mediterrània, que impulsa les revistes orals *Aura* i *Paraula viva*, recollí el distintiu el Sr. Eduard van der Bosce. S'ha reconegut al sacerdot Josep M. Alimbau el seu servei pastoral i de divulgació dels valors cristians a través de la ràdio, en especial Ràdio Barcelona. A Esther Romero Trufió, presentadora del programa *Signes del temps*, que comunica a partir de la serenitat i la comprensió i, finalment, al periodista Oriol Camps González, per la seva trajectòria de servei a l'Església i a Catalunya, i, en concret, per la seva valuosa tasca en el setmanari "Catalunya Cristiana" des de la seva fundació. A ell, d'una manera especial, les felicitacions de tots els seus companys de feina.

Els guardonats amb l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles i el Dr. Joan Carrera

El bisbe i els fusibles

J. R.

GIRONA.— Han passat els Reis d'Orient. Els infants han tornat a l'escola mentre les joguines, amb prou feines estrenades, s'han quedat a casa. Però a la diòcesi els Reis no han acabat de passar del tot. Encara es deixa sentir l'enrenou (enrenou domèstic, no cal exagerar) que va aixecar la carta que el nostre bisbe Jaume va adreçar als Reis d'Orient.

Entre altres coses, el bisbe Jaume demanava que les llistes per a les properes Eleccions Municipals poguessin ser llistes obertes. I com que això probablement és demanar massa, expressava el desig que totes les persones que es presentin siguin persones d'esperit «realment democràtic».

No cal dir que aquest és un desig compartit per la major part dels ciutadans, però que ho demani un bisbe deu ser un fet insòlit, si hem de fer cas de l'enrenou que tot seguit es va produir.

En efecte: el *Punt Diari*, a més a més de donar relleu a les paraules del bisbe Jaume, publicava una mini-enquesta en la qual determinats polítics deien la seva sobre el que havia dit el Bisbe.

Fins aquí, res de particular, si no fos que qualsevol lector es podia adonar de la reticència dels polítics davant el fet que un bisbe —ni que sigui només opinant— els trepigui el terreny. El perquè d'aquesta reticència —en un estat de dret, com és el nostre— és de mal entendre. Jo gosaria aventurar que, pel que fa als polítics, aquesta reticència és un «tic» residual d'altres temps. Pel que respecta, en canvi, al bisbe (al fet en si d'expressar públicament la seva opinió) vol dir que ho hauria de fer més sovint. És bo i positiu per als creients saber quina és l'opinió del Bisbe en aquelles matèries que afecten la convivència. I la manera com es regula la vida democràtica del país, és una d'aquestes matèries.

A mi el que de debò em sorprèn és que encara hi hagi qui se sorprendi pel fet que un bisbe opini. O pel fet que opini en veu alta. S'hauria de guardar —segons sembla— les seves opinions, o expressar-les en veu baixa, tal com s'escau de parlar en el temple i la sagristia. Probablement aquest mini-enrenou deu ser el preu que cal pagar per la metòdica prudència d'anys en afers semblants per part de la nostra jerarquia. Hem perdut l'hàbit de sentir-los opinar sobre aquelles coses que els polítics voldrien precisament que ignoréssim. I és clar, a la més mínima salten els fusibles.

Vida Creixent

Tres anys de Vida Creixent al bisbat d'Urgell

El nostre moviment va néixer fa tres anys en el nostre bisbat justament el dia de la festa de la Sagrada Família del 1991. I el camí recorregut no és poc, i de mica en mica anem texint la nostra petita història.

El 30 de desembre de 1991 ens reuníem a la Residència de la Sagrada Família de la Seu d'Urgell una vintena de persones jubilades per celebrar el Nadal, i mossèn Antoni Vidal —rector d'Oliana i consiliari del Moviment al nostre bisbat— amb el seu habitual entusiasme ens va encoratjar per començar aquesta «aventura» de Vida Creixent. I ens vam comprometre a reunir-nos una vegada al més. I així ho hem fet.

A finals de gener del 92, assistírem per primera vegada a les reunions que la Coordinadora de Vida Creixent de les diòcesis de Catalunya celebra dues o tres vegades l'any. Malgrat una forta nevada, vàrem anar a Tarragona i ens vam incorporar al conjunt dels altres bisbats que ens van rebre amb molt de goig. A finals d'abril del mateix any, el nostre Bisbe aprovava els estatuts i nomenava el consiliari i coordinador del Moviment.

Després del grup inicial de la Seu d'Urgell, el moviment de Vida Creixent s'ha estès a altres poblacions del bisbat, i actualment n'hi ha a Ponts, Guissona, Oliana, Andorra, Escaldes, Linyola, i es procura que es pugui constituir en altres poblacions. El camí fet es molt, però és molt el que cal recórrer.

Hem assistit a la celebració dels 10 anys de Vida Creixent a Barcelona, i tornarem a casa animats per seguir endavant.

Donem gràcies a Déu per tot el que hem anat fent: Hem enfortit la nostra amistat, ens hem interessat pels companys malalts, hem pregat pels qui ens han deixat per anar-se'n a la casa del Pare i hem col·laborat a nivell personal en les activitats de les nostres parròquies.

En resum i per concloure, encara que la nostra existència va prenent un rumb definit vers l'arribada, ens sentim optimistes i, malgrat els anys i la salut, estem joiosos d'entendre i viure el temps que Déu vulgui amb Pau i Serenor... i com diu el nostre himne, «... aquesta alegria ningú no ens la prendrà!»

Grup de la Seu d'Urgell

«EL CREIXEMENT dels laics, en quantitat i qualitat, exigeix del prevere un acompanyament més proper, més qualificat i més ben preparat.»

(De la ponència del consiliari de Vida Creixent en la III Trobada Internacional de La Vie Montante, el gener de 1994, a Montserrat)

VII DIADA ANYAL DE LA GENT GRAN

Festivitat de la Presentació de Jesús al Temple

CANDELERA'95

Presidida pel cardenal Dr. Narcís Jubany
Dijous, dia 2 de febrer, a les 6 de la tarda
a la Basílica de Sant Josep Oriol
(c/ Diputació, entre Villarroel i Urgell)

- Pregària comunitària
- Eucaristia

US ESPEREM A LA FESTA DE LA LLUM!

Evangelitzar des de la vellesa

Lluís Antoni

La gent gran som cridats també a evangelitzar. Podem fer-ho:

- Sentint-nos febles, però recolzats per qui és el més Fort...
- exercint les qualitats personals, aureolades de tendresa...
- posant a disposició de qui ho demani el do de consell, fruit de l'experiència...
- superant l'enfonsament, mitjançant la pròpia transfiguració...
- perquè al llarg de la vida hem anat construint aquesta manera de ser i de comportar-nos...
- perquè la soledat i l'aïllament ens apropen a qui tot ho omple...
- vençant la desesperança i l'amargor que ens suposa haver de dir no a moltes coses...
- fent palès que res no pot separar-nos de l'amor confiat en Déu, convençuts que tot és do seu..., tot és gràcia seva...
- vivint persuadits que la vida és per ser ofrenada...
- fent de la creu un esglaó segur vers la vida per sempre...
- mostrant la força que dona tenir confiança en Déu...
- fent de la nostra vida una pregària vivent...!

ESPAI DE L'ANIMADOR

Desig i necessitat de la festa

J.N.C.

La festivitat de la Presentació de Jesús al Temple, coneguda popularment per la Candelera, conté prou raons i atractius per ser considerada Festa Major de la gent gran. Així ho va intuir el nostre moviment a poc d'haver-se implantat a la nostra diòcesi de Barcelona. I així ens ho confirmava després el qui aleshores n'era l'arquebisbe, el cardenal Jubany. El desig de fer festa el duem a la sang, perquè ens ajuda a compensar una mica les inevitables estones de trasbals i angoixes d'aquesta vall de llàgrimes.

La festa, a més, dins la tradició cristiana constitueix un element positiu per al reeiximent total de la persona. Joan Bellavista, professor de la Facultat de Teologia de Barcelona, ho remarca així: «La festa ens converteix de simples vianants en ciutadans del cel, i ens introdueix a l'assemblea festiva dels sants.» (1)

També el sentit de festa té relació amb les

vivències de fe comunitària i amb la litúrgia de l'Església. Fixem-nos, per exemple, en la importància que es dona a la llum en els nostres ritus religiosos, tots ells orientats a donar glòria i lloança a Jesucrist, la Llum del món.

D'altra banda, sembla força atinat el que diu el sociòleg Salvador Cardús a la pàgina *Diàleg* del diari *Avui* (23-12-94): «A la festa no li calen gaires raons: la festa s'aprèn celebrant-la.» Disposem-nos, doncs, a celebrar la nostra Festa amb el propòsit d'aprendre a estimar-nos amb renovada sinceritat i realisme.

«Els qui estimen els germans viuen en la Llum i res no els fa ensopegar», llegim a la 1a. carta de Sant Joan (2,10). Tot animador de grup és en certa manera un guia per als seus germans. La Llum pot ajudar-lo a evitar ensopegades que poguessin perjudicar a algú, i més encara als qui té més a prop i confien en ell.

(1) «L'any litúrgic», Col·lecció Sauri, nº 55, Publicacions de l'Abadia de Montserrat

Avisos i Comunicats

BARCELONA

FUNDACIÓ MISSATGE HUMÀ I CRISTIA

Av. Diagonal, 460, 3r - 08006
Tel. 415 30 06 - Fax. 415 14 49

152. A les 7 del vespre.

• **DELEGACIÓ DIOCESANA DE PASTORAL DE LA SALUT.**— Curset sobre el Sofriment. Començarà el dia 1 de febrer a les 19.15h. fins a les 20.45: i continuarà els dimecres de febrer i març. Tindrà lloc al Centre d'Estudis Pastoral, c/ Rivaldeneyra, 6, 3a planta. Telf. 317 15 97, d'11 a 13 h.

• **AUDIO-VISUAL I CATEQUESI.**— L'Escola d'audio-visual de la Delegació de Catequesi, organitza aquest segon trimestre un curset sobre *La Catequesi amb titelles* pels dilluns del mes de febrer, i un altre sobre *Com utilitzar el vídeo en la Catequesi* pels tres darrers dijous de febrer i primer de març. Per a més informació, c/ Diputació 231, Telf. 458 18 98 (dilluns a dijous, de 17.30 a 20.30).

• **CENTRE CRISTIÀ DELS UNIVERSITARIS.**— El divendres, 10 de febrer, a les 20 h. xerrada a càrrec de Llum Delàs, religiosa i psicòloga, sobre el tema: *Com acompanyar els moments de dolor*. Lloc: CCU, c/Villarreal, 81, baixos. 08011 Barcelona. Telf. 323 33 68.

• **PARRÒQUIA DE LA SAGrada FAMÍLIA.**— c/ Provença, 450. Telf. 436 69 33. Sessió plenària de *Reflexió i diàleg* amb l'aportació del treball fet per cada grup, oberta a tothom. Centrarà el tema *Les Esglésies Orientals* el senyor Sebastià Janeras. L'acte tindrà lloc el dijous 2 de febrer a les 21 h.

• **ARXIPRESTAT DE SANT OLEGUER.**— Curs de formació bíblica. A cura de Mn. Josep Rius i Camps, que dissertarà sobre el tema

Fets dels Apòstols, del 7 de febrer al 28 de març, cada dimarts a les 10 del vespre, a la parròquia de Sant Oleguer, c/Nàpols, 137. Barcelona. Telf. 231 36 04.

• **CRISTIANISME I JUSTÍCIA** (Fund. Ll.Espinal).— Seminari sobre *La Bíblia, llibre de fe* (2ª part), amb M. Rosa Subirà, en dijous, a partir del 26 de gener, de 19 a 21 h. als locals de la CVX Berchmans (c/Balmes 138, 08008 Barcelona). Més informació, telf. 317 23 38.

• **CRISTIANISME I BUDISME.**— Sessions a càrrec de Francesc Torradeflot, en dimecres, de l'1 de febrer a l'1 de març, de 1 a 20'45 h. al Centre d'Estudis Pastoral (c/Rivaldeneyra 6, 3r., 08002 Barcelona). Més informació, tel. 317 48 58.

• **RELIGIOSITAT POPULAR: EVANGELITZACIÓ I COMUNITATS CRISTIANES.**— Sessions especials per a preveres i diaques, dilluns, 30 de gener i dimarts 7 de febrer, de 10.30 a 12.45 h. a càrrec d'Antoni Bentué, al Centre d'Estudis Pastoral (c/Rivaldeneyra 6, 3r. 08002 Barcelona) telf. 317 48 58.

• **RENOVACIÓ CARISMÀTICA CATÒLICA.**— Setmana de Bíblia, organitzada pel grup ÀGAPE (c/ Calàbria 178-180, planta C): Introducció al Nou Testament, a cura de P. Vicente Barragán, o.p., del 30 de gener al 5 de febrer, de 19.30 a 21 h. Més informació telfs. 215 16 52 i 457 65 61.

• **FESTES DE LA MARE DE DÉU DE L'AJUDA.**— Al seu santuari del carrer Sant Pere més Baix 18, (08003 Barcelona). Iniciables el diumenge 8 de gener, i fins el 9 de febrer, amb jornades dedicades als amics del santuari, fraternitat franciscana seglar, setma-

na ecumènica, dels malalts, dels grups de pregària, dels joves, i dels Amics de la Mare de Déu de Núria. Dijous, 26, a les 20 h, celebració comunitària del sagrament de la unció. Més informació tel. 319.00 87.

• **20è ANIVERSARI DE LA MORT DEL P. MIQUEL ALTI-SENT.**— Celebració de l'Eucaristia, amb cant gregorià, dimarts dia 31 de gener, a les 19.30 h. a l'Oratori de Sant Felip Neri (Pl. Sant Felip Neri 5, 08002 Barcelona), amb la participació de l'Escola i Aula de Cant Gregorià Oratorium.

• **TROBADA D'AGENTS DE PASTORAL JUVENIL I VOCACIONAL.**— Organitzada per la Vocalia de Pastoral Juvenil i Vocacional de la Unió de Religiosos de Catalunya. Tema: *Els joves de la postmodernitat*. Oberta a religioses, religiosos i laics. Lloc: Seminari Salesià Martí Codolar. Barcelona. Dates: 24 i 25 de març de 1995. Inscripcions: URC, Pl. Urquinaona, 11, 2n. 2a 08010 Barcelona. Telf. (93) 302 43 67 (tardes).

• **PARRÒQUIA DE LA MARE DE DÉU DE LOURDES, DE BADALONA.**— Festa patronal. Els dies 8, 9 i 10 de febrer, a les 20h., trídium preparatori. Predicarà Mn. Pere Guixer. El dia 11,

festa de la Mare de Déu de Lourdes, a les 20.15 h.. Missa concelebrada que presidirà el senyor Cardenal-Arquebisbe de Barcelona, Dr. Ricard M. Carles. Després de la celebració litúrgica hi haurà un sopar de germanor.

• **CONCURS BÍBLIC DE TERRASSA.**— Per a tota mena de consultes i aclariments, podeu adreçar-vos a Eusebi Ros, de 3 a 7 de la tarda fins el 7 de març, telf. (93) 780 18 02.

NOTA: En el de 3a categoria, a la pregunta 6, on diu Mt 1, 16-22, ha de dir: Mt 19, 16-22.

GIRONA

CONGRÉS DE VIDA RELIGIOSA DE CATALUNYA.— Els dies 18 i 19 de febrer, a la Casa d'Espiritualitat de Banyoles, es clourà la segona etapa del Congrés de Vida Religiosa, pel que fa a la diòcesi de Girona. En diverses trobades s'ha posat en comú l'aportació que les diferents comunitats han fet sobre els temes del Congrés: *identitat, comunió, missió*. Precisament el tema *Quina és la missió de la Vida Religiosa avui i de cara al demà* serà debatut en les trobades dels dies 18 i 19. Es clourà amb una taula rodona i la celebració de l'Eucaristia en acció de gràcies.

Finestral de la Caritat

Encara hi ets a temps...

Han passat uns dies de festa però tots, uns de veritat i d'altres per compliment o costum ens hem desitjat un BON ANY 1995.

Nosaltres no hem celebrat res perquè no hem pogut, però si vols, pots fer que comencem l'any sense tanta angoixa. La teva SOLIDARITAT ho pot fer possible.

40.94.- Matrimoni amb tres fills petits. No cobren res ni tenen feina. Deuen el lloguer de 3 mesos i la llum. Necessiten amb urgència 34.970 ptes.

41.94.- Matrimoni jove amb dos fills petits. No tenen feina ni cobren cap prestació. Viuen dels ajuts de la Parròquia. Per fer front els deutes els manquen 86.800 ptes.

42.94.- Matrimoni amb dos fills petits. Han exhaurit totes les prestacions i no troben feina. Han quedat endarrerits en el pagament del lloguer, l'aigua i la llum. Necessiten 79.890 ptes.

43.94.- Mare sola amb una filla. No té feina i no pot pagar el rebut de la llum. Li fan falta 12.365 ptes.

44.94.- Matrimoni amb un fill. El pare està pendent d'una pensió d'invalidesa, la mare també està malalta. Fins que cobrin la pensió per a pagar aliments els manquen 20.000 ptes.

Agraïm molt sincerament les persones que han fet possible solucionar alguns dels Finestrals anteriors. Els donatius poden fer-se a: Càritas Interparroquial de Tarragona, Avda. Prat de la Riba, 35 - 43001 Tarragona. També a CAIXA TARRAGONA, Of. Plaça Imperial Tàrraco, 6 - c/c. 2527-2.

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 500 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

"Catalunya Cristiana arriba cada setmana i és una finestra que deixa veure una mica l'Església de Catalunya que és una part de l'Església del món." **Albert Jou. ÍNDIA**

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRÍ:

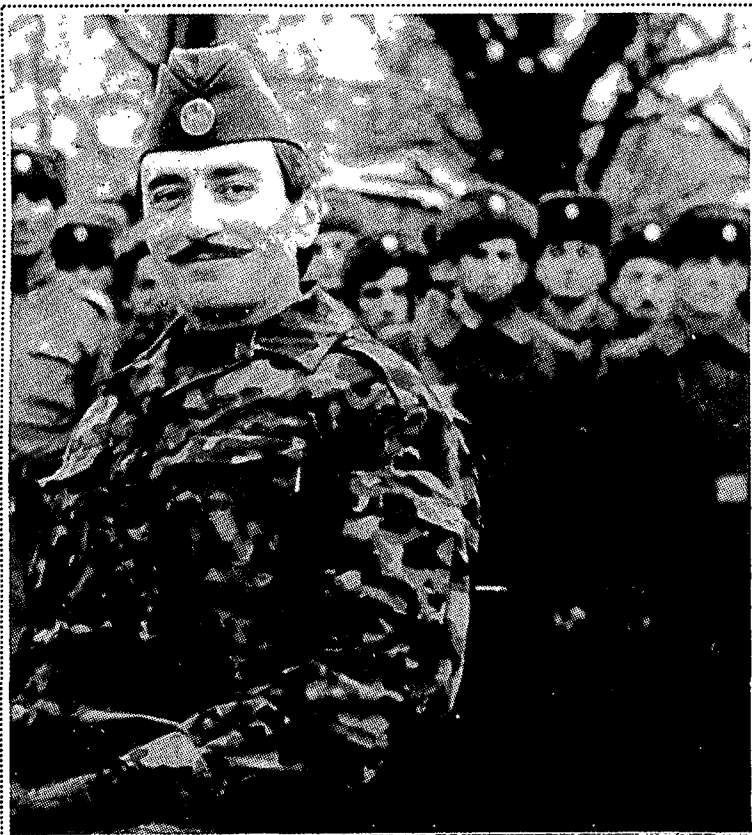
GUSTAVO PÉREZ BARQUISIMETO 1011 A- CARACAS VENEZUELA.....	25.584 Ptes.
P. JOAN M. VILA CANAL PADRES CARMELITAS ED. ARAGUA VENEZUELA.....	25.584 Ptes.
M. ÀNGELS MASSIP SANT THOMAS CONVENT. STELLA MARIS 600004 MYLAPORE MADRAS ÍNDIA.....	36.504 Ptes.
JOSEP M. VIÑAS MISSIONERS CLARETIANES MALABO GUINEA EQUATORIAL.....	25.584 Ptes.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i cognoms.....	Tel.....
Adreça.....	Província.....
Població.....	D.P.....
subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner..... (nom i cognoms)	
L'import el faré efectiu mitjançant:	
☐ taló que adjunto	☐ gr postal
☐ domiciliació segons l'adjunta autorització:	
Domiciliació: Banc / Caixa.....	
Sucursal n°.....	
Nº. compte corrent.....	
Població.....	
Prego al Banc / Caixa que consistent aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.	
Població.....	
Data.....	
Signatura.....	
"CATALUNYA CRISTIANA" c/. Puiggarí, 5-7 - 08014 Barcelona - Tel.: 490 59 88	

Mirador

Yojar Dudayev, el president de Txetxènia amb un grup de defensors de la república caucàsica

Oriol Camps

La qüestió de Txetxènia

Continua al capdamunt de les notícies del dia, i mentre l'exèrcit rus, mancat d'entusiasme i dividit en diversos parers d'actuació, va penetrant metre a metre a la ciutat de Grozny, feta ja un munt de ruïnes. La qüestió txetxena, confirma aquell adagi que diu que «com més petita és la nou més remor mou», a Moscou es va fent, més i més, gros el problema que, políticament perjudica el govern i president Ieltsin. I és que la petita república quan es va proclamar independent no feia més que voler recuperar els seus drets trepitjats el segle passat després d'una llarga guerra de conquesta, duta a terme per l'exèrcit del tsar de totes les Rússies. Aquests cent cinquanta anys de submissió li pesen, i més quan els invasors russos han descobert en aquelles terres grans riqueses naturals que exploten en benefici propi. Per això es defensen, pam a pam, fent ús de les tècniques militars que han après molt aplicadament. Per dissort, Grozny caurà en mans russes, però aquests temen que no per això s'acabarà la guerra. Els txetxens es refugiarien a les

montanyes i emprenderan la guerra de guerrilla, com feren els afgans... Els militars russos no s'estan de dir que la guerra serà llarga.

El cas és que tot plegat ha causat un gran malestar a Moscou, on es discuteix l'acció militar empresa, i on el president Ieltsin perd punts de popularitat a cada moment que passa. A més, el conflicte també afecta les relacions amb els occidentals que podrien, possiblement, aplicar sancions a Rússia...

Cosa que afectaria encara més la fragilitat política del president i del govern.

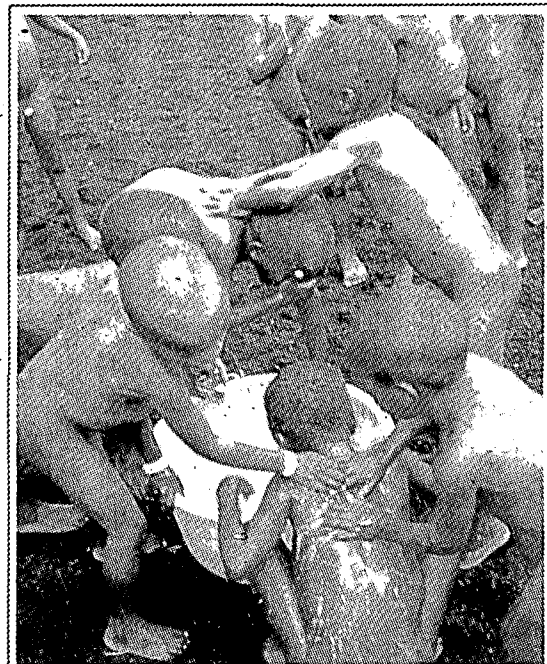
En una entrevista concedida pel president Dudayev, de Txetxènia al periodista anglès William W. Harper, després de proclamar els drets del seu poble com a nació, reconeix que els russos «tenen tots els avantatges per vèncer-los. Però lluitem per la nostra llibertat, i enfront tenim un exèrcit materialment ben fornit, però mancat de moral...» A la pregunta si els generals russos esperaven la resistència tal com s'ha produït, va respondre: «Sabien que això no seria com Hongria o Txecoslovàquia, un passeig militar al so de marxes triomfals. Aquesta guerra serà per a ells molt pitjor que a l'Afganistan...». Finalment, a la pregunta si odia a Ieltsin, respongué: «Stalin ens va enviar a un dolorós exili. Ieltsin i els seus pretorians intenten enviar-nos al cementiri...». Tot és interessant per fer-se una idea d'aquest problema que atrau l'atenció de tot el món.

Els silenciats

Atents, en excés, a la més estricta actualitat, sobretot als sensacionalismes del moment, els mitjans de comunicació acostumen oblidar els problemes que s'han esvaït en la provisionalitat d'una solució que espera que arribi a ser formulada i acordada definitivament.

¿Quan es posarà fi als camps de refugiats voltats de tanques de filat espinós?

¿Quan els infants de Rwanda podran gaudir de la vida, i deixaran de ser tractats com un rebuig?

I, però, hi ha problemes que aparentment resolts «in situ», han deixat una trista seqüela a l'exterior, per no esmentar les represàlies que es produeixen a l'interior. Ens referim especialment als milers i milers de refugiats que d'ací i d'allà del planeta esperen, somien, el moment de poder tornar a casa, al seu país. No parlem del que a la recerca de millor manera de viure han deixat el seu país voluntàriament. Parlem d'aquells que s'hi han vist obligats a causa de les guerres internes, de les dictadures ofegants, de les fronteres malgirbades...

¿Qui es recorda en aquest moment del més d'un milió de refugiats rwandesos que romanen al Zaire i altres estats limítrofs, amuntegats en camps de concentració, morint de fam i de misèria, i que les organitzacions humanitàries no donen abast per atendre'ls?

¿Qui recorda la fam imperant a Somàlia, que la intervenció de les Nacions Unides ha estat incapaç de solucionar?

I, més enrere encara, a terres asiàtiques, el 45.000 refugiats vietnamites que malviven a Hong Kong voltats de filats espinosos i que, malgrat això, prefereixen aquest forçós exili a retornar al seu país.

La llista es faria inacabable. Però és un clam per a tots els qui vivim còmodament i que ens costa comprendre que el drama imperi en altres punts del món. Però és la realitat, i cal sentir-la i intentar millorar-la, si és que veritablement som i ens sentim cristians. Potser és el primer pas per a la nova evangelització que se'ns reclama.

La intolerància assassina del fonamentalisme islàmic

Miquel Àngel Codina
Periodista

El terrorisme islàmic ha esdevingut en els darrers temps una perillosíssima bomba de rellotgeria per als governs d'aquells estats àrabs que, de manera progressiva i esperançadora, han encetat una nova etapa històrica caracteritzada, d'una banda, pel respecte i la convivència pacífica amb els seus veïns i, per l'altra, pel rebuig total a la lluita armada. Aquests països han apostat ferm per dur a terme les negociacions diplomàtiques adients com a possible via constructiva per resoldre conflictes i han soterrat —esperem que definitivament— l'atxa de guerra. Els atemptats terroristes i la violència assassina del fenomen conegut amb el nom de

fonamentalisme islàmic, la doctrina del qual és la intolerància maximalista, són avui dia les principals amenaces per poder assolir la pau en el món àrab.

Israel ha donat recentment la veu d'alarma sobre el suport que l'Iran proporciona al terrorisme islàmic i sobre l'imminent perill que pogués convertir-se en una potència nuclear, cosa que faria trontollar no tan sols la pau al Pròxim Orient sinó arreu del món. Des de la instauració el 1979 de la República Islàmica de l'Iran, s'hi va establir el Consell de la Revolució Islàmica de l'Iran, —integrat en la seva majoria per aiatol-lahs, sota les directrius del seu líder espiritual, l'iatol-lah Khomeini— com a òrgan suprem de decisió que va assumir totes les funcions del Govern iranià. Les actituds radicals de la revolució islàmica alenada per Khomeini van

agreujar-se amb el pas del temps i van fer de la intransigència i el terrorisme el seu singular credo. La cruenta guerra amb l'Irak, al llarg d'una dècada, n'és un exemple.

L'Iran és contrari al procés de pau entre àrabs i israelians que s'inicià el 30 d'octubre del 1991 a Madrid a la conferència de pau per al Pròxim Orient, la qual va comptar amb la participació de delegats per part d'Israel, Síria, Líban, Jordània i l'OAP (Organització per a l'Alliberament de Palestina). Llavors, el radical aiatol-lah iranià Abdolkarim Mussavi Ardebili va fer una crida a tots els musulmans a «revel·lar-se per tal de salvar l'Islam». Actituds que no contribueixen gens ni mica a la conciliació entre els pobles, ben bé, al contrari.

Una plataforma cristiana al servei de la societat

Josep Miró i Ardèvol

Els cristians tenim el deure de participar en la vida política, és a dir en la gestió dels afers col·lectius. Aquest treball incideix en àmbits molt diferents: els sindicats i les patronals, però també els consells escolars i les associacions de veïns, i com és lògic els partits polítics. Aquesta participació diversa és la manifestació concreta del pluralisme de la Fe.

Ara bé aquest pluralisme legítim i necessari no està en contradicció, tot el contrari, els cristians alhora, han de poder treballar plegats en una plataforma comuna que ajudi a la societat des d'una perspectiva evangèlica. Plataforma comuna que lògicament només podria incorporar un nombre limitat de punts, suficientment concrets com per a ser pràctics i prou amplis com per no disminuir el retrobament plural.

En uns moments en els quals la societat civil manifesta rebuig, preocupació i confusió vers la política institucionalitzada és un deure moral aportar solucions des de perspectives cristianes, amb voluntat política — és a dir pública — i no partidista.

A aquest objectiu voldrien servir les notes següents, com una primera aproximació al tema.

Considero que hi ha tres plans essencials on incidir: el de la concepció de l'Estat, el dels drets humans, civils i polítics i el dels drets econòmics i socials.

Estat i religió

L'Estat espanyol sorgit de la transició ha evolucionat molt ràpidament cap a concepcions i pràctiques militantment laicistes, que consideren el fenomen religiós com un fet, en la pràctica, negatiu que cal limitar i circumscriure. Junt amb aquesta dinàmica perviuen elements simbòlics del vell constantisme barrejant fets religiosos amb la vida civil.

Aquesta concepció laicista de l'Estat no és la comuna als estats europeus ni americans, amb l'excepció del cas francès. No és per tant conseqüència d'una evolució comuna a la dels pobles d'Europa sinó la reacció a molts anys de nacionalcatolicisme.

En aquest sentit seria desitjable treballar per un canvi que estigués fonamentat en idees, com les següents:

1. Les grans religions monoteistes són objectivament bones per a la Humanitat.

2. L'Estat ha de ser aconfessional, per tant no pot pertànyer ni estar supeditat a una religió determinada. Però aconfessionalitat no té res a veure amb laïcisme militant, és a dir amb la construcció d'estats ideològicament agnòstics o ateus.

3. L'Estat ha d'assumir com a un fet col·lectivament positiu l'existència d'un Déu creador i personal, al qual tota persona hi té el dret a accedir per les vies èticament adequades, que consideri necessàries.

4. L'Estat aplica el principi de llibertat religiosa i en conseqüència ha de vetllar per

l'existència de les millors condicions possibles per l'aplicació i desenvolupament d'aquest dret.

5. En el marc de la llibertat religiosa, l'Estat assumeix les tradicions de l'església o esglésies vinculades a la història del propi país, i té present el pes quantitatiu de les diferents confessions, sense que aquestes consideracions pràctiques mai no puguin limitar la llibertat religiosa.

Els drets humans, civils i polítics

La nostra vida política cada cop es veu més monopolitzada per un únic tema: la corrupció. Alhora és un greu error pensar que un problema d'aquesta naturalesa es resol per la simple convocatòria d'eleccions generals.

La nostra societat política arrossega dos greus problemes estructurals als quals caldria ajudar a donar resposta. Un és la manca de mecanismes de participació perquè el ciutadà es pugui sentir corresponsabilitzat dels afers col·lectius. El que eren mesures lògiques en la transició, un sistema electoral proporcional de llistes bloquejades i l'enfortiment dels partits polítics s'ha transformat, pel seu mal ús, en muralles a la participació. En aquest sentit caldria que la societat reaccionés i imposés transformacions a les burocràcies de partit. Alguns objectius en aquest pla poden ser:

1) Un sistema electoral que combini el manteniment de la proporcionalitat que permet recollir millor el pluralisme, amb l'existència de diputats elegits directament en petites circumscripcions electorals individuals. Molt probablement el sistema alemany fos una base on inspirar-se. Catalunya, que encara aplica el sistema provisional de 1980, podria ser el motor d'aquesta reforma.

2) Els reglaments de les Càmara Parlamentàries haurien de ser modificats a fi de garantir als diputats la independència personal del seu vot, la fiscalització real de l'activitat del govern, l'accés a la informació necessària i a disposar dels medis de suport tècnic que garanteixin una bona feina. Alhora, l'absentisme hauria d'estar rigorosament penalitzat. El poder legislatiu hauria de tenir capacitat de supervisar no únicament l'executiu sinó també el tercer i quart poder de la nostra societat, el judicial i el dels mitjans de comunicació. En aquest sentit les comissions parlamentàries haurien de disposar d'un alt rang i ser accessibles als ciutadans.

3) S'haurien de millorar la regulació sobre la iniciativa popular i facilitar la més gran aplicació de referèndums. Catalunya està particularment retardada en aquest pla, atès que la Generalitat no ha regulat encara la iniciativa popular a diferència del govern espanyol i la majoria de parlaments

autònoms.

4) Hauria de ser prioritària la reforma de l'Administració de Justícia i del Poder Judicial, amb la finalitat de crear un sistema d'impartir justícia que fos eficaç, econòmic i ràpid. Els drets de tots els ciutadans haurien de ser en la pràctica els mateixos que els que posseeixen jutges i fiscals. La necessària interpretació de la llei no ha de tenir com a conseqüència resultats clamorosament contradictoris sense que hi hagi la possibilitat d'acudir a terceres instàncies que resolguin amb prontitud la contradicció. Des dels àmbits de la Justícia no es deuria propiciar la divulgació sobre fets i causes judicials, i evitar radicalment els judicis previs en els mitjans de comunicació. La Justícia no és, en primer terme, un procediment punitiu sinó de reparació de dany causat i de recupe-

Ha de millorar la regulació sobre la iniciativa popular i facilitar la celebració de referèndums

ració del delinqüent. És essencial que la Justícia garanteixi en termes pràctics i reals la presumpció d'innocència durant tot el procediment judicial.

5) S'ha de regular el finançament dels partits polítics d'una forma clara i transparent fonamentada en criteris pràctics que garanteixin la informació pública de la procedència de totes les aportacions. En aquest sentit és més important penalitzar durament l'incompliment de la publicitat que establir multitud de restriccions que en la pràctica esdevenen difícils de complir. En definitiva poques i públiques normes i unes contundents penalitzacions per la seva infracció.

Els aspectes socials i econòmics

És, alhora, necessari i difícil trobar possibles objectius comuns en el pla social i

econòmic, però, evidentment, la dificultat serà més petita si acudim, com és lògic, a la Doctrina Social de l'Església com a font. Des d'aquesta perspectiva dos camps semblen avui mancats d'una actuació concreta més important per part dels cristians:

Un és el del Treball. Centrats en la urgència de la solidaritat en l'atur, és a dir, en el problema, potser no hem prestat prou atenció a la solució, la producció de treball suficient per tots en condicions de dignitat per a la persona. quan actuem així implícitament acceptem la tesi de la impossibilitat de generar més treball en bones condicions, una tesi més que discutible en un Estat com l'espanyol que manté la taxa d'activitat de la seva població molt baixa i, alhora, és incapaç de generar llocs de treball nets si la seva economia no creix per sobre del 2-2,5%. En

definitiva unes característiques excepcionals, no ja a Europa, sinó fins i tot, en el context mundial.

En conseqüència pot existir el dubte raonable de si els governs atenen en la mesura que cal la prioritat per a crear més treball i la subordinació d'altres objectius envers el treball.

En aquest sentit semblaria convenient la introducció, amb el mateix rang que els pressuposts anyals, de pressupostos per programes, dirigits a especificar de forma detallada el manteniment i creació de treball generat pels diversos capítols de la despesa pública. Aquest plantejament no s'ha de confondre amb la creació necessària de més llocs de treball en el sector públic. El que els llocs de treball siguin públics o privats és una opció que clarament pertany a les preferències socio-polítiques. Es tracta sols de crear instruments parlamentaris que constrenyin als governs a donar prioritat a la producció de nous llocs de treball d'acord amb la ideologia de qui governi. Així, de la mateixa manera que l'obligació d'acompanyar tot projecte d'obra pública d'un Estudi d'Impacte

Ambiental, ha permès reduir moltes de les destrosses que es feien en el medi natural, uns pressupostos per programes de generació de treball que acompanyessin a cada partida pressupostària del pressupost de l'Estat, de la Generalitat i de les Administracions locals, significaria un poderós instrument d'ajut a la generació de nova feina.

L'ensenyament és l'altre gran capítol sobre el qual la nostra societat pot sentir serioses dubtes. Seria, per tant, raonable arribar a definir objectius en aquest camp, cosa que seria ja, a l'alçada d'aquest article i donada la seva extensió, immoderat de fer per la meua part. Seria ja tot un altre tema, però potser la conclusió més important és la necessitat de fòrums, d'àmbits de treball i reflexió on debatre i estudiar qüestions d'aquesta naturalesa. L'acció dels cristians al servei de la societat democràtica.

Campanya d'INTERMON denunciant el comerç d'armament

El tràfic silenciós contra la vida

«On vas amb les banderes i avions i tot el cercle de canons que apuntes al meu poble? On vas amb la vergonya per galó si en el fusell hi dus la por que apuntes al meu poble?...», canta Lluís Llach, fent-se ressò de la duresa i la misèria que impliquen els conflictes bèl·lics que succeeixen arreu del món. Unes guerres que també són possibles gràcies a la venda d'armament que els països, principalment els del Nord, realitzen. El més colpidor, potser, és que aquest comerç pot estar disfressat sota l'aparença d'ajuts i de crèdits per al desenvolupament.

Núria Oriol i Palarea

Les guerres provoquen refugiats, matances indiscriminades sobre la població civil, mancances d'aliments bàsics, d'higiene, impossibilitat de donar i rebre educació i formació, destrucció de la cultura i de l'art i pèrdua d'estabilitat i de confiança entre la gent, desànim, pors... Un país en guerra queda arrassat, amb les infraestructures socials, econòmiques, sanitàries, escolars i agràries totalment destruïdes. En general, es compten els morts i els ferits, els animals exterminats, les terres degradades, els edificis i els monuments en runes, les empreses desaparegudes, però no es «quantifiquen» els centenars de milers de persones que sobreviuen amb seqüeles psicològiques i ferides interiors molt profundes, tan profundes que, a vegades, atenyen l'àmbit de l'espiritualitat. L'impacte de les guerres és molt important. També és molt important la quantitat de diners que hi entren en joc.

El preu de la guerra

En aquests moments existeixen 32 conflictes armats al planeta, la major part al Tercer Món. Aquestes guerres són una de les principals causes que es produeixi cada dia una mitjana de 10.000 refugiats. Persones que han de deixar-ho tot per les persecucions de diversa índole que es desencadenen amb els conflictes bèl·lics. Algunes xifres significatives expliquen que existeixen en l'actualitat uns 18 milions de persones refugiades a causa de les persecucions polítiques, racials o religioses; més de 40 milions són considerades refugiades econòmiques, ja que en els països del Tercer Món la pobresa en les àrees rurals afecta 750 milions de persones i el deteriorament econòmic progressiu ha provocat una caiguda accelerada de la qualitat de vida de la població; i es calcula

en 10 milions la xifra de refugiats que fugen de la degradació ecològica o com a conseqüència d'aquesta, marxen de les selves devastades de l'Àfrica central, del Golf de Guinea, de l'Àsia, i de l'Amazònia i Amèrica Central.

Altres dades indiquen que, en l'actualitat, més de dos milions d'afeganesos estan refugiats a l'Iran i un milió al Pakistan. Hi ha més d'un milió de refugiats de Moçambic a Malawi i també més d'1 milió de palestins refugiats a Jordània. De l'ex-Iugoslàvia més 1.200.000 persones s'han dispersat per Sèrbia, Alemanya i Croàcia, i 800.000 somalis s'han desplaçat a Kenya i Etiòpia; d'aquest país en concret i com a contrast es troben 750.000 persones al Sudan, i 400.000 de l'ex-URSS a Rússia. També 400.000 angolesos s'han refugiat al Zaire i el mateix nombre de liberians han anat a Guinea.

Hi ha 250.000 refugiats d'Azer-

baitjan, Moçambic, Burundi, Sri Lanka, Tíbet, Birmània i Cambodja que han anat a Armènia, Zimbàbwe, Tanzània, Sud-àfrica, Rwanda, l'Índia, Bangladesh i Tailàndia respectivament. I n'hi ha més de 100.000 d'Armènia, Sàhara Occidental, Libèria, Sudan, Rwanda, Angola i Sierra Leona a Azerbaitjan, Argèlia, Costa d'Ivori, Uganda, Zàmbia, Burundi i Libèria respectivament.

En aquest context, alguns refugiats han decidit tornar a casa: els de Rwanda, els de Moçambic, els de Guatemala, per citar-ne només alguns, encara que les condicions al seu país d'origen no siguin les idònies, però la seva fe en la reconstrucció pot més que la por a la repressió encara en vigor i a la manca de les condicions mínimes per garantir una certa qualitat de vida.

INTERMON, una Organització No Governamental d'Ajuda al Desenvolupament, ha projectat una campanya de suport als refugiats —emmarcada en una campanya més àmplia que abarca la problemàtica dels préstecs del Govern espanyol per comprar armament i la fabricació de mines anti-persona—, que arribarà al seu punt àlgid el mes d'abril de 1995, a fi de denunciar les clares violacions dels Drets Humans i de les llibertats civils fonamentals en nombrosos països

del món, a conseqüència de les quals existeix tanta població refugiada. I demana al Govern espanyol un major compromís i participació en les polítiques preventives en aquelles zones del món on poden produir-se conflictes socials, polítics i culturals, de manera que es condicioni la cooperació oficial d'Espanya al respecte dels Drets Humans per part dels governs receptors (mantenint la cooperació directa —ajuts alimentaris de primera necessitat i cooperació no governamental— amb les poblacions beneficiàries). Cal no oblidar que aquestes postures demanen la coherència d'una política interna solidària amb els refugiats, revisant la Llei d'Estrangeria i les condicions d'asil polític al nostre país. D'igual manera es demana al Parlament espanyol que realitzi un control sobre la cooperació espanyola, perquè aquesta arribi als indrets i a les poblacions més necessitades i compleixi els objectius de solidaritat i justícia que afirma voler defensar.

La complicitat de l'Estat espanyol

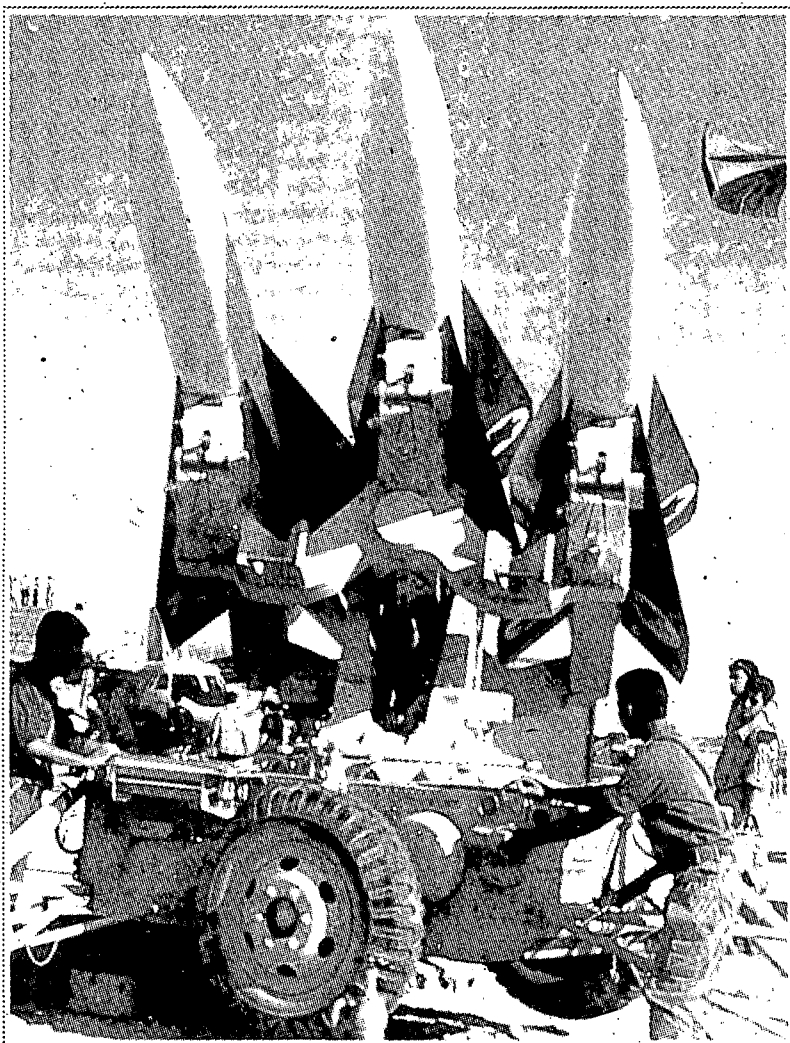
Espanya participa en aquest comerç de destrucció sobretot mitjançant empreses públiques dependents de l'INI (Institut Nacional d'Indústria). En els darrers anys, l'Estat espanyol ha venut armes a règims que violen els Drets Humans o a països en guerra com Angola, Somàlia, Moçambic o el Sudan. Fins al 1991, moltes de les compres d'armament per part dels països del Tercer Món han estat possibles gràcies als crèdits concedits pel Govern espanyol com a ajuda oficial al desenvolupament (crèdits FAD), que han arribat a superar els 60.000 milions de pessetes. Es a dir, que s'atorga un crèdit amb vistes que una part d'aquest es dediqui a la compra d'armes. En el següent quadre es pot veure la venda de material militar espanyol amb crèdits dels Fons d'Ajuda al Desenvolupament (FAD) des del 1980 fins al 1990:

El Reial Decret 842/1993 del 28 de maig en el seu article 13, 1a, diu: «Es denegarà, suspendrà i revocará l'autorització d'exportació de Material de Defensa quan existeixin indicis racionals que el material de defensa o de doble ús pugui ser utilitzat en accions que pertorbin la pau, l'estabilitat o la seguretat a nivell mundial o regional, o que la seva exportació pugui vulnerar els compromisos internacionals contrets per Espanya».

Una campanya de pressió al Govern

Emparant-se en aquesta norma, l'organització INTERMON ha iniciat la campanya: «NO "ajudem" amb armes!», amb la qual vol pressionar el Govern espanyol perquè compleixi el Reial Decret i deixi de vendre armament a partir dels crèdits atorgats per al desenvolupament. Segons Ignasi Carreras, sots-director general de l'entitat: «Nosaltres com a ciutadans, tenim el dret i el deure ètic que aquesta norma es compleixi, i de denunciar qualsevol violació de la mateixa, en tant que contribuirà a portar la mort i la destrucció al Tercer Món. Una manera de fer-ho és afegint-se a la campanya d'enviament de postals al President del Govern espanyol, que està promovent INTERMON. Aquestes postals fan referència al compliment de l'esmentat Reial Decret i poden demanar-se a qualsevol seu de l'organització».

Al mateix temps que aquesta Organització No Governamental per al Desenvolupament incideix en el tema de la venda d'armament, també crida l'atenció sobre la problemàtica de les mines anti-persona. Aquestes estan preparades més per ferir que per matar —les més modernes són de plàstic, amb detonador químic que les fa imperceptibles als detectors de metalls—, i acostumen a mutilar els que hi ensopguen, i produci-

Els països venedors d'armes ofereixen préstecs que obliguen explícitament a comprar armament

País	FAD destinat a la venda d'armament en milions de ptes.	% del total del FAD concedit.
Angola	1.688	19
Cap Verd	609	19
Lesotho	593	100
Marroc	18.004	37
Moçambic	892	30
Somàlia	3.318	100
Tailàndia	456	100
Altres	36.206	

Fonts: Els crèdits FAD. Carlos Gil. CIP 1994.

→ xen dany físic a la persona, càrrega econòmica a la població civil, que ha de mantenir un invàlid, i empobriment d'una regió ja que són escampades per camps de conreu i al voltant de fonts i pous.

Al món hi ha escampats uns 100 milions de mines. Cada any se'n fabriquen de 10 a 15 milions. Es calcula que existeixen 100 milions més de mines emmagatzemades. Hi ha empreses que ofereixen les mines a un preu de 2.000 pessetes la unitat i aquestes mateixes empreses cobren més de 60.000 pessetes per desactivar-ne una. Existeix una Convenció Internacional de les Nacions Unides que prohibeix la utilització d'aquestes mines en guerres internacionals, però no en prohibeix la fabricació ni la venda. Ara per ara, a Espanya es fabriquen mines anti-persona.

Ignasi Carreras reafirma «la urgència d'actuar obertament pel cessament d'exportació d'armes espanyoles a països en conflicte. I, alhora, insistim en la necessitat que Espanya deixi d'ajudar amb armes». Per aquest motiu, INTERMON també demana que les mines siguin eradicades i sol·licita al president del Govern que s'adhereixi a la petició internacional de prohibir la fabricació, venda i utilització de les mines anti-persona.

Una reflexió ètica

En un document del Consell Pontifici Justícia i Pau sobre el tràfic d'armes es diu que aquest «és responsabilitat tant dels països exportadors com dels importadors, ja que cap Estat no rep armament

Una de les conseqüències de la guerra és els nombrosos refugiats que provoca

passivament, és sempre agent conscient i actiu. El problema s'agreuja en certs països en vies de desenvolupament, que dediquen a les despeses militars més que a educació i salut juntes. Llevat del principi de legítima defensa, la seguretat d'un país no es redueix a la seva capacitat de defensar-se, sinó de proporcionar als seus ciutadans aliment adequat i allotjament digne, accés a l'educació i a les cures sanitàries, la possibilitat de treball i el respecte als drets humans». També diu que «per la seva estreta relació amb la violència, les armes no poden comparar-se a altres mercaderies que poden ser objecte de transaccions en el mercat mundial o intern. La seva venda ha de sotmetre's a un sever control per part dels governs i dels organismes in-

ternacionals». I el document afegeix que «un Estat no pot conformar-se amb estructurar la seva pròpia defensa, sinó que té l'obligació de treballar per garantir les condicions de pau arreu del món».

L'aliança entre els venedors i els compradors

La venda d'armes convencional en el món des de 1987 està estabilitzada, segons l'informe anual del SIPRI, un organisme suec que és una autoritat en la matèria. Les dades del SIPRI indiquen que els principals proveïdors d'armament són els Estats Units amb el 48% del valor de les vendes; Rússia n'aporta el 21%, Alemanya el 8'4%, el Regne Unit el 4'4% i França el 4'3%. A continuació fi-

Hi ha 18 milions de persones refugiades a causa de les persecucions polítiques racials o religioses

guren la República Txeca, la Xina i Corea del Nord.

Quant als clients, el primer és Turquia amb l'11'5% del valor de les adquisicions mundials, seguit de l'Índia amb un 9'8% i Egipte amb un 6'8%. Per continents, Àsia és el primer mercat militar amb un 33'3% del total, per davant d'Europa que té el 32'5%, mentre l'Orient Mitjà registra el 25% de les importacions d'armes.

Amb la informació publicada so-

bre aquests temes i amb les diverses campanyes de sensibilització engegades es persegueix que siguem conscients que el nostre planeta té conflictes armats de forma permanent, que existeixen refugiats, que el comerç d'armes és una realitat i que l'Estat espanyol hi participa, de manera que, a partir d'aquesta consciència, aquests fets no es converteixin en una memòria oblidada, un comerç silenciós, un fragment de la història que no ha arribat a existir.

Convocat pel Grup d'Entitats Catalanes

Concurs d'escultura per erigir el monument a la família

C.C.

1.— Podran participar en el Concurs tots els escultors que ho desitgin, sense limitació d'edat, lloc de residència o nacionalitat.

2.— Les escultures hauran de representar la família, els seus valors, les diverses generacions,... o tot allò que l'artista entengui que pot significar la família.

3.— Amb l'obra guanyadora del Concurs s'erigirà el monument a la família. Aquest monument s'ubicarà en una de les places més importants de la ciutat de Tortosa, que portarà per nom Plaça de la Família.

4.— El premi consta de dues parts: L'erecció del monument en un indret rellevant i una dotació de 500.000 pessetes per a l'artista guanyador.

5.— Els escultors gaudeixen de llibertat de forma i expressió artística, sense estar condicionada a una tendència o concepte determinat.

L'única limitació —si algú la pot considerar com a tal— és que persones sense especials coneixements d'art puguin entendre en observar l'obra que es tracta d'un monument a la família.

6.— Les maquetes presentades al Concurs han de tenir un mínim de 30 centímetres i un màxim d'un metre en la seva dimensió més llarga.

7.— L'artista utilitzarà i lliurarà l'obra en qualsevol material que li convingui, sempre que permeti la seva reproducció en el material que s'ha de construir el monument (bronze, pedra, ferro, ciment,...).

8.— Cada concursant pot presentar totes les obres que vulgui, amb l'embolcall adient per a la seva protecció i fàcil trasllat.

Les despeses d'enviament, abans i després de les exposicions, aniran a càrrec de l'artista concursant.

9.— Les obres hauran de ser lliurades o remeses a:

Departament de Benestar Social de la Generalitat: Palau de Mar, Plaça de Pau Vila 1 - 08003 Barcelona; o també a: Ajuntament de Tortosa, Plaça d'Espanya, 1 - 43500 Tortosa.

A l'embolcall cal indicar que l'obra es presenta al Concurs d'Escultura per al Monument a la Família.

En el moment de la seva presentació es verificarà el bon estat de l'obra o obres, estenent-se un rebut al portador per cada obra presentada.

10.— El termini d'admissió de les obres comença l'1 de febrer de 1995 i acaba el 15 de febrer de 1995.

Les obres presentades podran ser lliurades qualsevol dels dies laborables entre aquestes dates, des de les 9 a les 14 hores.

11.— Juntament amb cada obra, l'autor presentarà un text (d'extensió no superior a les 20 línies mecanografiades) descriptiu de la seva interpretació.

L'esmentat text, juntament amb el nom i cognoms de l'artista, fotocòpia del DNI (o equivalent si no és ciutadà espanyol), adreça i telèfon, s'inclouran en un sobre tancat. L'artista escriurà en el sobre un títol o lema de la seva obra. També lliurarà una foto en blanc i negre de la seva obra, per tal que sigui inclosa en el catàleg.

L'artista indicarà també les dimensions que proposa per a l'escultura del monument, en cas que la seva obra sigui premiada.

12.— Les obres seran exhibides en dues exposicions que es faran a Barcelona i a Tortosa.

13.— S'editarà un catàleg amb totes les obres presentades.

14.— El Jurat serà format per personalitats del món artístic, de les entitats familiars, dels mitjans de comunicació i un representant de l'Ajuntament de Tortosa.

Per a qualsevol informació complementària: Sr. Daniel Arasa, telf.: 340 91 26 o Sra. Maria Ramírez, telf: 414 41 13.

Agustí Ramon, president d'Acció Catòlica Obrera

«No acceptem salvar la Seat a canvi de contractes indignes»

Guillem Farré

BARCELONA.— Agustí Ramon, president d'Acció Catòlica Obrera (ACO) ha declarat que la salvació de la Seat no pot anar contra la dignitat dels llocs de treball. Precisament aquest començament d'any s'ha endurit de nou el conflicte de la marca espanyola filial de Volkswagen quan la direcció, presidida per Joan Llorens, ha preparat la regulació de 1.366 treballadors.

Els sindicats han respost amb vagues —l'última de les quals ha estat el dimarts de la setmana passada després que no s'arribés a un acord en les rescissions de contractes— i mobilitzacions que han arribat a posar 10.000 persones als carrers de Barcel·lona.

Segons el president de l'ACO, les manifestacions són un signe important de solidaritat, «però que no té eficàcia si no és constant en les taules de negociació i en els moments de reflexió». Precisa-

Es varen viure moments de tensió i enfrontaments en la manifestació feta davant el Parlament

ment, des de les associacions obres catòliques s'ha criticat la pèrdua de referents globals.

Ramon reconeix que no sap si s'arribarà a salvar la Seat, però alhora es pregunta «¿de què serveix salvar-la si no se soluciona la resta de l'estructura social?». «El problema no és sols la Seat —continua amb convicció— també hi ha Galerías, Suzuki, Ibèria o Renfe. Estem en un context en què cada u sols busca salvar-se ell mateix. Per tant es tracta de desvetllar un nou procés de reeducació per la solidaritat, per pensar en els altres i salvar-se tothom».

Ferment en la massa

De moment, per afrontar els conflictes concrets, el director de

l'ACO assegura que «d'entrada el que s'ha de fer és ser-hi». Aquesta opció es correspon amb la concepció de la presència cristiana en el món obrer. Ramon no creu en una alternativa catòlica

als sindicats convencionals.

En canvi, subratlla que «els cristians no ens hem d'arrugar; hem de donar la cara i ens hem de ficar en els sindicats que ja existeixen, i desvetllar noves pistes, orientacions i criteris perquè els companys descobreixin les noves estratègies». Sols així, afirma que es podrà col·laborar a humanitzar les línies de reivindicació que s'han d'acomodar a uns temps en què el capitalisme s'ha quedat sense un contrapoder, i se sol oblidar, des dels sindicats, els «més dèbils».

Nou document sobre pastoral obrera

D'altra banda, aquest gener s'ha començat a distribuir el document

de la Conferència Episcopal Espanyola sobre la «Pastoral Obrera de tota l'Església». Aquestes orientacions pastorals s'han elaborat a partir de consultes que s'han fet des de fa tres anys als moviments i associacions que treballen a la base.

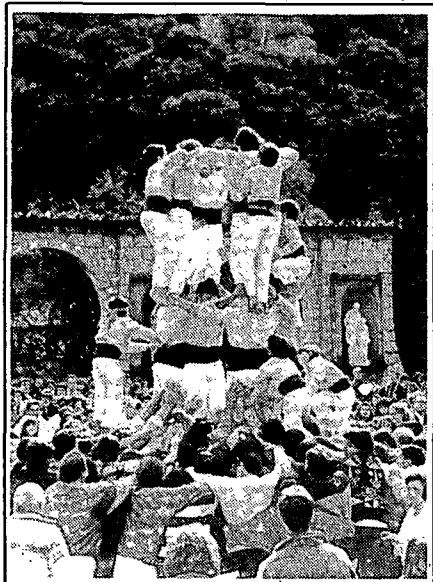
El text s'estudiarà en profunditat durant les VII Jornades de pastoral Obrera de Catalunya i les Illes, que se celebraran l'onze i dotze de febrer. De moment, Agustí Ramon ha declarat que la «primera impressió és molt bona» ja que «guarda una posició d'equilibri i recerca de la veritat, sense casar-se amb ningú, i buscant el més coherent», alhora que és més «contudent» del que solen ser les manifestacions jeràrquiques en qüestions socials.

CATALUNYA + CRISTIANA

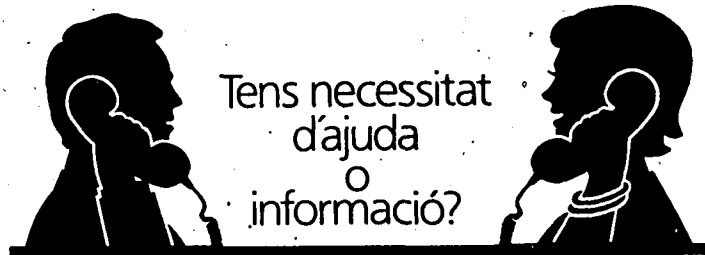
desitja a tots els seus lectors

BON ANY 1995

i convida a totes les parròquies a divulgar els actes religiosos i culturals de la seva comunitat

Escriuiu a: PUBLICITAT, PROMOCIÓ I PROPAGANDA
Puiggarí, 5 - 08014 - Barcelona

Truca'ns i parlarem del Càncer

(93) 323 44 27

Un servei anònim de l'Associació Espanyola contra el Càncer
Junta Provincial de Barcelona

**Professor de la Facultat
Eclesiàstica de Filosofia
de Catalunya**

Hem d'acabar dient que, encara que Priestley és tingut pel descobridor de l'oxigen, segurament no va ser el primer a trobar-lo: el químic suec **Karl W. Scheele** (1742-86) pel mateix temps que ell o més probablement abans ja havia trobat aquest gas, que va anomenar *aire de foc*, pel mateix procediment d'escalfar *calç de mercuri*; però com que no va publicar la troballa fins al 1777, no se li va concedir l'honor de ser ell el primer d'aïllar-lo. Tanmateix haurem de parlar d'aquest químic la setmana que ve.

Signatura del titular del *compte/llibreta*

50 anys de la mort de Saint-Exupéry

La permanent elevació d'un inconformista

Amb motiu del cinquantè aniversari de la mort d'Antoine de Saint-Exupéry, s'han organitzat a França i a l'estranger homenatges a l'escriptor i pilot. És l'autor francès més llegit d'aquest segle, i no solament pels milions d'exemplars de *El petit príncep* traduït a unes noranta llengües. La seva obra, construïda sobre la narració, la prosa poètica i la reflexió, és oberta a múltiples interpretacions. I quan els lectors de moltes diverses idees hi creuen descobrir un missatge, és senyal que l'escriptor connecta amb un estrat profund de l'ànima humana. Per això, el millor homenatge és llegir-lo.

Antonio R. Rubio

(Aceprensa)

La seva prosa poètica admet diversos sentits i això fa que molt sovint es faci més cas a les frases lapidàries que a l'home d'acció, afligit per conflictes interiors. Aquest fou Saint-Exupéry.

Sense líders ni ideologies

Gran part de l'existència de Saint-Exupéry va transcórrer a la França d'entreguerres, una època molt marcada pels escàndols polítics i financers. Era un temps favorable per als defensors de l'acció i de les solucions de força davant les crisis morals, socials i polítiques. Havia arribat el moment de la temptació dels sistemes totalitaris com els que pretenien la construcció d'un home nou a Moscou, Berlín o Roma. Però l'inconformisme de l'escriptor el va allunyar també de tot tipus de totalitarismes. Els viatges que va fer a Alemanya i l'URSS en els anys trenta, només serviren per reforçar la seva descofiança cap a unes ideologies que amb el pretext d'alliberar l'home, l'humiliaven.

Saint-Exupéry no podia concebre que l'alliberament de l'home vingués de la submissió a un líder i de la recitació dels seus discursos polítics. I, generalment, desconfiava de líders i cabdills, encara que estiguessin de part de les democràcies. Això el va dur a no unir-se a De Gaulle, que durant la guerra pretenia aglutinar al seu entorn tota la resistència francesa. L'individualisme de Saint-Exupéry no va voler adaptar-se ni a la França de De Gaulle ni a la de Vichy, perquè la seva pàtria interior era més forta que l'exterior. No estava disposat a sacrificar els seus ideals per cap projecte polític.

Això explica que durant la guerra passés dos anys i mig a Estats Units. En aquest país gaudia de

molta popularitat i on aconseguiria el més gran èxit editorial amb *El petit príncep* (1942). Quan entre 1943 i 1944 Saint-Exupéry fou apartat de les seves missions de pilot per les autoritats gaullistes d'Alger, va cercar en els militars nord-americans aliats una nova oportunitat per poder volar. I l'autor de *Pilot de guerra* trobaria precisament la mort pilotant un avió nord-americà de reconeixement sobre el Mediterrani, quan la Segona Guerra Mundial gairebé estava a punt acabar.

El refús de la vida corrent

La biografia de Saint-Exupéry està marcada pel signe de l'ansietat. Una ansietat que caracteritzava el seu gust per l'aventura i que no podia compaginar amb el treball que desenvolupava de representant d'una firma comercial entre 1924 i 1926. Als disset anys havia volgut ser mariner, però el van suspendre en l'examen de l'Escola Naval. A continuació va iniciar els estudis de Belles Arts, els quals abandonaria el cap d'uns mesos. Però el que va canviar realment la seva vida va ser l'haver estat destinat l'any 1921 a fer el servei militar a aviació. Per fi va trobar la manera de canalitzar el seu afany d'aventura, tot i que, fins cinc anys després no va assolir el seu desig d'ingressar en una companyia d'aviació civil. Des de Tolosa, va fer nombrosos vols a Àfrica i a Amèrica del Sud, cosa que el duria a confessar a la seva mare en una de les seves cartes: «El meu gran consol és la meua professió». Aquesta experiència el va permetre deixar immortalitzada el que llavors era l'aventura de volar, en obres com *Correus sud* i *Vol nocturn*.

Saint-Exupéry no era dels homes que apreciem la vida corrent.

Considerava la societat moderna com «un ramat de bous, cortès i tranquil» i enyorava altres èpoques més cavalleresques, com l'Edat Mitjana. Però com que li calia viure en el seu temps, l'única manera de ser cavaller, explorador o navegant en el segle XX era pilotar un avió.

El judici de Saint-Exupéry és excessivament rigorós, ja que sembla descartar a priori que la vida corrent en les societats modernes sigui compatible amb grans ideals. També alguns insisteixen, actualment, que el món està dominat pels valors d'una tècnica deshumanitzada i semblen oblidar que les més

lista. Molt sovint arribava a preferir haver viscut en altres èpoques, i se sentia contemporani de Joachim Du Bellay, aquell poeta del Renaixement que es consumia de tristesa per Roma.

Quan es preparava per ingressar a l'Escola Naval, la seva fe va sucumbir davant la fascinació de la ciència i el relativisme. Va arribar a dubtar que la paraula *causa* pogués arribar a tenir algun sentit, i gairebé al final de la seva vida va anotar en el seu Diari: «No hi ha veritat sense error».

Però el seu cas és singular. No és freqüent que un escriptor que hagi perdut la fe utilitzi sovint la paraula

de l'Home, i d'això donen fe les imatges bíbliques que se succeïen en *La ciutadella*, la seva obra pòstuma i inacabada. I d'alguna manera pretenia convertir-se en mitjançer d'aquest adveniment. Vistes així les coses, l'escriptor no esperava cap resposta de Déu a les seves oracions i subratllava la paradoxa que l'oració només és fèrtil si no té resposta. I és que el seu Déu era inaccessible, estàtic i, per tant, mut. En semblar-li falsa qualsevol representació concreta de Déu, Saint-Exupéry està incapacitat per comprendre l'Encarnació. Déu se li ha transformat al final en una mena d'estructura ordenadora amb la qual tracta de buscar el sentit de les coses.

Encara que Saint-Exupéry no es considerés cristià, la nostàlgia de la infantesa que trobem en *El petit príncep* acaba també per ser una enyorança de la religió de la seva infantesa. Va ser educat dins d'una família cristiana i va passar per col·legis religiosos abans de perdre la fe. De llavors ençà, la seva educació cristiana va quedar reduïda a un codi de conducta moral, digne d'una visió estoica del món. Però les inquietuds de Saint-Exupéry desbordaven la torre d'ivori de l'estoïcisme. Així ho va expressar en *El petit príncep* quan, en un món angoixat per la guerra, va proclamar que allò veritablement «útil» i «fecund» eren l'amistat i l'amor. Qui tenia aquests sentiments no es podia sentir satisfet amb un vague deisme.

La catedral i la ciutadella

L'obra més apassionada i obscura de Saint-Exupéry és precisament *La ciutadella*. En la qual defensa una nova civilització. Els seus valors seran l'herència dels cristians, i en la qual els homes seran germans en l'Home. El cristianisme mereixerà almenys un pòstum homenatge per haver sabut fonamentar en Déu valors com la igualtat, la dignitat, la fraternitat, l'esperança i la caritat. Però haurà arribat el moment de substituir-lo per una religió de l'Home, que suposadament seria més universal.

Saint-Exupéry admirava l'Edat Mitjana i particularment les catedrals, però el seu ideal no és cons-

L'aviació li va permetre canalitzar el seu afany d'aventura. L'única forma de ser explorador en el segle XX era pilotar un avió

belles creacions i aspiracions de l'esperit humà procedeixen del interior de l'home, sense que estiguin determinades per condicionaments externs.

Un Déu inaccessible

Saint-Exupéry no se sentia a gust en una època cientifista i materia-

la Déu i que, fins i tot, arribà a emprar l'apel·latiu de Senyor. Però, per molt constant que siguin les seves referències al cristianisme, els noms de Crist i Jesús gairebé no són esmentats. El seu concepte de Déu l'impossibilita creure en un Déu fet home.

Com a Nietzsche, Saint-Exupéry esperava també l'adveniment

truir una catedral sinó una ciutadella i, concretament, «en el cor de l'home».

Però no va saber diferenciar entre catedral i ciutadella. La ciutadella es construeix contra algú, mentre que la catedral està oberta i s'enlaira en altura. A la ciutadella es viu a la defensiva i no és precisament el millor lloc per algú que està enamorat del món i de la vida. Fins i tot, potser, que la defensa de la ciutadella dugui a justificar la destrucció d'alguns homes. No hem d'oblidar que la por i l'angoixa viuen a la ciutadella, sempre recelosos dels espais oberts.

Per tant, la ciutadella no és una catedral sense Déu, com sembla entendre Saint-Exupéry. S'assembla més a una fosca presó que empresona els seus propis defensors. Però per damunt d'unes belles imatges literàries, l'escriptor francès anhelava alguna cosa més.

El missatge i la vida de Saint-Exupéry també atreuen a qui cerca superar el prototip d'home lleuger de la nostra època amb herois solitaris com l'escriptor francès. Això suposa oblidar que els paladins de la soledat malgrat les excel·lències de les seves qualitats personals, no assoleixen la felicitat ni poden transmetre-la a la multitud que voluntàriament no han volgut ajudar en la seva recerca d'un món millor.

Si al final només retinguéssim

En la trajectòria vital de Saint-Exupéry destaca la seva permanent recerca, una aspiració constant a la bondat i la bellesa

la imatge d'un Saint-Exupéry somniador i aventurer solitari, la nostra visió seria parcial. L'escriptor francès sempre va arremetre contra l'individualisme, aquesta espècie de sacralització de tota classe d'egoïsmes. En la seva trajectòria vital destaca sobretot la recerca i aspiració constant a la bondat i la bellesa, en la qual es pot advertir també una certa nostàlgia de la fe cristiana.

En una carta adreçada al general Cambe escrivia: «No es pot viure de frigorífics, balanços i encreuats. No es pot viure sense poesia, color ni amor». Més enllà dels seus punyents dubtes existencials, l'obra de Saint-Exupéry és l'expressió d'un sincer i noble humanisme.

A l'acte inaugural hi va assistir el president Pujol, el qual va descobrir la placa inaugural

Inaugurat l'Observatori Esteve Duran al municipi de Seva (Osona)

El cel parla de la glòria de Déu

P-J Ynaraja
capellà de la Llobeta

S'ha inaugurat a la urbanització de El Montanyà, pertanyent al municipi de Seva, a la comarca d'Osona, l'observatori astronòmic Esteve Durán. La present nota pretén informar de dues coses: l'esdeveniment del fet i del lloc on està ubicat.

El telècopi ja s'utilitzava des de feia alguns mesos, en pla de proves, tot adaptant-se els diferents accessoris que poden acoblar-se a la peça fonamental. Aquest telescopi és el més gran de Catalunya. Per desig del Sr. Durán, més que el propietari, l'ànima d'aquest observatori, s'havia d'organitzar un acte d'inauguració en el qual s'assenyalés l'inici del seu funcionament i la benedicció de l'instrument.

Va arribar el dia i va ser present en l'esdeveniment el president Pujol, que va descobrir a les portes de l'edifici la placa commemorativa.

Per a la benedicció el Sr. Durán em va escollir per ser el capellà del Montanyà, per ser amic seu, i per ser qui en el seu delicat estat de salut ha acudit a celebrar junt amb ell, la missa. També va escollir el rector de Llerona, ja que és amic seu i a més a més, astrònom. La litúrgia va ser senzilla. En primer lloc, vaig invitar recitar el salm 19, on es parla del firmament que anuncia i proclama la glòria de Déu. Era una manera de proclamar públicament la dimensió de la fe del Sr. Durán i la seva família, i segurament la de la majoria dels assistents. I una manera de donar glòria a Déu en aquest moment important. (Això és el que l'home ha sabut fer en moments culminants de la seva història, llegiu: primeres paraules transmises per cable submarí, primera arribada a l'Everest, primera pujada a la lluna, vol orbital durant el Nadal, primer pas pel Pol Nord, etc. Vaig esmentar aquesta particu-

laritat per si la ignorància d'alguna persona trobava estrany que en aquest moment es fés un acte litúrgic. I també ho recordo aquí, no es tractava d'un acte triomfalisme religiós, sinó de donar compte de la raó de la nostra fe, com recorda l'apòstol, 1 Pe 3,15, i dedicar l'instrument als bons fins de la investigació i la pedagogia científica. Es va resar el salm sincerament, i va ser possible fer-ho ja que tothom tenia una cartulina amb el text, així com el de la benedicció).

L'Observatori Esteve Durán està ubicat en el bell mig del domicili particular, té uns bons fonaments, elevat per damunt de qualsevol obstacle, en un lloc d'excel·lent visibilitat i de bona nitidesa atmosfèrica. Copio de la informació que se'n va donar als assistents: «El conjunt ha estat dirigit pel Sr. Josep M. Gómez Forrelad, els enginyers de l'empresa Basellga S.A. de Mollet. La casa alemanya Schott va subministrar els blocs de vitroceràmica Zerodur, de coeficient de dilatació nul. El tallat de l'òptica es va encarregar a la casa francesa Secimo. La montura equatorial és de tipus alemany, on dins el disseny clàssic hi ha una mecànica i electrònica d'alta precisió. El suport del mirall principal de 610 mm. és una veritable obra d'enginyeria i també el suport del mirall secundari, amb el seu sofisticat mecanisme d'enfocament, de velocitat variable. L'observatori compta amb una càmera CCD, ordinador, càmeres de televisió, monitors etc».

Per a molts El Montanyà serà un lloc associat a futbolistes i a l'entrenament d'equips d'aquest esport, especialment el F.C. Barcelona, a partir d'ara alguns sabran que en aquest lloc s'estimula i facilita l'estudi de l'univers, gràcies a les inquietuds i la generositat d'aquest que, com em deia un dia, va aprendre a mirar el cel de petit, a la nit, mentre regava l'hort del seu pare, que va ser químic, intendent mercantil, i molts càrrecs, en associacions professionals relacionades amb els detergents. Però el Sr. Durán sempre fou i és i vol ser, un mestre.

«Clàssics del Cristianisme» celebra el seu cinquantè volum

Una contribució cabdal a la cultura catalana

Miquel Àngel Codina

BARCELONA.—El passat 12 de gener va tenir lloc a l'aula magna de la Facultat de Teologia de Catalunya un acte acadèmic per commemorar el cinquantè volum de la col·lecció literària *Clàssics del Cristianisme*. L'acte va ser presidit pel cardenal Dr. Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona i gran canceller de la Facultat. També hi van assistir, entre d'altres personalitats, Joaquim Xicoy, president del Parlament de Catalunya; Mons. Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona; el Dr. Joan Busquets, degà-president de la Facultat de Teologia de Catalunya; Sebastià Janeras, director de *Clàssics del Cristianisme* i els professors Norbert Bilbeny i Evangelista Vilanova.

«Podem estar ben satisfets de la tasca duta a terme fins ara», va manifestar el Sr. Janeras. *Clàssics del Cristianisme* és un recull de textos en català de tota la tradició cristiana que compta amb obres d'autors tan rellevants com sant Agustí, sant Ignasi de Loiola, sant Francesc d'Assís o sant Joan de la Creu. Les dues entitats promotores que han fet possible aquest treball han estat la Facultat de Teologia de Catalunya i la Fundació Enciclopèdica Catalana.

Tresors literaris

El volum número 50, que porta per nom *Filocalia*, ha vist la llum sis anys després del naixement dels dos primers toms de la col·lecció, que es va esdevenir el 19 de desembre de 1988. *Filocalia* és una antologia de textos espirituals grecs —un dels tresors de l'ortodòxia—, de reconegut caire ecumènic.

«El ritme de publicació —va explicar el director de *Clàssics del Cristianisme*— és de vuit volums a l'any. Calculem que, de mantenir-se aquesta regularitat, arribarem al número 100 el març de l'any 2001». Així mateix, Sebastià Janeras va assenyalar que

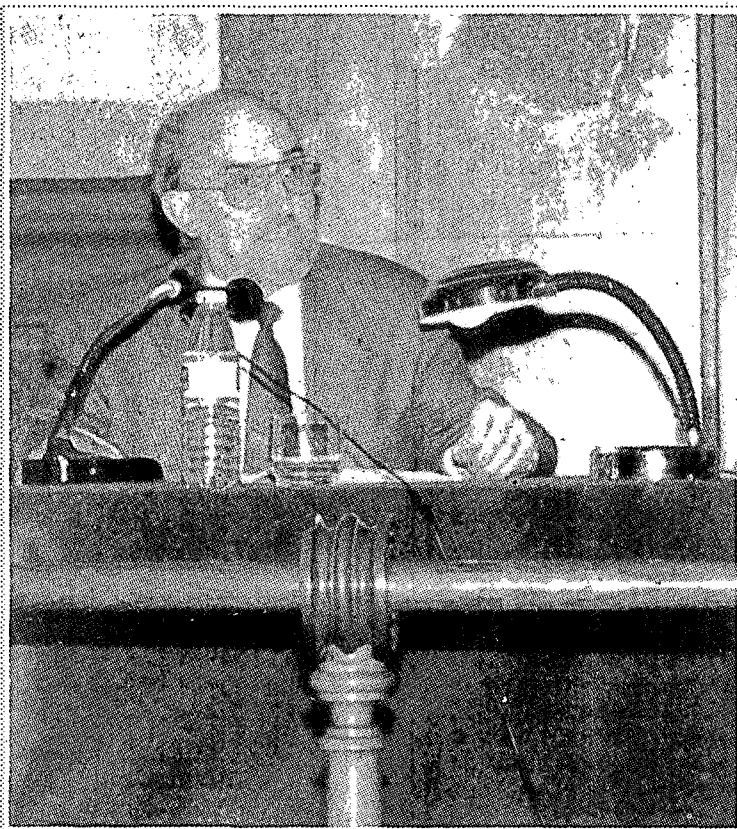
les traduccions al català es realitzen fidelment des dels textos originals.

Aportació cultural

Tot seguit, el professor Norbert Bilbeny va encetar una breu ponència sobre el lligam entre l'esmentada col·lecció i la cultura catalana. El Dr. Bilbeny va dir que *Clàssics del Cristianisme* representava, en primer lloc, una «gran aportació a la cultura catalana en general i un creixement força significatiu pel que fa a l'ordre de valors del cristianisme». Una segona contribució de l'obra, se-

lista Vilanova va desenvolupar el tema *L'art de la teologia i l'activitat del teòleg*. El Dr. Vilanova va iniciar el seu discurs dient que «el Concili Vaticà II és un concili llunyà i proper alhora», atès que tot i que la seva validesa ningú no la posa en dubte, les situacions en els últims trenta anys s'han capgirat de manera espectacular.

«Vivim un pluralisme extraordinari —va dir el pare Vilanova— que es dona d'acord amb la formació dels mateixos teòlegs. En lloc d'anar cap a la universalitat, la teologia s'ha particularitzat moltíssim». De tot això es dedueix

Sebastià Janeras, director de «Clàssics del Cristianisme» en un moment de la seva intervenció

gons el professor, feia referència a «les possibilitats del desenvolupament de l'espiritualitat teològica i intel·lectual».

En darrer terme, va fer un diagnòstic de la cultura a casa nostra avui dia, centrat en tres importants factors: la literatura, la llengua i l'espiritualitat. «L'estat d'una llengua és l'estat de l'espirit», va afirmar Norbert Bilbeny.

Pluralisme teològic

Per la seva banda, el P. Evange-

que els estudiosos de «la reina de les ciències dels medievals» no parlen actualment el mateix llenguatge.

El Dr. Ricard M. Carles va concloure l'acte amb paraules d'agraïment per a l'equip que dona vida a *Clàssics del Cristianisme* ja que contribueixen notablement a la millora de la cultura catalana. Va lloar el seu «esforç, perseverança i encert». Una col·lecció que enriqueix culturalment Catalunya i l'esperit cristià dels seus ciutadans.

En aquell temps

Més que una minyona

P-J Ynaraja
Capellà de La Llobeta

La nena havia estat comprada a Egipte perquè fos l'esclava d'ús personal d'una senyora beduïna. Ella, la senyora, ocupava un lloc discret dins del clan. Discret sí, però fonamental, ja que era la que amb la seva descendència assegurava la permanència del llinatge. Però aquí hi havia l'infortuni de la matriarca, feia anys que s'havia casat i havien fet tot allò que fan els matrimonis que volen tenir fills, però no ho aconseguïren. I ja se sap, que en aquests casos, la culpa sempre la té la dona. La mora esclava coneixia perfectament els sofriments de la seva senyora, ja que, a poc a poc, de servidora s'havia convertit en confident, i aquesta intimitat l'havia apropiat també al seu senyor, que també de mica en mica la considerava com de la família, encara que la noia no fos ni beduïna, ni hebrea.

Si tenir un fill per a una senyora, era culminar la seva entitat femenina, assegurar-se l'amor de l'infant i el respecte del clan, el mateix fet per a una esclava, era només gaudir una mica de la seva criatura, mentre fos petita, ja que de gran passarà a formar part de la massa dels altres servidors. Ja se sap, el fill d'una esclava és a la vegada un esclau. Aquesta és la norma, el que és legal, el que està establert, però, a vegades, les vivències humanes s'escapen del poder de les vigències ancestrals. I cal afegir que la noia era encisadora als ulls del patriarca i la seva senyora. Va ser per tot això que la matriarca va concebre un projecte que va sotmetre prudentment a l'aquiescència del marit. Es tractava d'una cosa delicada, però no insòlita, era una norma reconeguda per aquelles terres i en aquells temps. Era una cosa semblant a les nostres mares de lloguer, sense ofendre la memòria de la qui ara parlem. Es tractava de concebre un fill, fruit de la unió del Senyor i de l'esclava, i infantarlo damunt les cuixes de qui legalment seria la mare de la criatura. El projecte es va posar en funcionament i al començament va sortir bé. Però havia estat un projecte decidit entre el cònjuges, sense comptar amb Déu ni amb els plans que tenia per a aquell matrimoni. L'esclava que semblava una gata maula, va captar l'atenció i l'estima del senyor.

La voluntat divina

Com que en els plans de Déu entrava que el matrimoni tingués un fill, amb totes les característiques del fill legítim i natural, varen tenir aquest fill. Aleshora, ambdós infants, el de la senyora i el de l'esclava, s'envejaren i es barallaren. Evidentment. També, entre les dues dones sorgiren les gelosies. Evidentment. Aquella llar, aquella tenda del desert, fou un infern. El senyor s'ho passava bé, l'amor masculí és més compartit. Es pot estimar una estona a l'una, i després una estona a l'altra. I no haver-hi la més mínima hipocresia. Però, la dona no. Com va dir aquell: l'amor de l'home és el món, el món de la dona és l'amor. I el món interior no es pot dividir en estances separades. Tot això s'ha dit sense tenir present cap norma moral, constatat només uns fets.

Com gairebé sempre passa, en conflictes de convivència, la dona sempre hi surt perdent. I en conflictes entre poderosos i humils, aquests últims són els que sucumbeixen. Però Déu té els seus plans i, tot ho fa a fi de bé, encara que a nosaltres no ens ho sembli. El fill de la senyora continuaria el llinatge, del fill de l'esclava en naixaria tot un poble poderós. Aquest era el destí i d'acord amb ell, el patriarca va acomidar a la noia mora i el seu fill. Se'n va anar cap el desert, on es moria de pena, i veia com el seu fill es moria de set. També, ella es volia morir i, aleshores va deixar el nen sota un arbust, i se'n va anar a morir a un altre que no estava gaire lluny, des d'on contemplava la criatura. (L'arbust, segons tradició beduïna, era una ginesta, per això en el desert aquest vegetal és una planta sagrada). La dona es pensava que moriria, però Déu estava al seu costat i la protegia. Aleshores, va brollar una font, i va sentir les paraules de coratge i estímul, i se'n va anar, d'acord amb aquells plans divins, cap a d'altres terres. El seu nom era Agar i el del seu fill Ismael, del qual descendeixen els pobles àrabs.

En cada nord-africana que veig, i en passen moltes per sota de la meua finestra, m'imagino que s'hi amaga tota la humilitat, l'encís, la submissió i els projectes de Déu que hi ha en la història d'Agar, treta del Gènesi entre els fets d'Abraham que va ser el seu amo, el seu espòs temporal i per designi diví, el seu alliberador.

Cinema

Miracle a la ciutat

(*Miracle On 34th Street*)

Director: Les Mayfield. Intèrprets: Richard Attenborough, Mara Wilson, Elizabeth Perkins.

J.J. Martín
(Aceprensa)

Es tracta d'una producció familiar amb la qual s'estrena com a director Les Mayfield, un dels joves protegits per Spielberg. Es tracta d'un *remake* estricte, lleugerament actualitzat, del clàssic nadalenc *De ilusión también se vive* que va dirigir l'any 1947 George Seaton.

El guió d'Hughes recrea la història de Kris Kringle (Richard Attenborough), el veritable Santa Claus, que commociona Nova York fent el seu paper en uns vells magatzems a punt de fer fallida. Allí coneix a Susan (Mara Wilson), una pragmàtica nena de 6 anys, filla de l'encarregada de relacions públiques de la botiga (Elizabeth Perkins), una dona brillant però desil·lusionada. Susan no va arribar a conèixer el seu pare, i la seva màxima aspiració és tenir una casa pròpia, un pare i un germanet. No creu en el Pare Noel, però decideix posar a prova la capacitat de fer miracles que Kringle diu que té. Aquest també haurà de demostrar la seva autenticitat davant de la justícia, després de caure en el parany que li ha preparat el malvat president dels magatzems de la competència.

La pel·lícula conserva tota la màgia de la versió original. La posada en escena és brillant, i també la fotografia i la música. Encara que el millor és el magnífic treball de tot el repartiment, especialment de Richard Attenborough, que fa una interpretació magistral.

La pel·lícula, a més de divertida i romàntica, ofereix una visió molt atractiva de la família, la il·lusió infantil i el treball, a més de fer una crítica encertada de l'egoisme materialista i de la mercantilització de les festes nadalencs. El to sempre és amable, amb aquest innocent idealisme dels títols clàssics del gènere. A algú, la pel·lícula potser li semblarà massa superficial i ingènua, però no deixa de ser una deliciosa alenada d'aire fresc, ideal per gaudir-ne amb tota la família.

La Sardana i la Dansa

Sardanes a Barcelona

Josep Ventura

Continua encara sense celebrar-se el cicle de ballades de sardanes dels dissabtes a la tarda al Pla de la Catedral de Barcelona, que organitzava l'Obra Sardanista Violetes del Bosc. La suspensió es va produir durant el cicle nadalenc en no obtenir el permís corresponent, i continua encara a causa de les ruïnes recaptades que s'aconsegueixen entre els sardanistes assistents, actitud que fa perillar la possibilitat de reprendre el cicle més endavant, quan entrem al bon temps.

D'altra banda, la colla Violetes del Bosc —la colla, no l'entitat— ha guanyat novament el Campionat de Colles Sardanistes de Catalunya, menció que ha aconseguit unes 31 vegades, d'ençà l'any 1959 que va guanyar el primer campionat de la seva llista. La colla Violetes del Bosc es va fundar l'any 1945, o sigui que enguany celebra el seu cinquantenari. En el segon lloc de la classificació del Campionat, s'hi troba la colla Xaloc, que com les Violetes, és també de Barcelona.

Les colles de Barcelona cele-

bren el seu ja habitual cicle hivernal dels matins dels diumenges de gener, febrer i març, al Parc de la Ciutadella. El cicle d'aquest any acabarà el dia 19 de març i possiblement no hi haurà tampoc ballada el dia 12 de febrer. Les cobles actuant seran diverses, i se alternaran.

Els organitzadors de les ballades del Parc de l'Escorxador de Barcelona anuncien la seva intenció d'invitar a cada ballada una colla sardanista. Així establiran una relació directa entre els dansaires de colla i els sardanistes.

Crònica televisiva

Interrogants sense resposta

Miquel Àngel Codina

Periodista

Joan Pau II ha dut a terme recentment una important visita pastoral per Àsia i Oceania. Ha estat un dels viatges més llargs, 34.000 quilòmetres en onze dies, del seu pontificat. El Sant Pare ha posat a prova un cop més, davant el neguit de moltes persones, la seva gran resistència física. Els insistents rumors sobre la delicada salut de Joan Pau II han provocat que comencin a sorgir especulacions a tort i a dret —sovint amb una esveradora manca d'ètica i esguard— sobre qui serà el seu successor.

El programa *60 minuts*, de Canal 33, va emetre fa un parell de setmanes el reportatge *Els candidats de Déu*, realitzat per la televisió britànica BBC. En aquest treball d'investigació es van estudiar i analitzar, entre d'altres qüestions, els noms dels possibles candidats a succeir el Papa actual, el paper de la dona a l'Església, els anticonceptius, el celibat i el futur de l'Església catòlica. Un documental interessant i seriós però que, a mesura que escorcollava les figures dels cardenals amb més probabilitats per convertir-se en líder espiritual d'una cinquena part de la població mundial —el càrrec vitalici de Bisbe de Roma—, anava deixant un amarg i avinagrat alè a més d'un espectador.

«Espero que el pròxim Papa sigui com l'actual. Un home amb el coratge de dur la doctrina de l'Església a tots els països del món, sense deixar-se intimidar ni instigar per cap grup en particular», va manifestar el pare Dudley Day, de la Coalició Catòlica Nacional, en el reportatge. Dels 263 pontífexs que hi ha hagut des de sant Pere, 211 han estat italians. Avui dia una quarta part dels cardenals són italians, cosa que fa que el nou sant Pare tingui moltes possibilitats de ser d'aquesta nacionalitat. Però cada vegada pren cos la idea d'un Papa negre.

«Esperem amb impaciència el moment en què l'Església ens doni un Papa africà per secundar l'impuls de l'Esperit Sant. Preguem perquè arribi aquest moment, ja que això faria que l'Església africana se sentís totalment integrada», va dir l'arquebisbe nigerià Stephen Nweke. De fet, Àfrica és l'únic continent on el nombre de nous sacerdots creix. Una dada a tenir en compte.

IMPORTANT PUBLICACIÓ PER A LES COMUNITATS CRISTIANES DE CATALUNYA

PREGUEM AL SENYOR

Pregàries dels fidels per a totes les festes i tots els dies ferials, preparades per Mn. Pere Farnés

- Fórmules pròpies per a tots els diumenges i festes.
- Col·lectes conclusives pròpies per a cada diumenge, amb al·lusió al missatge del dia.
- Pregàries per a totes les solemnitats i festes del Calendari universal, i textos propis per a les de Catalunya.
- Formularis per a les festes de les principals famílies religioses amb cases a Catalunya.
- Breus intencions per afegir a la pregària ferial de totes les memòries obligatòries.
- Pregàries per a les misses rituals, per a les necessitats ordinàries i extraordinàries de l'Església, per als aniversaris, per diverses necessitats dels fidels i de la societat.
- Diverses celebracions de difunts.
- Peticions per afegir en determinades circumstàncies.
- Formularis breus per a les misses amb nens.
- Fórmules melòdiques per a la pregària universal.

Format: 17 x 24 cm. 479 pàgines. P.V.P.: 3.500 ptes.

—De venda a les llibreries—

EDITORIAL REGINA, S. A. Mallorca, 87-89 - 08029 Barcelona

Llibres

Una vida dedicada a Déu i als homes

Ignasi Segarra, pvre.

Hi ha una anècdota del postconcili atribuïda a un bisbe de Liverpool. Un feligrès seu que, en poc temps, s'havia trobat el bisbe a diversos i distants llocs, li va dir: «Excel·lència, a vostè el trobo a tot arreu»: «Sí —va dir el bisbe— jo, com Déu, sóc a tot arreu!». «Com Déu, no —va afegir el feligrès— perquè Déu és a Liverpool».

Un dia de tardor del 1982, quan anava cap al Penedès, on havia començat unes classes de religió en una escola de formació professional agrària, em vaig trobar al cotxe de línia amb Mn. Salvador Nonell i Brú, rector de Gornal-Clariana, amb el qual havíem coincidit en els més diversos llocs: una festa major al Pirineu, un recés sacerdotal al Baix Camp, dues reunions a Barcelona. Vaig pensar en el bisbe de Liverpool, és clar que ell podia haver pensat el mateix de mi. Doncs m'equivocava! perquè Mn. Nonell era a la seva parròquia i hi ha estat ja quaranta anys amb dedicació exemplar.

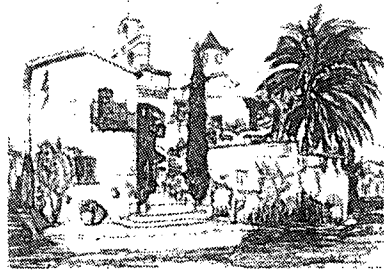
Tothom ho pot comprovar fullejant el volum de 900 pàgines que ha publicat amb motiu d'aquells quaranta anys, dels 75 de vida —segueix al peu del canó per indicació del Sr. cardenal-arquebisbe— i de la propera celebració de les seves Noces d'Or el 19 de març vinent. En aquest llibre tan voluminós, els feligresos de Gornal-Clariana, i tots el que admirem la feina callada i eficaç dels rectors rurals de Catalunya, hi trobaran una relació detallada i il·lustrada del que ha estat la vida dia a dia, dels esdeveniments més importants, i de la gestació i realització de diverses obres —com la construcció del temple-santuari de la Mare de Déu de Montserrat a Clariana, la restauració de la casa rectoral i del temple de Gornal, la del temple parroquial de Sant Marçal de Castellet, des que el cardenal Jubany va afegir-li la cura pastoral d'aquesta altra parròquia.

He dit que al seu llibre, es troba «tot» el que Mn. Nonell ha fet durant aquests quaranta anys, però m'adono que hauria d'haver escrit «quasi tot» perquè no hi és tot. Ho sé perquè he estat al seu costat durant cinc anys. És impossible resumir en lletra impresa l'activitat variadíssima del noi petit de Cal Bonminyó de Mataró.

A més de la seva actuació a la parròquia, Mn. Salvador ha estat consiliari-fundador de la Germandat del Terç de Nostra Senyora de Montserrat i es va distingir per l'erecció del monument-mausoleu als morts en campanya del Terç durant la guerra civil, essent les seves pròpies mans les que van col·locar les despulles dels requejats a les urnes del trasllat des dels llocs de batalla.

Que per molts anys Mn. Nonell pugui continuar treballant a la seva parcel·la de la vinya del Senyor, a més de la seva dedicació com a consiliari d'Hispania Martyr, i de la Germandat del Terç. I també escrigué nous llibres. Ja en porta 16 de publicats.

Quaranta anys de Senyor Rector Rural a la parròquia de Gornal-Clariana

per
Mn. Salvador Nonell i Brú

Mn. Salvador Nonell. Quaranta anys de Senyor Rector Rural a la parròquia de Gornal-Clariana.

El fet diferencial català

Amàlia Bosch

Catalunya segrestada és un llibre d'assaig de mossèn Josep Dalmau, rector de Gallifa, a favor de la plena sobirania del nostre poble.

L'autor demana que els cristians llegeixin el llibre amb el registre que ha obert el Decret de Canonització del bisbe de Vic, Dr. Torras i Bages en relació amb la defensa de les nacionalitats oprimides. Aquesta és una de les constants més reeixides del missatge del papa Joan Pau II, i la que l'acosta més als pobres i a les masses.

El Decret de Canonització diu explícitament: «El Dr. Torras i Bages es va dedicar a l'estudi apassionat de la teologia... i va publicar moltes obres sòcio-polítiques i apologetiques que mostren el seu amor a l'Església, a la veritat i a la seva pàtria, Catalunya... de tal manera que amb raó és considerat com el veritable i principal fautor cristià de la Renaixença de la nació catalana».

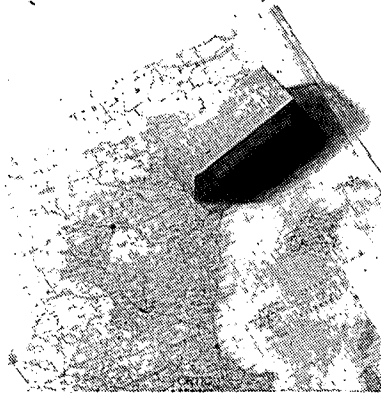
El llibre de Mn. Dalmau refereix i completa el projecte iniciat pel Dr. Torras. Projecte tan mal vist, aleshores, pels criteris imperants dels nuclis de poder d'Espanya, que van aconseguir parer el procés de beatificació del Sr. Bisbe de Vic amb l'acusació simplista i contundent de ser «un sacerdot que feia política».

Encara ara costa acceptar, entendre i distingir les raons i les respostes d'autodefensa que el Dr. Torras donava als seus detractors, no cansant-se de repetir que el que feia «no era política» sinó defensar el profund sentiment d'amor a la pàtria, com a garantia d'estabilitat en la convivència entre tots els ciutadans i com amortidor de les lluites polítiques dels partits en les seves legítimes aspiracions al poder. L'amor a la pàtria és per damunt de tot previ.

El llibre de Mn. Dalmau fa una afirmació rotunda de respecte i d'acceptació de l'autonomia política dels partits. Quan el sentiment i l'amor profund a la pàtria són vius fan de compensadors a les forces centrífugues dels partits democràtics. Cultivar el sentiment i l'amor a la pàtria «no és fer política» sinó contribuir i garantir la salut pública en la convivència ciutadana i la relació entre els partits polítics, i fa possible el consens per redreçar la nació amb la plenitud dels seus drets.

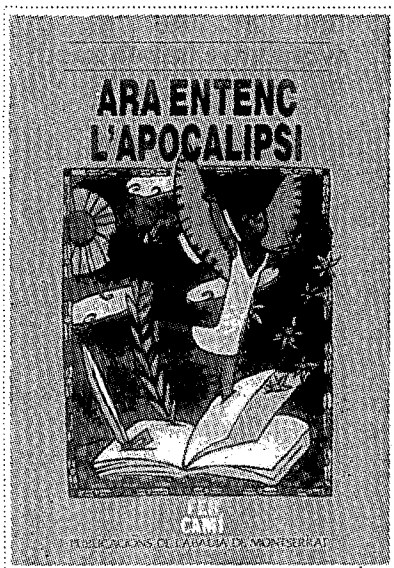
El Dr. Torras i Bages en el seu llibre *La tradició catalana*, des de la seva situació històrica, va fer una immersió dins el passat del nostre poble i va revelar els trets principals de la seva identitat col·lectiva: la seva cultura, la seva llengua, la seva fe cristiana, els seus costums, les seves lleis, les seves tradicions... configurant el conjunt del que en deia el «regionalisme». Mn. Dalmau en el llibre *Catalunya segrestada* fa una anàlisi de l'actual situació autonòmica d'entorns més secularitzats i, a partir de la qual, s'endinsa cap al futur previsible i dibuixa i completa, dins l'horitzó, aquell projecte esbossat de nació que el Dr. Torras i Bages va saber treure del fons oblidat del nostre passat històric.

Mossèn Josep Dalmau
**CATALUNYA
SEGRESTADA**
CATALANS PER VOLUNTAT
EUROPEUS PER VOCACIÓ
ESpanyols PER FORÇA

Mossèn Josep Dalmau.
Catalunya segrestada. Ed. Pòrtic.

Una crida a l'esperança

Joan Guiteras. Ara entenc l'Apocalipsi. Ed. Publicacions de l'Abadia de Montserrat.

No cal dir que estem davant d'un escrit molt interessant i que l'autor, amb esforç pedagògic, assoleix que la lectura resulti amena i àgil.

A.C.

El darrer llibre de la Bíblia, l'*Apocalipsi*, té fama d'enrevessat. El Dr. Joan Guiteras agafa el toro per les banyes —valgui l'expressió vulgar— i ens fa adonar que és una obra més senzilla del que aparenta. Certament, aquest llibre bíblic té misteris que encara ningú no ha assolit desxifrar. El nostre autor no pretén pas aclarir-ho tot, sinó situar el lector en una actitud —a través d'aclariment de temes i d'argument— per tal que pugui llegir amb més facilitat. Ens ofereix, doncs, una clau de comprensió que ajudi a trobar el sentit d'aquest venerable text.

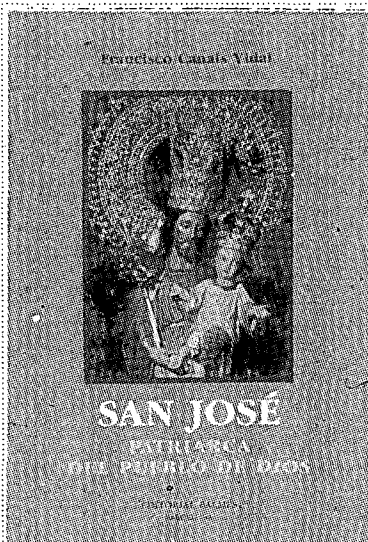
Heus aquí el mèrit de l'obra: l'autor esbrina el significat de la imatgeria i quina és l'estructura argumental. Així condueix a la profunditat de l'*Apocalipsi*: l'esperança plena que el cristià ha de mantenir en mig de les dificultats i persecucions emanades de la seva fe. D'aquí en deriva que aquesta obra joanica sigui sempre actual per a l'Església de tots els temps. Llegint el llibre de Mn. Guiteras, es pot suspesar la bellesa poètica de l'*Apocalipsi* i esbrinar el seu missatge conhortador.

La missió oculta i grandiosa de sant Josep

Enric Martínez

L'editorial Balmes ens convida novament a llegir aquesta obra del Dr. Francisco Canals en publicar la seva segona edició. *San José, patriarca del pueblo de Dios* és la tesi doctoral del conegut teòleg i filòsof, defensada a la Facultat de Teologia de

Barcelona. A les seves pàgines —diu el cardenal González Martín al pròleg— s'uneixen «la pietat senzilla del poble de Déu amb el rigor de la investigació més depurada i exigent». Sant Josep és presentat com a «baró de la casa de David», en qui es compleixen les promeses de Déu als patriarques de l'Antic Testament; elegit per Déu per ser el pare de Jesús, i no solament l'espòs de Maria, Josep és constituït Protector de l'Església, Patriarca del poble de Déu. Així ho ha reconegut la fe dels fidels, l'experiència dels místics —com santa Teresa—, la reflexió dels teòlegs —com Suárez— i el Magisteri dels Papes —com Joan Pau II—. Un abundant apèndix documental tanca el llibre i recull els testimonis de la fe de l'Església en la protecció paternal de sant Josep.

Francisco Canals. San José, Patriarca del pueblo de Dios. Editorial Balmes.

El casament de l'Olga i d'en Jordi

L'altre dia el meu cosí Jordi i l'Olga es varen casar. És el segon casament a què assisteixo. Va ser molt bonic. A en Jordi i a l'Olga els estimo molt. Sempre que ens trobem s'interessen de debò per tot el que faig. Els ho explico i m'animen.

Durant la celebració els mirava sense parar. Es veia ben bé que estaven molt contents i atents. També mirava els tiets i els pares de l'Olga! La tieta em sembla que plorava una mica.

Aleshores em va venir al cap aquest pensament: Un dia, els meus pares també es varen casar. Devien tenir molta il·lusió de fer el camí de la vida tots dos junts, i es casaren. Penso que si jo he nascut i sóc al món és perquè el pare i la mare s'han

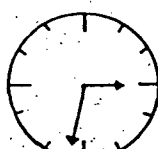
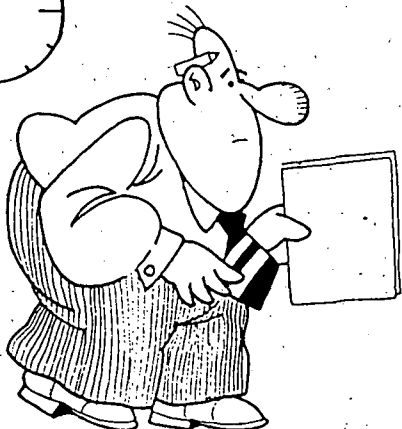
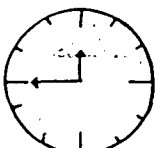
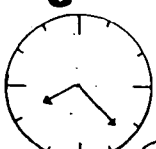
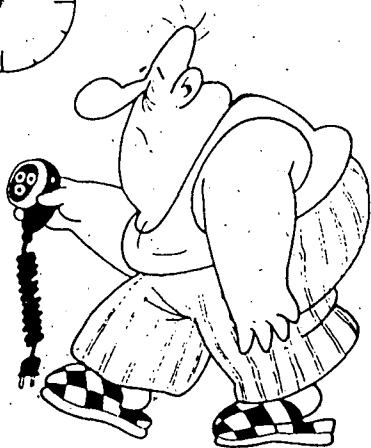
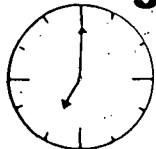
estimat i s'estimen de debò. Renoi, quan penso en la feina i en els maldecaps que els he donat...!

Mn. Josep va dir unes paraules molt boniques. Ara no me'n recordo gaire. D'alguna cosa sí, per exemple, que Déu és amor, i que aquell que estima de veritat es comporta com un vertader fill de Déu. I que allò més important del matrimoni és que s'estimin del tot i per sempre.

Res, que el casament d'en Jordi i de l'Olga m'ha fet pensar que els meus pares s'estimen molt, que jo sóc fill del seu amor, i que estimar és el més important en la vida.

L'Eixerit

Coneguem la nostra llengua

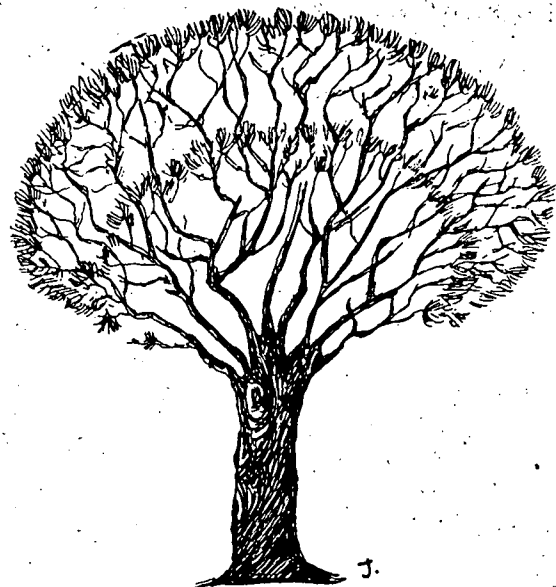

ESCRIVIU CORRECTAMENT LES HORES EN CATALÀ

La Baldufa

L'últim arbre de la ciutat

Vet aquí una vegada, temps era temps, en un país no tan llunyà com us podrieu pensar, vivia un vellet amable i simpàtic a qui tothom anomenava l'oncle Miquel. L'oncle Miquel tenia una petita caseta amb un bonic jardí ple d'arbres.

La ciutat havia anat creixent molt amb el temps. Havien aixecat un munt de nous edificis. Cada vegada més alts i cada vegada més grisos. Havien fet aparcaments de molts pisos allà on abans hi havia places, i torres tan altes com un Sant Pau on abans hi havia parcs i jardins.

La caseta de l'oncle Miquel i el seu jardí era un dels pocs records en peu de l'antiga ciutat. Abans n'hi havia moltíssimes de cases com la de l'oncle Miquel. Però ara estava envoltada d'edificis foscos i tristos.

I darrerament, cada dia n'estava més d'envoltada de gegants de pedra. I com més edificis s'aixecaven al seu voltant, menys llum del sol arribava al seu jardí. Dia rera dia les plantes i els arbres del jardí de l'oncle Miquel s'entristien i morien per falta de calor i de sol.

Els nens de l'escola acostumaven a anar a jugar al jardí de l'oncle Miquel perquè era l'únic que quedava, i ara estaven tots moixos perquè aviat no quedarien plantes tampoc en aquell darrer jardí. Així, que van tenir una idea molt especial.

Els nens de l'escola van organitzar manifestacions, van sortir al carrer amb paelles, cassoles i tot allò que els va ajudar a fer soroll. Van declarar-se en vaga i no van tornar a casa seva en sortir de classe. I van enviar una carta a l'alcalde demanant-li que no permetés que morís el seu jardí, el seu últim jardí.

Però la resposta de l'alcalde trigava a arribar, i els arbres continuaven pansint-se. Llavors els nens van iniciar el seu cop final. Es van instal·lar al jardí de l'oncle Miquel sense fer cas de les paraules dels seus pares. I llavors van ser els seus pares els que es van adonar que els nens tenien raó. I van demanar ajuda al batlle. I tota la ciutat els va donar suport.

Quan l'alcalde va ordenar que no s'aixequés cap més edifici, ja només quedava un arbre al jardí, i gràcies a les peticions dels nens i les seves famílies, encara continua dempeus.

ANNA

TELEVISIÓ

TV1

Dimarts 04.15 *Testimoni*: meditació sobre un tema religiós (catòlic).

TV2

Dissabte 10.30 *Últimas preguntas*.

Diumenge 09.30 *La Missa*: Missa des de la basílica de Sant Pere de Roma, oficiada pel papa Joan Pau II amb motiu de la beatificació de la mare Genoveva Torres, fundadora de les Angèliques.

12.00 *Pueblo de Dios*.

CANAL 33

Divendres 16.30 *Signes dels temps*: Aquesta setmana entrevista a Mons. Josep-Maria Guix i Farreres, bisbe de Vic; (director: Josep-Maria Pont).

Dissabte 12.50 *Signes dels temps*: (repetició).

Diumenge 12.20 *Néixer de nou*: programa religiós protestant mensual.

TELEVISIÓ DE MATARÓ (Canal 64)

Dv 27/01 22.45 *Creure, avui*: Taula rodona: El Concili Català. Diversos cristians exposen els seus punts de vista davant d'aquest nou repte de l'Església catalana; (director: Ramon Safont-Tria).

DI 30/01 15.00 *Creure, avui*: (repetició).

Dv 03/02 22.45 *Creure, avui*: L'Antic Testament, un estudi bàsic sobre els textos de la Història de la Salvació. Informatiu i Agenda; (director: Ramon Safont-Tria).

RÀDIO

CADENA NOVA (Barcelona: FM 100)

Diumenge

09.05 *Informatiu religiós* (director: José Lazaro).

CATALUNYA MÚSICA (Barcelona: FM 101.5)

Diumenge

10.00 *La música religiosa: Missa del papa Marcel*, de Palestrina; *Tres Salms*, op. 85, de Spohr.

11.00 Retransmissió de la missa conventual des de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8)

Diumenge

15.05 *Paraules de vida*: conversa sobre un tema d'actualitat des de l'òptica de la fe (director: Francesc Romero).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 702)

De dilluns a divendres

20.30 *El Brocal*.

21.00 *El Espejo*.

Diumenge

09.00 Retransmissió de la missa, des de les Carmelites Descalces de Terrassa.

09.45 *Testimoni*: recull d'informacions i notícies de caire religiós.

10.00 *Iglesia es noticia*: informació diversa de les diòcesis, de la Conferència Episcopal Espanyola i de l'activitat del Sant Pare i de la Santa Seu.

22.00 *La linterna de la Iglesia*.

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3)

Diumenge

08.15 *La Misa de España* (des de Madrid).

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503)

Dissabte

08.05 *Fets i criteris*: paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

Diumenge

08.15 *La Misa de España* (des de Madrid).

14.00 *Avui és el teu dia*: informacions, comentaris i entrevistes.

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2)

De dilluns a divendres

07.05 Déu vos guard! Santoral, reflexió i agenda.

Diumenges i festius

09.00 Santa Missa.

RÀDIO BALSARENY (FM 105.7)

Diumenge

10.30 *La veu de la parròquia*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge

22.05 *Objectiu, l'home*: el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista: amb la Gna. Marta Bernal, de l'Obra Pro-Famílies Necessitades; fets i notícies amb valors humans; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta dominical» de l'arquebisbe Ricard M. Carles, de Barcelona (director: Josep-Maria Alimbau).

RÀDIO CERVERA (FM 99.2)

Diumenge

08.00 *Cristians*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO ESTEL (Barcelona: FM 106.6)

Cada dia:

de 07.00 a 01.00 h. *Emissió de música i informació*: religiosa, general, de serveis i cultura. Durant aquestes setmanes es van incorporant els programes a partir de les 22.00 h.

RÀDIO MARICEL (Sitges FM 107.7)

Divendres

De 20.00 a 20.30h. *La punta*: (director: Jordi d'Arquer i Terrasa).

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2)

Dissabte

09.00 *Obrim camins*: programa de valors humans i cristians (director: Octavi Sánchez).

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224)

Dissabte

13.40 *Iglesia es noticia*: entrevista de caràcter humanístic-religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.

RÀDIO POPULAR DE TARRAGONA (OM 1.143)

De dilluns a divendres

19.30 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

Dissabte

13.50 *Fets i criteris*: paraules de l'arquebisbe Torrella.

Diumenge

09.45 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

RÀDIO PUIG-REIG (FM 107.3)

Diumenge

09.30 *Reflexió*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO SABADELL/COPE (OM 882)

De dilluns a divendres

20.30 *El Brocal*.

21.00 *El Espejo*.

Diumenge

09.00 Retransmissió de la missa, des de Madrid.

09.45 *Testimoni*: recull d'informacions i notícies de caire religiós a Sabadell i comarca (director: Juanjo Yunquera).

10.00 *Iglesia es noticia*: informació diversa de les diòcesis, de la Conferència Episcopal Espanyola i de l'activitat del Sant Pare i de la Santa Seu.

22.00 *La linterna de la Iglesia*.

RÀDIO SALUD (FM 89.1)

Dissabte

De 07 a 09h. *Rosari*: meditat per joves, entrevistes a catòlics en el món; concurs de Cultura religiosa, meditació mariana, heroics del segle XX, etc.

Diumenge

De 07.30 a 09.00h. Pregària parcial de Laudes, presentació de l'Evangeli del dia i meditació; tema marí, etc.

RÀDIO VALLS (FM 103.2)

Dissabte

09.05 *Fets i criteris*: paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

PROGRAMES PER MÉS D'UN MITJÀ

PRODUCCIÓ DE L'ARQUEBISBAT DE TARRAGONA

ESGLÉSIA VIVA: informacions, comentaris i entrevistes.

L'emeten: Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Ràdio, i també:

Alforja Ràdio (FM 104.3) diumenge 09.00h.

Calafell Ràdio (FM 107.7) diumenge 09.20h.

Cadena Cope-Reus (OM 1143) diumenge 10.30h.

FETS I CRITERIS: missatge setmanal de l'arquebisbe Torrella (es publica a «Catalunya Cristiana»).

L'emeten: Ràdio 5, Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Ràdio, i també:

Calafell Ràdio (FM 107.7) dissabte 12h.

Ràdio La Canonja (FM 102.3) divendres 20h.

L'Espluga FM Ràdio (FM 107.4) dissabte.

Ràdio Falset (FM 107.0) dissabte, a partir de les 14h.

Ràdio El Morell (FM 105.7) dilluns, a partir de les 21h.

Ràdio Montblanc (107.0) diumenge, a partir de les 11 h.

Ràdio Santa Coloma de Queralt (FM 107.5) dissabte 13h.

Ràdio Sant Pere i Sant Pau (FM 101.0) dissabte, a partir de les 20 h.

Ràdio La Vilella Alta (FM 102.3) dissabte 12 h. i diumenge a les 13h.

EL MIRALL: Cadena Cope-Reus (OM 1143) dilluns 21h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE GIRONA

Departament de Ràdio: c/Albareda 15 pral·la 17004 Girona;

Tel (972) 22.27.75; Fax: 20.18.55.

ESGLÉSIA VIVA: programa setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. Té les seccions: *La Paraula del Bisbe* (comentari setmanal del Bisbe de Girona), *A la ribera del Jordà* (reflexions escrites per Miquel Àngel Ferrés), *La Veu dels Joves* (comentaris de Jaume Reixach), *Notícies i El significat de l'Evangeli* (amb Pere Carreras). Algunes d'aquestes seccions canvien segons l'època de l'any. Presenta: Àngel Rodríguez.

L'emeten:

Cope Figueres-la Jonquera (AM 1269-FM 88.0) diumenge 9.35h.

Ona Jove Riudellots (FM 104.0) dissabte 17.30h.

Ràdio Arenys de Mar (FM 91.2) diumenge 9.45h.

Ràdio Arenys de Munt (FM 107.0) diumenge 10.30h.

Ràdio Banyoles (FM 107.3) dissabte 9.00h.

Ràdio Begur (FM 97.7) diumenge 9.00h.

Ràdio Besalú (FM 107.8) diumenge 11.00h.

Ràdio Canet de Mar (FM 107.6) dissabte 10.30h.

Ràdio Grup Girona (FM 89.9) diumenge 8.00h.

Ràdio l'Escala (FM 107.6) divendres 16.05h

Ràdio la Vall (FM 107.6) diumenge 9.00h.

Ràdio la Vall d'en Bas (FM 107.9) diumenge 9.00h.

Ràdio les Planes (FM 107.9) diumenge 9.30h.

Ràdio Palafrugell (FM 107.8) diumenge 8.15h.

Ràdio Salt (FM 97.7) diumenge 9.00h.

Ràdio Sant Joan (FM 107.0) diumenge 9.00h.

Ràdio Santa Coloma (FM 103.6) diumenge 9.00h.

Ràdio Shalom Palau (FM 106.6) diumenge 10.30h.

Ràdio Sarrià de Ter (FM 87.6) diumenge 9.30h.

Ràdio Gironès-Antena Cassà (FM 92.8) dissabte 19.30h

MÚSIQUES I CANTS: programa setmanal de 30 minuts de durada que fa un repàs a la música «gospel» des dels seus inicis fins a l'actualitat, amb gravacions inèdites i d'importació. Presenta: Josep Maria Pont. L'emeten:

Ona Jove Riudellots (dissabte 17.05h). Ràdio Arenys de Mar (diuenques 9.15h). Ràdio Banyoles (dissabte 9.30h). Ràdio Begur (diuenques 9.30h). Ràdio Besalú (diuenques 11.30h). Ràdio la Vall (dimecres 21.00h). Ràdio les Planes (dissabte 17.00h). Ràdio Palafrugell (dimarts 14.30h). Ràdio Sant Joan (dimecres 20.00h).

EL CAFÉ INTERNACIONAL: programa setmanal de 30 minuts de durada que recull els grans artistes de la música lleugera, grups inoblidables i les grans cançons romàntiques. La música es combina amb frases, missatges humans i paraules de reflexió. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten:

Diumenge

09.00 *Església viva* (producció de l'arquebisbat de Tarragona)

RÀDIO VATICANA (OM 1.530, entre d'altres)

Cada dia

20.40 *Rosari*: en llatí des del Vaticà.

22.10 *Noticiari*.

RÀDIO LA VEU DE NAVARS (FM 107.9)

Diumenge

10.15 *Església viva*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

TARRAGONA RÀDIO (FM 102.6)

De dilluns a divendres

15.30 *Café i pastes*: informacions, comentaris i entrevistes.

Dissabte

08.15 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

Ona Jove Riudellots (dissabte 15.00h). Ràdio Arenys de Mar (dissabte 19.00h). Ràdio Arenys de Munt (divendres 9.00h). Ràdio Banyoles (dissabte 10.00h.) Ràdio Begur (per determinar). Ràdio Besalú (diuenques 12.00h). Ràdio la Vall (diuenques 14.30h). Ràdio les Planes (dissabte 17.00h.) Ràdio Palafrugell (dijous 21.00h). Ràdio Sant Joan (dilluns 21.30h). Ràdio Santa Coloma (per determinar). Ràdio Sarrià de Ter (dissabte 23.30h).

LA PAROLA DEL BISBE: Micro-espai presentat pel Bisbe de Girona Mn. Jaume Camprodon i Rovira. Periodicitat setmanal amb 5 minuts de durada. L'emeten:

Ràdio Calella (FM 107.9) diuenques 11.00h.

Ràdio Malgrat de Mar (FM 107.4) diuenques 11.10h.

Ràdio Olot (FM 98.1) diuenques 9.00h.

Ràdio Tordera (FM 107.1) dissabte 9.05h.

Ràdio Vilafant (FM 107.3) diuenques 9.15h.

PUNT DE TROBADA: Programa magazine setmanal de 55 minuts de durada, que compta amb temes d'actualitat cristiana, social i humana amb diverses seccions. Presenten: Carles Sánchez i Àngel Rodríguez. L'emeten:

Cadena Cope Figueres-la Jonquera (dilluns 21.05h.)

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE SOLSONA

CONVERSA SETMANAL: missatge del bisbe Deig (es publica al «Full diocesà»).

L'emeten: Ràdio Balsareny, Ràdio Berga, Ràdio Cervera, Ràdio Puig-reig, La Veu de Navars, i també:

Ràdio Súria (FM 107.8) diuenques 11.00h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE TORTOSA

FE I VIDA: missatge setmanal del bisbe Martínez Sistach (es publica al full «Vida diocesana»).

L'emeten:

Ràdio Antena Caro (Roquetes, FM 96.0) diuenques 09.00h.

Ràdio La Cala (l'Ametlla de Mar, FM 99) diuenques 12.00h.

Ràdio Deltebre (FM 107.6) dissabte de 9.00h.

Ràdio Flix (FM 102) dissabte de 9.30h.

Ràdio Gandesa (FM 107.9) dissabte de 13.00h.

Ràdio Infant (l'Hospitalet FM 107.9) dissabte 10.00h.

Ràdio Joventut de Masdenverge (FM 100.7) diuenques 10.00h.

Ràdio Mora d'Ebre (FM 87.6) divendres 10.00h.

Ràdio Nueva Vinaròs (FM 98.2) dissabte 22.30h.

Ràdio Onda Cero (Tortosa, FM 98.0) dissabte 13.05h.

Ràdio els Ports (Morella, FM 89.0) dissabte 12.15h.

Ràdio Ràpita (FM 107.9) diuenques 12.00h.

Ràdio Ulldecona (FM 95) diuenques 09.05h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT D'URGELL

RESSO: entrevista amb personatges o sobre fets diocesans.

L'emeten:

Ràdio Pirineu (Puigcerdà, FM 89.8) diuenques 09.30h.

Ràdio Seu (FM 107.2) diuenques 9.00h.

Ràdio Valira (FM 98.1) dissabte 13.00h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE VIC

LLUITA I FESTA: Durada 15'. Lectura de l'Evangeli del diuenques i breu comentari a càrrec de Josep M. Masnou. Conversa setmanal del bisbe (es publica al Full Diocesà); bloc de notícies i informació religiosa. L'emeten:

Anoia Ràdio (FM 92.2) diuenques 10.05h.

Ràdio Montesquieu (FM 106.5) diuenques 13.00h.

CATALUNYA + CRISTIANA

L'ESGLÉSIA AL DIA

Nova etapa

*si vols estar
ben informat*

LLEGEIX-LA!

Per subscripcions: Puiggarí, 5-7, - 08014 Barcelona. Tel. 490 59 88 - Fax: 490 20 35

afinant

Llindar

Jacques Gaillot

Manuel Valls i Serra director

Després d'haver-li estat comunicat pel Nunci que el cardenal Gantin el convocava urgentment a Roma, Mons. Jacques Gaillot, bisbe d'Evreux, hi va viatjar de seguida. El dijous, 12 de gener, a les 9.30 del matí, el rebia el cardenal Gantin, el qual es trobava acompanyat de Mons. Tauran, secretari per a les relacions de la Santa Seu amb els Estats, i de Mons. Rossi, secretari de la congregació per als bisbes. Tot el diàleg, d'una mitja hora, va consistir en presentar-li un extens plec de càrrecs i en demanar-li finalment la dimissió. En rebutjar-la Mons. Gaillot, se li va notificar que era rellevat com a bisbe d'Evreux i «transferit» a una diòcesi titular inexistent (Partenia, a l'actual Mauritània).

En realitat, el diàleg amb Mons. Gaillot feia anys que durava. El gener de 1989, el cardenal Decourtray —fa poc desaparegut— li va enviar una carta en la qual denunciava que el seu comportament feria la comunió eclesial. Arribaven aleshores a l'acord de dialogar sempre prèviament sobre aquells temes que poguessin ser després objecte d'opcions pastorals controvertides o polèmiques per part de Gaillot, a fi d'evitar dissonàncies o contradiccions greus amb la resta de l'episcopat. Però la iniciativa de Decourtray, un bisbe que va treballar tant o més que Gaillot en favor dels exclosos de la societat, no va tenir èxit. Gaillot no va complir mai l'acord.

Fa uns mesos, Mons. Duval, president de la Conferència episcopal de França, el va amonestar públicament amb aquests termes: «Hi ha gent que t'aproven, és veritat. Però,

¿què cerques, el teu èxit personal o la unitat a construir?». Ara, davant la notícia de la seva destitució ha comentat de manera prou ponderada: «Estic trist per Mons. Gaillot i per la diòcesi d'Evreux. Estic trist per l'Església. Unes tals situacions revelen un malestar. Són un fracàs. Creen una incomprensió. Però jo constato dolorosament que Mons. Gaillot no ha fet cap signe per manifestar el seu desig de viure dins una comunió més estreta amb el papa i els bisbes de Roma n'ha tret les conseqüències». Tanmateix, el cardenal Lustiger, de París, ha fet un comentari força més dur: «La decisió del Vaticà mostra que els bisbes no hem aconseguit d'ajudar algú a complir la seva vocació. Des de fa molts anys, Mons. Gaillot ha pres un camí sectari».

Mons. Gaillot no ha estat rellevat per la seva opció pels pobres i els exclosos, malgrat que alguns mitjans de comunicació hagin tingut un especial interès en presentar-lo com un màrtir d'aquesta causa enfront d'una institució —el Vaticà, el Papa— que n'estaria a les antípodes. Fóra incórrer en una greu tergiversació creure-ho així. Gai-

llo, és veritat, ha tingut una actitud molt oberta envers els marginats i aquest fet l'ha portat a fer-se especialment present al món dels pobres, dels aturats, dels immigrants, dels homosexuals, dels malalts de la sida i dels qui són a la presó. Però ni el Papa ni cap dels seus germans en l'episcopat han posat mai en qüestió aquestes seves opcions fonamentals, les quals, d'altra banda, són cada vegada més no unes opcions particulars sinó unes opcions que deriven de les grans prioritats pastorals del conjunt de l'Església des del Concili. Crec que l'actitud de Mons. Gaillot envers els desvalguts és lloable i imitable. Són centenars —i fins milers— els testimoniatges d'adhesió i solidaritat que, en les actuals circumstàncies, procedeixen d'aquests sectors en favor de Gaillot. Adhesions de tanta gent marginada que difícilment podran entendre les raons que han portat a la seva destitució.

Les raons —sembla— obeeixen més aviat a aspectes doctrinals i a certes preses de posició en el camp moral. Gaillot —diuen— anava pel seu compte, sense practicar una mínima col·legialitat. També per causa

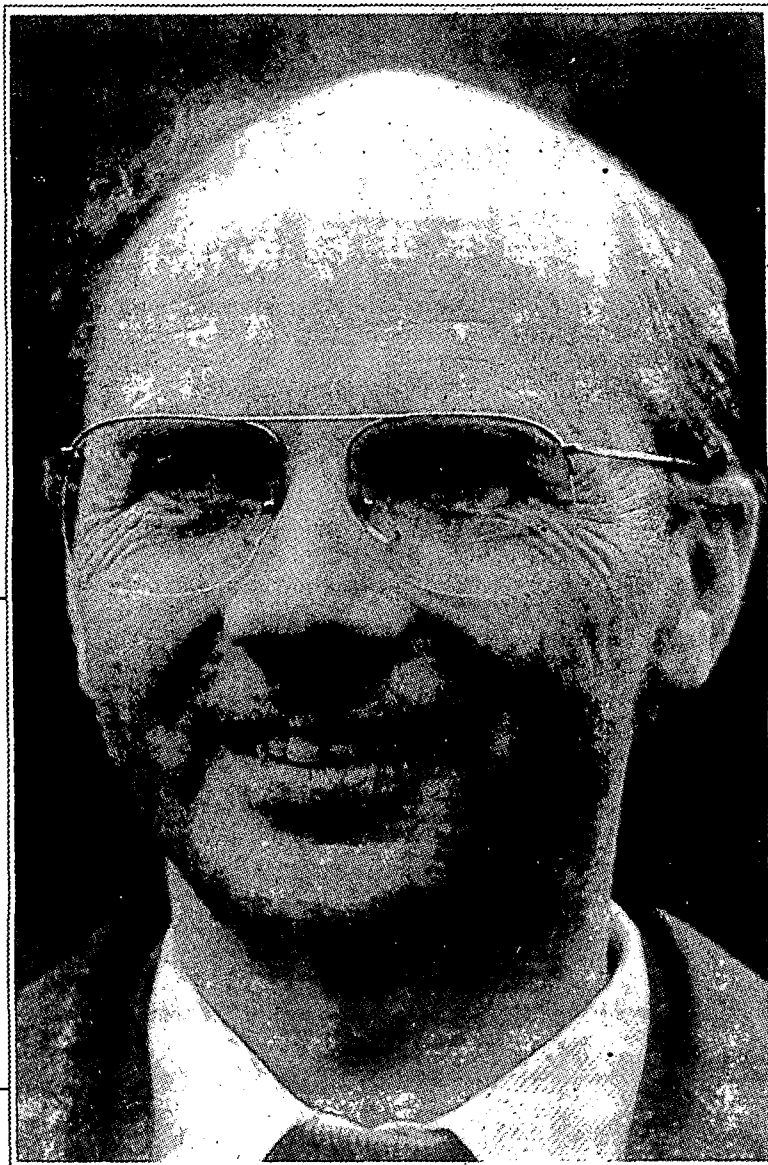
d'unes formes de presència en els mitjans de comunicació que han estat jutjades per alguns d'imprudents i no conformes als plantejaments d'una autèntica presència eclesial i evangelitzadora. És a dir, allò que «el bé no fa soroll ni el soroll fa bé». Hom li retreu en aquest sentit el diàleg amb el teòleg dissident alemany Eugen Drewermann el curs passat durant el qual va deixar planar el dubte sobre algunes veritats fonamentals de la fe. Un greu retret ha estat també que partint del principi «no hi ha terra prohibida per a l'evangeli», acceptès de ser entrevistat per la revista *Playboy* i *Gai Pied*, el diari de la comunitat homosexual, en el qual admetia l'ús de preservatius com a mitjà de prevenció de la sida, un tema delicat i controvertit en el qual la posició tradicional de l'Església no solament és molt difícil que sigui compresa, sinó que per més *inri* és vivenciada com alguna cosa mortificant a la persona i atemptatòria als interessos de la salut pública.

Per a uns Gaillot és un profeta del nostre temps. Per a d'altres és un bisbe que ha estat utilitzat pels *media* com una *vedette* i que ha caigut en un *narcissisme mediàtic*. Els qualificatius poden ser múltiples i per a tots els gustos. No podem, però, jutjar-lo en les seves intencions, les quals hem de presumir han estat sempre de bona fe. No hauríem d'acceptar cap judici vexatori que atempti al dret que aquest bisbe es mereix d'un respecte elemental a la seva persona. Ell continua sent un bisbe de l'Església catòlica. No és un proscrit ni un heretge. Simplement la Santa Seu ha cregut que l'havia de rellevar de la responsabilitat d'una diòcesi. És lliure de servir l'Església personalment en el camp que ell decideixi. Podria molt bé prendre la torxa de mans de l'Abbé Pierre.

Sobre el seu *transferiment* en podem opinar en favor o en contra. Però hem de reconèixer al Sant Pare, qui n'ha jutjat la conveniència i l'oportunitat, la legitimitat d'una tal decisió. «El qui no ho sap tot, no sap res», diria amb la seva murrieria el cardenal Jubany.

¿Pitjor el remei que la malaltia? Podria ser. La notícia de la seva destitució probablement polaritzarà les posicions en uns extrems difícilment reconciliables. El sector més contestatari ho aprofitarà. El convertirà en una senyera. Segons un bon grup de bisbes francesos, la decisió de la Santa Seu —certament atípica i insòlita— ha obert encara més dolorosament unes ferides que costaran molt de cicatritzar. Hem de pregar molt aquests dies per Mons. Gaillot i pels nostres germans de l'Església de França.

No podem, jutjar Gaillot en les seves intencions, les quals hem de presumir han estat sempre de bona fe. No hauríem d'acceptar cap judici vexatori que atempti al dret que aquest bisbe es mereix d'un respecte elemental a la seva persona. Ell continua sent un bisbe de l'Església catòlica. No és un proscrit ni un heretge.

Ara mateix

J. Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

L'opcionalitat té un límit

Viure l'Església com una opció lliure i transparentar la joia de la fe... Mai no hi insistirem prou en aquest estil d'evangelització. Per principi, i per pedagogia especialment adient a la sensibilitat de la gent d'avui, alguns pares que aclaparen els seus fills petits amb consells o discuteixen inútilment amb els més grans sobre les idees i la pràctica religioses obtindrien més bons resultats si provessin de substituir l'imperatiu «has de fer» per l'indicatiu «jo faig». Un «jo faig» senzill i capaç de traspuar la felicitat que neix d'una fe en Jesucrist realment experimentada.

Però en la vida social, no tot ho podem deixar a l'opcionalitat. Podem dir, certament, sense perill: totes les opinions són respectables en moral, en política, en art, en esport... Però no podem dir: tots els comportaments són acceptables. Perquè n'hi ha que fan mal als altres. Per tal d'evitar aquest mal, la societat, a través de l'estat, genera lleis que protegeixen la seguretat personal dels ciutadans i els seus drets fonamentals. Resulta obvi en una societat avançada que no podem dir sobre qüestions laborals, com ara els contractes de treball o el dret a la vaga, ni sobre l'escolarització dels nens, ni sobre les especulacions fraudulent, ni sobre la contaminació dels rius, ni sobre la circulació: que tothom faci allò que cregui convenient mentre respecti el que fa l'altre. Fins i tot en temes fronterers entre la llibertat personal i el bé social, com l'ús del cinturó de seguretat als cotxes, gosa ficar-s'hi la legislació...

És clara en la nostra societat plural l'opcionalitat civil de creure o no creure, de seguir o no seguir, en el terreny personal, la moral cristiana, de casar-se en una església o en un jutjat...

En el terreny religiós, és clara en la nostra societat plural l'opcionalitat civil de creure o no creure, de seguir o no seguir, en el terreny personal, la moral cristiana, de casar-se en una església o en un jutjat... El cristià, no cal dir-ho, s'atén als seus criteris morals, però no els imposa. Com ha dit el cardenal Hume, «moral i llei estan estretament lligades i, de fet, la llei criminal pot protegir allò que ensenya la llei moral, cosa que, d'altra banda, fa ben sovint. Però l'Església no espera pas que actes moralment dolents esdevinguin, per aquest fet mateix, delictes criminals. Així l'adulteri és manifestament immoral, però seria difícil en la nostra societat fer-ho il·legal». (Documents d'Església, núm. 623, pàg. 28).

Hi ha, però, un altre supòsit: quan l'acte és moralment dolent perquè fa mal, gravíssimament, a un tercer. Aquest és, entre altres, el cas de l'avortament. Aquí sí que l'Església malda perquè l'acte immoral esdevingui delictes civil. Aleshores surt l'acusació: l'Església vol imposar la seva moral als altres. En realitat, no aspira més que a emprar legalment un dret, el del més feble, coherentment amb el que fa la societat en altres camps i es nega a fer, incoherentment, en aquest. Aspira, també, l'Església, a que la llei ajudi a no banalitzar una qüestió moralment cabdal. Per més que se la vulgui fer aparèixer en aquest debat com a freturosa de poder, ningú no pot negar-li el dret a parlar, a conscienciar, a crear opinió democràticament. Tots els ciutadans conscients, tots els corrents d'opinió, en una societat plural, aspiren a projectar, dins les regles del joc democràtic, la seva manera de pensar. També els cristians.

Pinzellades

Justo López Melús

Dotzenes de cintes blanques

Conta el novel·lista Cronin que una vegada viatjava en un tren al costat d'un noi, que semblava estar molt nerviós. El noi li va explicar que sortia de la presó. Durant nou anys no havia sabut res dels seus pares, perquè se n'havien avergonyit. Ara els havia escrit, que si el perdonaven, pengessin una cinta blanca al pòmer de la casa, per on passava el tren.

—Si no veig la cinta, passaré de llarg —va dir el noi—. Ja falta poc. Miri vostè, si us plau, és la propera casa. No m'atreveixo a mirar. I el noi es va tapar la cara amb les mans... Cronin mirava tens. De sobte va fer un bot: Mira, fill, el pòmer! Penjades de les branques hi havia, no una, sinó dotzenes de cintes blanques... —Així perdona Déu!

Impromptu

Oriol Camps

Gràcies...

El senyor Cardenal-Arquebisbe de Barcelona ha tingut a bé reconèixer públicament els meus serveis a l'Església des del nostre setmanari... i només puc dir, senzillament, humilment, gràcies!

Però voldria fer extensiu aquest reconeixement pel meu treball, pel meu esforç, al treball i l'esforç de tots el qui intervenen en la confecció de *Catalunya Cristiana*, des del director a l'últim dels col·laboradors, des dels del primer moment als de recent incorporació, perquè tots plegats hem fet la pinya que ha permès la continuïtat.

Perquè formant pinya, entre tots no hem pretès altra cosa que servir a l'Església i als lectors. Perquè fent pinya ens hem vist amb ànim per afrontar les maldieciences dels qui ens veuen massa afectes a la jerarquia... com aquest que, defensant les opinions d'un agnòstic, per respectuós que sigui com a tal, aprofita l'ocasió per dir que *Catalunya Cristiana* «no és tota l'Església»... infantilisme que no està gens bé per una persona que essent sacerdot, firma com un laic qualsevol... segurament per sentir-se més lliure per opinar.

I perdoneu-me. La lectura d'aquesta pobra opinió m'ha posat una mica d'agre al goig que sento pel reconeixement de la meva tasca i que, repeteixo, faig extensiu a tots els que m'hi han acompanyat i m'hi acompanyen.

En nom de tots, gràcies, senyor Cardenal-Arquebisbe.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

Possible entesa entre Pequín i el Vaticà?

Una normalització de les relacions entre la Xina popular i el Vaticà, interrompudes des de l'any 1950, sembla que es troben en bon camí. Monsenyor Aloysius Jin Luxian, bisbe oficial de Xangai —no reconegut pel Vaticà— estima que aquesta normalització podria produir-se d'aquí uns mesos.

En una entrevista concedida al mensual catòlic italià *30 Giorno*, monsenyor Jin Luxian, va manifestar que el veritable problema entre Pequín i Roma no és pas de naturalesa religiosa sinó política. Tot i que el Vaticà manté relacions diplomàtiques amb Taiwan o Formosa (l'illa independent de la Xina comunista), només funciona un encarregat d'Afers de la Santa Seu.

Monsenyor Jin Luxian, que va ser nomenat bisbe de Xangai per l'Associació Patriòtica dels Catòlics de Xina (APCC) l'any 1988, sense l'aprovació de la Santa Seu, també ha estat víctima del règim comunista, passant alguns anys en les presons de la Xina popular.

Malgrat que la Santa Seu no reconeix pas oficial-

ment els bisbes nomenats per l'APCC, una part no menyspreable d'entre ells han fet discretament acte d'acatament al Papa. Això ha determinat que en aquests darrers anys, hagin estat sempre considerats «oficiosament» per Roma com a bisbes vàlids o legítims.

En l'últim Anuari Pontifici només s'anomena bisbe de Xangai el cardenal Ignasi-Gong Pinmei, un ancià de 94 anys que viu a l'exili als Estats Units després d'haver estat alliberat de la presó.

En el marc de la seva visita pastoral a Àsia, el papa Joan Pau II a Manila va proclamar un missatge de reconciliació adreçat als cristians de la Xina comunista, però el govern de Pequín féu immediatament pública una nota d'avertiment al Vaticà, en el sentit que abandoni l'actitud d'immiscuir-se en assumptes interns del país.

En resum: sobre una imminent entesa entre el govern de Pequín i el Vaticà, no es veuen tan clares les opinions de l'esmentat monsenyor Jin Luxian.

Homilia en la inauguració del Concili Provincial Tarraconense

L'Esperit ens crida a la unió

Mons. Ramon Torrella

Arquebisbe metropolità de Tarragona

Avui, per a les Esglésies de l'antiga Tarraconense és un dia ben significatiu. L'antiga tradició dels Concilis Provincials, com nova soca de Jessè, rebrota. No amb les mateixes formes, com si es tractés d'una simple restauració estètica, sinó amb formes noves que voldríem que responguessin sincerament als nostres temps. Amb aquest Concili retrobem una forma de cooperació i d'ajuda, de camí fet en comunió i amb voluntat de compartir-lo.

«Que n'és de bo i d'agradable, viure tots junts els germans». Així acabem de cantar, fa just uns moments, en disposar-nos a escoltar la veu del Senyor en l'Evangeli. Efectivament, aquest és un dia que expressa en si mateix, de manera convincent, l'alegria d'estar tots junts: junts tots els bisbes de la Tarraconense i l'Arquebisbat de Barcelona; junts els representants dels Consells Presbiterals, dels Consells de Pastoral, dels Capítols catedralicis, dels religiosos i de les religioses; junts i acompanyats de germans vinguts de tot arreu de les nostres Esglésies diocesanes, i de germans d'altres Esglésies cristianes, per participar en l'obra del Concili Provincial que ens hem proposat realitzar.

Tot plegat ja fa una temporada —des del 1r. diumenge d'Advent de 1992— que parem atenció a l'orella a allò que l'Esperit vulgui dir-nos. Avui, en la primera lectura, la veu de Moisès ens ha dit: «Ecoltaràs el Senyor [i] i et convertiràs al Senyor, el teu Déu, amb tot el cor i amb tota l'ànima.» Aquesta és, certament, la primera finalitat del Concili Provincial; és l'objecte de la pregària sostinguda de tot aquest temps i que ara cal intensificar, encara més, donat que estem posats en els moments en què cal més finor d'Esperit i més silenci de cor perquè, escoltant la veu de l'Esperit, sapiguem concretar les seves inspiracions, a fi que les nostres Esglésies esdevinguin més evangelitzadores de la realitat del nostre poble.

Donem tota la llibertat a l'Esperit perquè parli en les sessions de treball. Sens dubte que la seva veu serà polifònica i concorde. Serà una veu que ens cridarà a la unió fraterna dels esperits i dels cors, com avui l'apòstol Pau demana als cristians de Filipis. També som exhortats per l'apòstol a no fer res per rivalitat ni per arrogància.

Jesús invoca el seu Pare anomenant-lo Pare sant, i prega pels seus deixebles: «No demano que els tra-

gueu del món, sinó que els preserveu del Maligne.» Som en el món, però no volem ser mundans. Som en el món perquè Déu l'estima i nosaltres també l'estimem. Som en el món per posar enmig d'ell el testimoni d'un Déu que li envia el seu Fill per consagrar-lo en la veritat. Dediquem, doncs, els nostres esforços en el treball conciliar a mostrar que la comunió a la qual Déu ens crida és engendradora de camins de col·laboració, de diàleg constructiu, de passos petits i grans que manifestin «que hem estat consagrats en la veritat»; aquella veritat que no és altra que la Paraula de Déu revelada en l'Evangeli i que Jesús ha vingut a ensenyar-nos per tal que sigui el clima espiritual de la nostra ànima.

Estem units en la pregària que, amb les altres Esglésies i Comunitats cristianes, s'aixeca arreu, aquests dies per la unitat dels cristians. Bé podem esperar de la realització del Concili Provincial que aquest esperit de comunió sigui la nostra manera concreta de testimoniar els camins pels quals serem conduïts a la desitjada meta de la unitat entre tots els cristians.

En un dia com avui, l'any 259, ben a prop d'aquí, a l'amfiteatre romà, «Fructuós, inspirat per l'Esperit Sant que parlava a través d'ell, digué de manera que el sentiren tant els oficials com els germans: "Ja no us mancarà pastor, i l'amor i la promesa del Senyor ja no podran fallir, ni en aquest món ni en l'altre, perquè això que esteu veient és sofriment d'una hora".» Avui encetem una assemblea eminentment eclesial que té per objectiu aquest amor pastoral per l'Església que peregrina a les nostres terres.

Estimats, fidels i germans en l'episcopat, deixeu-me acabar aquestes meves paraules amb la pregària que el meu predecessor en aquesta Seu metropolitana i primada, l'arquebisbe Pere de Copons, pronuncià en el III Concili del seu pontificat, l'any 1745:

«Vós, Bon Pastor, que coneixeu les ovelles per les quals us heu dignat donar la vida, i que heu donat els vostres preceptes, perquè siguin observats fidelment, doneu-nos enteniment i bon sentit perquè fent descansar en prats deliciosos les ovelles que ens heu encomanat i menant-les al repòs vora l'aigua, amb la vostra gràcia sapiguem conduir-les cap a vós i encaminant-les en nom vostre pels camins de la justícia, les atraguem a la vostra pleta, a la Casa de la vostra Glòria on juntament amb nosaltres habitin per sempre. Perquè vós sou l'únic Pastor que viu i regna pels segles dels segles. Amén.»

L'«afer» Gaillot

Bernabé Dalmau

Monjo de Montserrat

Aquests dies l'opinió pública, i en gran part també la nostra, ha quedat sorpresa i dolguda per la jubilació forçada del bisbe d'Evreux, Jacques Gaillot. L'episcopat francès, per al qual el bisbe singular era una persona incòmoda, es troba ara encara molt més incòmode en veure quina ha estat la reacció popular. A part que la decisió presa a Roma, tan greu, ha dividit, de fet, l'episcopat del país veí.

El nom de Gaillot fins fa pocs dies era molt desconegut entre nosaltres. Però no ho és gens per als qui a casa nostra són lectors habituals de publicacions de punta com és ara *Témoignage chrétien*, que sempre li ha donat suport. La decisió presa aquests dies —cal reconèixer-ho— és la certificació d'un distanciament progressiu de Mons. Gaillot respecte a la resta del cos episcopal.

Quan el cardenal de Lió, Albert Decourtray, presidia la Conferència Episcopal Francesa, amb la seva bonhomia havia llimat arestes i evitat tensions. Pel que es veu, les coses s'han complicat i les posicions s'han extremat. I potser per ambdues bandes.

Va resultar molt sorprenent llegir fa mig any la carta pública que l'actual president de l'episcopat francès, l'arquebisbe Duval, adreçava a Gaillot. Li deia: «Amb la teva manera d'actuar fas molt mal a l'Església». Paraules així, adreçades de bisbe a bisbe però expressades públicament, no estem acostumats a llegir-les. Semblantment, l'arquebisbe Brand, li va prohibir, també públicament, que posés els peus a la seva diòcesi d'Estrasburg, tot especificant-li que l'arquebisbat alsacià enclou no sols el departament del Baix Rin sinó també l'Alt.

Gaillot s'ha mogut en terrenys reliscosos, i potser una mica massa cregut i amb una ingenuïtat certament sorprenent per a un home amb anys de rodatge en el ministeri episcopal. Ell mateix, en una carta a tots els bisbes de França després d'una emissió televisiva explosiva, es va justificar dient que li havien retallat dues terceres parts de la filmació i que, per tant, li havien suprimit els matisos...

Sigui com sigui, el bisbe d'Evreux és a França una figura molt coneguda i controvertida. El seu treball de frontera ha tingut —per dir-ho simplificant— dos camps: la marginació i la sexualitat. Probablement, si no hagués treballat tant per lliure, a la llarga hagués prestat un servei més gran a l'Església, fins i tot de cara a fer penetrar les idees que avui dia no hi són oficialment acceptades. Sentint parlar els missioners que treballen amb bisbes africans, és fàcil imaginar que si el cardenal prefecte de la Congregació dels bisbes hagués estat un italià i no un beninès, les coses haguessin pogut prendre un altre caire. Els fets, però, ara els tenim com els tenim. No ens queda altre remei que sentir-nos solidaris dels sofriments del protagonista, dels seus germans en l'episcopat, de l'opinió pública i també dels qui a Roma han hagut de prendre una decisió tan insòlita.

M'he alegrat de veure fotografiat monsenyor Gaillot al costat de l'abbé Pierre. Al bisbe emèrit li queden dos camins: o bé deixar-se amanyagar en un bany de mostres de solidaritat que ara encara rebrà amb més copiositat o bé escollir de treballar més lliurement a favor dels necessitats, tal com hi treballen altres prelats emèrits sense fer soroll. El dia que es deixi de parlar de Gaillot com un afer, l'Església rebrà un testimoniatge, sempre necessari i útil, d'humilitat heroica.

Respir

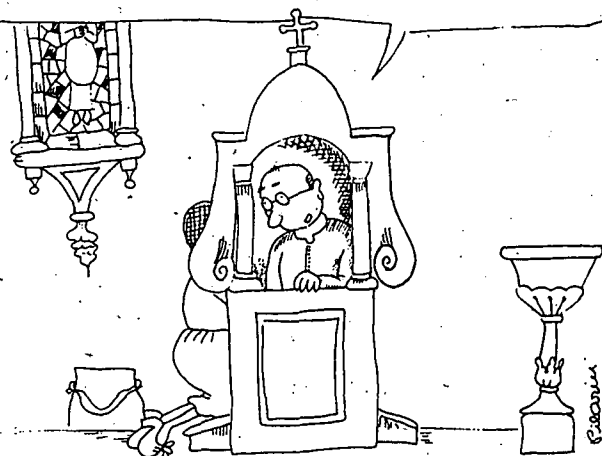
Miquel Estradé

Postissos!

Antany jo em creia que era només una cosa dita per riure que algú busqués desesperadament les ulleres sense adonar-se que les portava posades! Certament que n'hi ha per a riure, però és cosa ben possible. Ara jo mateix en sóc testimoni! També deu ser possible que algú perdi algun altre postís i es ben pensi que encara el porta. Ja es deu entendre que les ulleres serveixen només d'exemple, com poden ser dents; i que em refereixo a tota mena de postissos, de maquillatges, de simulacions. Postissos de duresa per als febles; postissos de seguretat per als tímids; postissos de tendresa per als durs; postissos de timidesa per als desvergonyits. Si ho hagués de dir amb una sola frase diria: es tracta de la mania de guarnir-nos amb clarors manllevades. És la falla clàssica de la gralla que es va empolainar amb unes plomes de paó, i que, en paga, es va quedar ben sola: els paons se'n van riure, les gralles no en volgueren saber res més. Pobres gralles fàtues!

Acudit

NO PATEIXI, DONA, QUE AQUÍ NO HI HA FILTRACIONS...!

Parla la mare Teresa

No tanqueu la porta als pobres

De sobte baixa per una escala amb l'agilitat d'una nena. Els anys, les arrugues, el cansament, la malaltia pesen sobre la seva esquena menys que una ploma. La mare Teresa està bé. Està bé i somriu, mentre en tot moment gent de tota mena i color l'empeny per tots cantons. Ens trobem a la casa que el Papa ha volgut construir-li al costat de Sant Pere al Vaticà, per tenir a prop aquesta petita gran dona que alberga en el seu cor una caritat immensa. «Truqueu i se us obrirà, no importa qui sigueu».

Giuseppe Frangi

L'Informazione

Entre aquests estrets passadissos s'hi troben tot tipus de persones; en especial aquests dies que s'ha difós la veu que ella hi és. Aquí està Stefano, de 18 anys, amb les seues amics, amb la cara d'aquests xicotots que ja pensen que se las saben totes. Són del sud d'Itàlia, del taló de la bota italiana, han vingut a Roma per presentar-se a unes oposicions d'administratiu.

«¿Què feu aquí?». «Hem vingut perquè ella és aquí, la mare Teresa». També hi ha la Maria, que ja pràcticament viu aquí, i que parla a la religiosa albanesa a cau d'orella, com si fos la seva germana. També hi ha una parella de noucasats americans, cares entusiastes, amb ganes d'embrutar-se les mans entre els miserables arrencats del carrer per les Missioneres de la Caritat.

La llista seria llarga, llarguíssima. La mare Teresa ha vingut a Roma per participar en el Sínode sobre la vida consagrada. Ha hagut de deixar una Índia abatuda per l'últim drama: la pesta. Les seves paraules tenen la força d'una súplica.

—«No tanqueu la porta als pobres. Els pobres, els empestats, com el propi Jesús. Tancar-los la porta, és tancar la porta a Jesús».

Els pobres són per a ella com el pa. L'envolten, la toquen, li supliquen. Però qualsevol que s'hi apropa se sent pobre.

—¿Mare —li pregunto— ser pobre té alguna avantatge?

—Sí, perquè Jesús s'amaga darrera dels seus rostres. Els pobres són grans, ens donen molt més del que reben. Però avui, a causa de la mentalitat dominant, el pobre és un fracassat. Algú que s'ha quedat a mig camí... Per això el món no troba la pau. Sols la humilitat ens pot conduir a la unitat, i la unitat a la pau. La pau és només

dels que aprenen a ser mansos i humils de cor.

—¿D'això depenen els grans problemes del món actual?

—Molts dels sofriments que es difonen arreu del món depenen de la desunió de les famílies.

Una pregària impressionant

De la seva petita cistella extreu un full imprès de manera rudimentària. És una pregària escrita per la seva pròpia mà a Calcuta, abans d'embarcar-se en aquesta aventura europea. L'obre i la llegeix:

—*Pare del cel. Tú ens has donat un model en la santa família de Natzaret. Fes, Pare d'amor, que la nostra família sigui un altre Natzaret on regnin la pau, l'amor i l'alegria. Que les famílies siguin més profundament contemplatives, més intensament eucarístiques, i vibrants de felicitat.*

La mare Teresa s'atura. Un grup s'hi apinya. Volen llegir amb ella. Les germanes amb el seu sari blanc estampat de blau, tenen alguna còpia. La lectura continua:

—*Ayuda'ns, Senyor, a romandre junts amb alegria, confortats per la pregària de la família. Que el cor de Jesús faci els nostres cors humils como el seu, i que ens ajudi a afrontar tots els problemes de les nostres famílies amb esperit de caritat.*

La pregària s'interromp. La mare Teresa vol subratllar la importància del fet de pregar junts, sobretot en família. Diu:

—*Si pregueu tots junts, aconsegiu viure plegats per a tota la vida. No hi ha res més bonic que pregar junts. Sols a través de la pregària podrem descobrir i estimar Déu.* Després conclou:

—*Estimem-nos els uns als altres com Déu ens ha estimat, cada dia més. Perdonem els errors del proïsme, com Tu has perdonat els nostres.*

Somriu, és l'última paraula de la pregària. El gran somriure que Déu regala als homes humils de cor. El gran somriure que la mare Teresa vol dibuixar en el rostre de cada mare.

—«És sobretot la dona qui custodia l'amor i la unitat en la família». Després recorda una anècdota de fa algun temps. Va succeir a Londres. «Vam recollir del carrer un jove d'uns 22 o 23 anys. Era un noi grenyut. Ens va dir, ple de tristesa: «Els meus pares m'han tret de casa. M'han dit que no em volien veure perquè porto el cabell llarg». La mare d'aquell noi podria fer tot el possible pels pobres, però havia arruïnat la vida del seu fill».

El dolor de no-néixer

Després, el seu pensament vola vers el pecat que li provoca més dolor: la més greu falta d'amor, l'avortament. La seva veu anciana sembla convertir-se en un crit:

—Cada mare que no vulgui el seu fill que ens ho digui. Nosaltres cuidarem aquests nens que elles no volen. Per a

nosaltres són la benedicció de Déu.

Tothom pensa en el dolor dels nens que neixen en la pobresa. Però, ¿qui pensa en el dolor de qui mai no ha pogut néixer? ¿de qui no ha nascut per voluntat de la seva pròpia mare? L'avortament és el drama que pot destruir la pau. Si una mare és capaç d'assassinar el seu fill, ¿què pot impedir que jo us mati i que vosaltres em mateu a mi? Res. No hi ha res que pugui impedir-ho.

La mare Teresa interromp la seva conversa. Ha arribat l'hora d'anar a la petita capella que es troba al costat de la casa de les Missioneres de la Caritat. És el moment de l'adoració, de l'Eucaristia. Teresa entra decidida. S'agenolla sobre un reclinadori qualsevol. Des de lluny l'observo, totalment recollida en el seu sari blanc i en la seva senzilla jaqueta blava. Es queda immòbil, de genolls, durant gairebé una hora. Després, en el moment de sortir, es prostra en el terra de l'Església, li fa un petó i torna entre la petita multitud que l'espera.

¿De quant amor ets capaç, petita gran Teresa de Calcuta?

**«La religiosa, premi Nobel de la Pau, afirma:
«L'avortament es un drama que pot conduir el món a la
destrucció. La mare que no vulgui el seu fill que ens ho
digni.» Nosaltres cuidarem tots aquests nens».**

Entrevista amb Dominique Lapierre

En defensa de la Mare Teresa

Dominique Lapierre, autor de *La ciutat de l'alegria* ha sortit en defensa de la Mare Teresa de Calcuta, acusada per una TV britànica de freqüentar massa els salons dels rics i de fer molt poc pels pobres. Lapierre s'indigna, i diu que ell ha vist Mare Teresa actuar en els baixos fons de Calcuta.

Sean Martin
Llavors

Per tal de suscitar vocacions de caritat i amor a través del món la Mare Teresa ha fet molt més que tots els «programes» establerts amb la saviesa de la prudència. Aquesta rugada i vella dona és símbol de la caritat universal. La seva acció i la de les seves germanes constitueixen un exemple, un signe per a tots. La Mare Teresa, de qui m'honor en ser amic, és un far de llum del qual il·lumina milions de cors generosos.

—La Mare Teresa és acusada entre altres coses de «predicar un catolicisme reaccionari» i de condemnar l'avortament i la contracepció amb massa insistència.

—Si s'hi oposa és perquè estima la vida i voldria que fos respectada des de la seva concepció. Però no és contrària a la paternitat responsable i, més encara, a l'Índia, reconeix l'ús dels mètodes naturals que tenen en compte el ritme de la dona i responsabilitzen l'home. El camí difícil és el de la veritable elicitat. El camí de la facilitat, en canvi, obre les portes a la buidor.

—Es celebra aquest any el 30 aniversari del llibre *París crema?*, que vostè va escriure amb Larry Collins. ¿Quin és el balanç de la seva activitat d'escriptor i el ressort que el fa tirar endavant?

—Haig de dir abans que res que han estat 30 anys de felicitat! He viscut anys magnífics dirigint investigacions històriques pels camins del món, he trobat homes que han posat els fonaments de la nostra història. I els nostres llibres han permès de portar pàgines il·lustres al coneixement d'un ampli públic que —potser— no hauria tingut esma de llegir o de conèixer els esdeveniments que narren. Allò que encara avui em dona una empenta per continuar endavant és la desenfrenada curiositat per qualsevol cosa, com també el sentiment de tenir una responsabilitat. Després de *La ciutat de l'alegria*, en efecte, sento tenir un deute immens de reconeixement envers la gent que em va acollir en aquella gran ciutat de Calcuta, fent-me descobrir coses que ignorava, entendre què és la vida, ajudant-me a compartir i a celebrar Déu en cada cosa. Aquesta gent va contribuir a donar una dimensió suplementària a la meua vida.

—¿Creu haver creat un nou estil narratiu?

—Efectivament, no conec llibres escrits com els nostres. Larry Collins escrivia en anglès, jo en francès i traduïem respectivament els nostres redactats. Quan jo no reeixia a traduir Collins, això significava que el seu

capítol no era bo, i el mateix valia per a mi. La traducció deixava sempre espai a un millorament.

—Sarajevo, Bòsnia: podria servir de motiu per un bon llibre...

—Sí, però es tracta d'història massa immediata. Qualsevol periodista, investigador i historiador té necessitat d'un cert distanciament. Per exemple, no crec sigui possible explicar l'ensulsiada del comunisme: és massa aviat, cal esperar 20, 25 anys. No hauríem pogut mai escriure *París crema?* o *Jerusalem*, *Jerusalem* desseguida després de la guerra; molts alemanys per por no ens ho haurien explicat tot, cal deixar a la història el temps de sedimentar, com el bon vi.

—Després d'haver escrit *Jerusalem*, *Jerusalem*, ¿com mira el procés de pau al Pròxim Orient?

—Aplauzeixo. Tant més, després d'haver viscut molts anys en aquells països, sabent quines dimensions emotives, quines dificultats i quin tedi hi regnen. Pensar que m'ha estat donat veure caure el mur de Berlín i el comunisme, veure un cop d'Estat israelià, estrènyer la mà a un ex-terrorista com Arafat, o les nafres de l'odi cicatritzar-se a Sudàfrica... tot això sembla l'increïble. No obstant tot el que s'esdevé a Bòsnia o a Irlanda del Nord, hom no pot menys que meravellar-se davant als fantàstics passos abans realitzats en el gir d'aquests darrers anys. La pau a Orient Mitjà, per tant, es farà, entre sobresalts d'odi i de misèria, però es farà. Jueus i palestins estan destinats a coexistir pel bé de l'un i de l'altre.

—Vostè ha fundat amb la seva dona una associació humanitària.

—Sí, s'anomena *Acció per als infants leprosos de Calcuta* i té la seu a París. És un centre que distribueix els recursos que rebem o que donem la meitat dels meus drets d'autor i els provinents de les conferències, donatius variis: en total 3.000 milions de francs a l'any a diversos centres de Calcuta i del delta del Ganges: així ha estat possible, per exemple, crear una vila per aborígens pobres, una escola, 3 centres per a infants discapacitats, el centre *Resurrecció* que acull i ensenya un ofici a 200 infants leprosos de Calcuta, un ampli dispensari antituberculós que ha possibilitat eliminar la tuberculosi a 542 poblacions. També tenim programes d'irrigació, de construcció de pous i de letrines... Cada franc rebut és enviat directament a l'Índia, en la nostra oficina de París, no existeixen despeses administratives ni sous. I cada contribució, ni que sigui mínima, compta: és important de subratllar-ho. Amb la meua dona Dominique, després, viatgem a l'Índia 3 o 4 vegades l'any, perquè no n'hi ha prou enviant-hi ajuts, sinó que cal anar a veure la gent que treballa allí, dir-los i mostrar-los que són germans nostres i que estem en estreta relació amb ells.

—¿En nom de quin ideal, de quina visió del món i de Déu us heu compromès en una activitat humanitària tant important?

—Les meves llargues estades a l'Índia, al costat de persones que, tot i confrontar-se amb la misèria, havien conservat la seva capacitat d'amor, de compassió, de saber

compartir, de festa, de religiositat, m'han ensenyat molt. Això ha donat una dimensió religiosa suplementària a la meua vida i al meu treball. He viscut amb persones que no es rebelaven contra Déu, no obstant tenir tots els motius per fer-ho, però que —per contra— sabien manifestar agraïment per coses que a nosaltres ens haurien semblat del tot normals: que els monzons acabessin abans d'inundar-ho tot, que el marit sense treball trobi algunes hores d'ocupació, que un nadó sobrevisqui a la primera malaltia... Tot això m'ha procurat una visió diferent de les coses.

—A *La ciutat de l'alegria* vostè parla d'apòstols, de sants, de «llums del món»... ¿Qui són aquestes persones?

—Són homes i dones que s'enfronten amb situacions excepcionals o que n'accepten el desafiament, lluiten i superen les adversitats. Nosaltres, a la mínima dificultat, cridem l'ambulància i arriben immediatament els auxilis. Allà baix no hi ha res, però hi ha gent que dona la vida simplement per dir als altres que són els seus germans i que volen lluitar al seu costat.

—¿Quan ha sentit per primera vegada la «cria dels pobres»?

—Tenia quasi 50 anys, fa una desena d'anys. Havia passat dos anys a l'Índia per escriure amb Larry Collins. *Aquesta nit la llibertat*, en la qual s'explica la història de la independència de l'Índia, i he pres consciència dels terribles sofriments que afecten a milions d'infants, dones i homes. Després de l'èxit suscitat pel llibre, vaig tornar a l'Índia amb la meua dona i vaig fer un donatiu a una institució que s'ocupa d'infants leprosos. Però aquesta experiència personal em va portar més enllà del que jo hauria pogut imaginar.

—¿Què ha canviat en la seva vida després d'aquell encontre?

—Havia d'elegir entre fugir, ser expectador o comprometre'm... En aquella populosa ciutat de Calcuta, aquells que anomeno les «llums del món» m'han infós un extraordinari missatge de coratge, d'amor i de fe. Mai no havia tingut manera de veure tant de prop el sofriment, la pobresa i la fe dels humils. La meua fe era exterior, superficial. Vaig quedar-me com transtornat.

—¿Qui és Crist per vostè?

—És el Fill de Déu enviat pel Pare per guarir-nos i salvar-nos, mort a la creu i resuscitat. Està sempre a prop d'aquells que sofreixen arreu. Crist a qui he trobat pels carrers dels barris pobres de Calcuta. Sóc conscient d'això i en cada persona sofrent o necessitada hi reconec a Crist. En Ell, la mort ha estat destruïda i la solitud vençuda.

—¿Què desitja dir als homes d'avui, en particular als més joves?

—No és necessari anar a l'extrem del món per alleujar el sofriment. Obrim els ulls dels nostres cors i mirem al nostre entorn, estiguem atents a la pobresa que ens envolta i acostem-nos-hi. Sovint desvetllen en nosaltres tresors d'amor. La cantera és immensa, aleshores és bo començar allí on vivim. Mentre és comenci, és clar.

Cartes

◆ Ja tenim cardenal

Sr. Director:

Us escric des de Cuba, des de l'Havana. Aquí també tenim cardenal.

Tot va anar molt depressa. Primer va ser la missa solemne a la nostra parròquia: era la festa de Sant Judes apòstol. L'endemà al matí, a les sis, va trucar el telèfon. El nostre bisbe és cardenal. La missa parroquial era a les 9.30. D'entrada la notícia, els aplaudiments van ser llargs i sonors. Molts ulls restaven plens de llàgrimes. L'Església cubana coneixia una altra dimensió. Comentar a la sortida de l'església. Tothom felicitant-se. Tots ens sentíem una mica tocats per aquest cardenalat. La pressió sobre l'Església seria diferent.

Una delegació el va acompanyar a Roma. La rebuda a l'aeroport fou multitudinària. Per primer cop sortia la notícia a la televisió. Una notícia religiosa a la televisió!!! El diumenge següent gran hi va haver una concelebració a la catedral. Totes les misses de la tarda foren suspeses. Les comunitats parroquials havien llogat camions particulars per poder assistir. Aquí el transport està molt malament, manca de petroli i de *guagues*. Dues hores abans la catedral estava plena. Quatre altaveus orientats a la

plaça ajudarien a què la gent que no hi capigués, pogués seguir la celebració. ¿Com descriure la processó d'entrada? Una fila de més de cent capellans i tots sabem els pocs que som. Aplaudiments i aplaudiments. Joves voleiaven banderes cubanes. Calor. Calor afectiva i també física.

¿Puc explicar-vos la impressió de sentir el *Senyor tingueu pietat* i el *glòria* amb ritme d'havanera? L'homilia del Cardenal amb al·lusions a tot, tallada constantment pels aplaudiments.

La processó d'ofrenes fou presidida per la imatge de la Mare de Déu del Cobre, patrona de Cuba, feia dos anys que s'havien prohibit les processons. La cerimònia va durar dues hores i mitja; però us puc dir que no ens vàrem adonar del temps. En sortir va ser la sorpresa: no només la església estava plena sinó que tota la plaça també i els carrers dels voltants: Pancartes, banderes, crits, cants, aplaudiments, felicitacions, llàgrimes, calor, apretades: ¿Església triomfant? No! Església que no vol anar més enrera, que mira el futur amb il·lusió. Que no té més por. Església que amb el cardenal al davant anirà més lluny. Moltíssims cristians s'han exiliat o emigrat. Sense quasi clergat ni religiosos. Sense cap instrucció religiosa per la joventut i infants. Amb molta penúria econòmica per tothom.

L'Església que peregrina a Cuba, no s'asseurà, anirà endavant.

MANUEL SALÉS, escolapi
L'Habana (Cuba)

◆ Cartes de palpaboires

Sr. Director:

Fa temps que en aquesta mateixa secció, una persona es queixava de la poca qualitat de les cartes obertes a C.C. També deia que la majoria són de gent que es preocupen de coses de poca importància, mentre que no apareixen opinions i criteris sobre problemes, uns interessants, altres greus o lamentables.

Comparteixo del tot aquestes observacions que es feien. I per posar un exemple, no he vist fins ara cap carta que fés cap comentari sobre el fet transcendental del Concili Tarraconense. Ningú no ha manifestat aquí, què desitjaria del Concili o què demanaria a l'Església de Catalunya reunida aquests dies en Concili.

Ja diu Jesús en l'Evangeli: «Els fills de les tenebres són més llestos que els fills de la llum». No fem volar coloms i anem al gra.

JORDI SALA I MATEU
Girona

◆ Decepció al Palau Sant Jordi

Sr. Director:

El 18 de desembre l'Associació va organitzar un autocar per assistir a la Jornada de la Família al Palau Sant Jordi. Totes vam quedar molt contentes, va ser un acte important, el Palau era ple a vessar, l'organització bona, i la música, els testimoniatges, tot vam trobar-ho molt bé, i encara més l'Eucaristia concelebrada tant solemne que va omplir de goig el nostre esperit.

Però el que va causar-nos una gran decepció, fou constatar com era oblidada la viduitat. El nostre estat i les nostres famílies no comptaven absolutament per a res ni en els testimoniatges ni en les pregàries.

Precisament per haver hagut d'assumir la responsabilitat de pare i mare, pensem que som doblement família, i que la societat i amb més motiu l'Església, ens hauria de tenir en compte. A més, la nostra Associació forma part des de fa anys en la Pastoral Familiar.

Per això, volem fer constar la nostra queixa per la marginació que vam ressentir.

ASSOCIACIÓ DE VÍDUES DE
BARCELONA

Retalls

Vida Parroquial (22-I-95)

S'ha inaugurat el Concili

(...) El marc de la catedral i la celebració de l'Eucaristia han estat la primera nota dominant d'aquest esdeveniment. No és pas per casualitat. El que se celebrava era un acte d'Església que s'anirà realitzant amb l'ajuda de l'Esperit.

Calia fer-ho avinent des del primer moment. I ho hem de recordar al llarg d'aquests mesos, continuant la pregària que necessitem per encertar en les decisions que ajudin al creixement de la vida cristiana, la vida de l'Esperit, en les nostres esglésies diocesanes.

Hi assistien tots els bisbes, els sacerdots, que concelebraven, i homes i dones, grans i joves.

És que el Concili és un esdeveniment de tot el Poble de Déu. Va dirigit a fomentar el seu creixement en la vida cristiana, la fidelitat en el seguiment al Bon Pastor, i ningú no es pot sentir desinteressat.

Els bisbes i els principals responsables escoltarem de bona gana tots els suggeriments que es facin pels restants membres del Concili, segurs que a través d'ells ens parla l'Esperit i ens farà entendre el que és millor pel conjunt de les nostres comunitats.

Hi eren presents les autoritats civils. És cert que es tracta d'un acte de l'Església i que no es vol pas fer un acte d'influència política. Però també és veritat, i l'experiència ho comprova, que les orientacions i normes d'Església són una contribució positiva al bé i a la pau de la societat i, per tant, el seu encert interessa als qui tenen responsabilitat de govern en la societat, i fins i tot als seglars que no tinguin fe.

(...) Us invito a donar gràcies a Déu per la iniciació del nostre Concili, a continuar seguint amb interès els seus treballs, i a pregar perquè tots siguem ben fidels a dur a terme el que l'Esperit ens demana amb aquest acte d'Església.

Ramon Malla
bisbe de Lleida

Vida Diocesana (22-I-95)

Comença el Concili Provincial

(...) El Concili Provincial és la reunió dels bisbes que les vuit diòcesis de la Tarraconense amb sacerdots, diaques, religiosos, religioses i laics. És fonamentalment la realització d'un treball seriós i eclesial durant sis mesos, per tal d'estudiar i debatre quatre grans temes ben

actuals: anunci de l'Evangeli, Paraula i sagraments, sol·licitud pels pobres i marginats i comunió eclesial.

Comencem el Concili amb la celebració de l'Eucaristia. Aquesta celebració formarà part de totes les sessions conciliars i serà l'acte més important. I això per diverses raons com exposo a continuació.

El Concili Vaticà II ha afirmat que «la litúrgia és el cim al qual tendeix l'actuació de l'Església i alhora la font d'on brolla tota la seva força». I això que es diu de la litúrgia, val especialment de l'Eucaristia. Els treballs eclesials, com són els del Concili Provincial, s'encaminen a obtenir que tots els qui per la fe i el baptisme han esdevingut fills de Déu, es reuneixin, lloïn Déu al mig de l'Església, participin en l'Eucaristia i mengin del Sopar del Senyor.

L'Eucaristia és el sagrament de la comunió eclesial. El Concili com a obra de l'Església està configurat com un instrument de comunió entre les vuit Esglésies diocesanes i d'aquestes amb l'Església universal presidida pel successor de Pere. Aquesta comunió eclesial que vivia sant Fructuós el féu exclamar en el moment del seu martiri: «Em cal tenir al pensament l'Església catòlica, estesa d'Orient fins a Occident.»

L'Eucaristia se celebra en un lloc i en un moment concret. L'Església

de Jesucrist, una, santa, catòlica i apostòlica viu i actua en cadascuna de les Esglésies diocesanes. El Concili Provincial ha de cercar el bé pastoral de les nostres diòcesis en aquest acabament de segle i en el començament del tercer mil·lenni, demanant a l'Esperit què diu a les Esglésies de la Tarraconense. Perquè el Concili és, abans que res, obra de l'Esperit Sant. El principi eclesial de la comunió va ben unit al de la missió. El Papa ens recorda reiteradament que l'Església existeix per a evangelitzar. Per tant, tots els treballs i conclusions del Concili han de ser evangelitzadors.

Lluís Martínez i Sistach
bisbe de Tortosa

Full Dominical (22-I-95)

Convocats per l'Esperit

(...) ¿Què és, ara, el que hem d'esperar del Concili? «Convocats per l'Esperit» és el lema d'aquesta etapa definitiva. Volem escoltar la veu de l'Esperit. Ens convoca perquè fem l'esforç de discernir-la en les nombroses propostes que ens han arribat, dels vuit bisbats, com a fruit de reflexió en l'etapa diocesana, i en les que s'escoltaran i es deba-

tran a l'aula conciliar. No és qüestió de veure quines opinions prevaldran per damunt d'altres. Es tracta del fet que, entre tots, fem l'esforç sincer d'obrir-nos, d'escoltar, de matisar, de corregir, de «convertir-nos» a allò que l'Esperit de Déu vol dir a les nostres Esglésies i de tenir el coratge de posar-hi els mitjans més adients.

No es tracta pas de trobar cap fórmula impactant, que sigui notícia de primera pàgina. Som vuit Esglésies locals que cerquen els camins més adients per dur a terme, ara i aquí, les grans decisions del Vaticà II, i per anar avançant pels camins de la fidelitat al Mestre i Senyor, en la línia del Vaticà II.

L'objectiu és il·luminar i estimular les comunitats cristianes perquè esdevinguin bona notícia per als nostres conciutadans, freturosos de veritat, de llibertat, d'amor i de pau. Les conclusions del Concili, en cadascun dels quatre grans temes, hauran de convergir vers aquest objectiu, que resumeix les finalitats que els bisbes van marcar, des d'un començament, per al nostre Concili. Setmana rera setmana, en aquestes pàgines, oferirem unes senzilles pautes per seguir activament els passos del Concili.

Carles Soler i Perdigo
bisbe auxiliar de Barcelona secretari general del Concili

Diàleg i pregària

Pere Tena
bisbe auxiliar de Barcelona

Podem dir en veritat que la missa és un admirable exercici, i alhora experiència, de diàleg entre Déu i el seu poble. Ho diu explícitament la Constitució conciliar: «Déu continua parlant al seu poble, i el poble respon...» (vegeu n. 33). Déu parla sobretot en les lectures, i el poble respon amb les pregàries, les aclamacions.

Hi ha també un altre diàleg en la celebració eucarística: el dels ministres —el sacerdot, el diaca, el lector— amb l'assemblea. Normalment, aquest diàleg és clar, per exemple: «El Senyor sigui amb vosaltres». «I amb el vostre esperit». Altres vegades no ho és tant; per exemple: «Paraula de Déu!» «Us lloem Senyor!». En aquests casos, en efecte, es pot parlar de diàleg en el sentit d'invitació a l'aclamació de l'assemblea. El mateix passa amb l'aclamació del memorial. Quan el sacerdot diu: «Proclameu el misteri de la fe», invita simplement l'assemblea a proclamar el misteri que celebrem.

El cas de la pregària eucarística

Entre els diversos textos de l'eucologia de la missa, la pregària eucarística té aquesta

particularitat d'aparèixer com un diàleg entre el sacerdot i el poble. El mateix passa, més simplement, en les altres pregàries presidencials a causa del «Preguem» inicial. Tanmateix, quan analitzem el text, ens adonem que, fora de «I amb el vostre esperit», tota la resta d'intervencions del poble no són pròpiament una resposta al que diu el sacerdot, sinó un complement, una reafirmació. Això es veu clarament en la fórmula d'invitació a l'acció de gràcies. El sacerdot no diu pas: «Doneu (vosaltres) gràcies al Senyor Déu nostre», sinó «Donem (tots nosaltres...)» Per això la resposta no és: «Hò farem», sino «Cal fer-ho i és de justícia». El mateix podria dir de l'aclamació: «Amunt els cors!» La resposta és: «Els elevem al Senyor.»

D'aquesta manera tant senzilla resulta patent que la pregària eucarística és una pregària del «nosaltres, els vostres ministres i tot el poble sant». Es manifesta l'íntima comunió entre el sacerdot i els fidels en una mateixa pregària, cadascun amb la seva pròpia funció i en el seu orde. Es manifesta també la diferència amb els diàlegs pròpiament dits, en els quals la relació és directa; per exemple: «La pau sigui amb vosaltres», o bé: «Aneu-vos-en pau!» En aquests casos, el ministre se situa en contraposició a l'assemblea. Per això no té sentit

utilitzar en aquests casos —com es fa, poc encertadament, alguna vegada— el plural de primera persona: així, per exemple, quan es diu: «Anem-nos-en en pau».

El ritme intern de la pregària eucarística

A la pregària eucarística hi ha però quelcom més que permet adonar-se del lligam entre sacerdot i assemblea. És la continuïtat entre la pregària presidencial i les intervencions de l'assemblea, fins i tot en el contingut del text.

Així, per començar, el sacerdot inicia pràcticament sempre la pregària repetint les últimes paraules de l'assemblea: «Cal fer-ho i és de justícia». «És realment just i necessari» (en llatí és més clar: *Dignum et iustum est. Vere dignum et iustum est.*) És una pràctica comuna a moltes litúrgies, que serveix per confirmar el que el poble acaba de dir, i continuar amb la pregària.

Un altre exemple, també molt comú, és després del «Sant, sant...». El sacerdot continua: «Sou realment sant...» (Pregària II); «Sou realment sant, Déu i Pare nostre...» (Pregària III). En algunes pregàries de la litúrgia hispànica, el text recull tant el Sant com el Beneit: *Vere sanctus, vere benedictus...* Així es veu que el Sant no és una interrupció de la pregària, sinó l'aclamació en la qual culmina l'exhortació «Amunt els cors!», i també que el Sant no és un cant només per a l'assemblea, sinó de tots: sacerdot i assemblea. Menys encara és un cant

per cantar només una schola, un cant de «lluïment». Si algun cant de l'Ordinari és decididament per a tothom, aquest és el Sant.

Diversa és, en canvi, la situació de l'aclamació del memorial. Aquí, el procés comença a partir de les paraules del Senyor: «Feu això, que és el meu memorial». Es tracta d'un manament. La continuació lògica és la de la pregària eucarística: «Per això (pel manament de Crist, perquè Ell ens ho ha donat i manat) nosaltres...» Però aquí la pregària s'interromp amb una aclamació a Jesucrist, en la qual es fa alhora un acte de fe en el do que Ell ens ha fet i una confessió del misteri que celebrem, i també una acció de gràcies i lloança al Salvador del món. Aquesta aclamació és estrictament de l'assemblea (si el sacerdot celebra sense poble, aquesta aclamació s'omet), perquè el que l'assemblea diu ho repeteix després el sacerdot, seguint la pregària en la part anamnètica. L'aclamació del memorial expressa el que després diu el sacerdot: «nosaltres, els vostres ministres i tot el poble sant». Heus aquí perquè tampoc no té sentit que el sacerdot digui, en aquesta ocasió: «Proclamem i no Proclameu (el misteri de la fe...», quan l'aclamació no és ell qui ha de fer-la.

La pregària eucarística es clou amb l'Amén. És una conclusió que no pertany sols a l'assemblea dels fidels sinó a tots els presents, també al sacerdot. És la rúbrica de l'Església reunida al procés de lloança trinitària amb que acaba la pregària eucarística. És, per excel·lència, l'Amén del «nosaltres».

Lectures Bíbliques

Diumenge 4rt durant l'any

Lectura primera Jr 1:4-5, 17-19

Et vaig fer un profeta destinat als pobles

Lectura del llibre de Jeremies

En temps de Josies, el Senyor em va fer sentir la seva paraula i em digué: «Abans que et modelés en les entranyes de la mare, ja et vaig conèixer; abans de néixer, ja et vaig consagrar i et vaig fer profeta, destinat a les nacions. Ara, doncs, ceneix-te el vestit i vés a dir-los tot el que et manaré. No tinguís por d'ells, si no, seria jo, qui te'n faria tenir. Avui faig de tu una ciutat inexpugnable, una pilastra de ferro, una muralla de bronze, que resistirà contra tot el país: contra els reis de Judà i els seus governants, contra els seus sacerdots i contra el seu poble. T'assaltaran però no et podran abatre, perquè jo et faré costat per alliberar-te. Ho diu l'oracle del Senyor».

Salm responsorial 70:1-2, 3-4a, 5-6ab, 15ab i 17 (R.: 15a)

En vós m'emparo, Senyor,
que no en tingui un desengany.
Deslliureu-me, traieu-me del perill,
vós que sou bo; escolteu i salveu-me.

R. Els meus llavis diran a tothom com m'ajudeu.

Sigueu el meu castell de refugi,
la meua roca salvadora.
Déu meu, traieu-me de les mans de l'injust. R.

Vós sou la meua esperança, Déu meu,
he confiat en vós, Senyor, des de petit.
Vós em traguéreu de les entranyes de la mare,
acabat de néixer em vaig emparar en vós. R.

D'un cap a l'altre del dia els meus llavis

diran a tothom com m'ajudeu;
M'instruiu, Déu meu, des de petit,
i encara avui us proclamo admirable. R.

Lectura segona 1C 12:31-13:13

*La fe, l'esperança i l'amor subsisteixen,
però l'amor és el més gran*

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, [interesseu-vos més pels dons millors. Però ara us indicaré un camí incomparablement més gran.

Si jo tingués el do de parlar els llenguatges dels homes i dels àngels, però no estimés, valdria tant com les campanes que toquen o els plateris que dringuen. Si tingués el do de profecia i arribés a conèixer tots els secrets de Déu i tota la veritat, si tingués tanta fe que fos capaç de transportar les muntanyes, però no estimés, no seria res. Si distribuís tot el que tinc, fins i tot si em vengués a mi mateix per esclau, sense estimar, només per ser ben vist, no em serviria de res.]

El qui estima és pacient, és bondadós; el qui estima no té enveja, no és presumit ni orgullós, no és groller ni egoista, no s'irrita ni es venja, no s'alegra de les farses, sinó de la rectitud; ho suporta tot, i no perd mai la confiança, l'esperança, la paciència. L'amor no passarà mai. Vindrà un dia que el do de profecia serà inútil, que el do de parlar llenguatges misteriosos s'acabarà, que el do de conèixer també serà inútil. Els dons de conèixer o de profecia que ara posem són incomplets; el dia que ho coneixerem tot, allò que era incomplet ja no tindrà utilitat. Quan jo era un nen, parlava com els nens, sentia com els nens raonava com els nens; però d'ençà que sóc un home, ja no m'és útil el que és propi dels nens. De moment coneixem com si veiéssim poc clar una imatge reflectida en un mirall;

després hi veurem cara a cara. De moment conec només en part; després coneixeré del tot, tal com Déu em coneix. Mentrestant la fe, l'esperança i l'amor subsisteixen tots tres, però, de tots tres, l'amor és el més gran.

Al·leluia Lc 4:18

El Senyor m'ha enviat a portar la Bona Nova
als desvalguts,
a proclamar als captius la llibertat.

Evangelí Lc 4:21-30

*Jesús, igual que Elies i Eliseu,
no és pas enviat només als jueus*

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

En aquell temps, Jesús, en la sinagoga de Natzaret, començà així la seva explicació: «Això que avui sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Escriptura». Tothom ho comentava estranyant-se que sortissin dels seus llavis aquelles paraules de gràcia. Deien: «¿No és el fill de Josep, aquest?». Jesús els digué: «De segur que em retreureu aquesta dita: "Metge, cura't tu mateix": hem sentir dir el que has fet a Cafar-Naüm; fes-ho també aquí, al poble dels teus pares».

Però ell afegí: «Us ho dic amb tota veritat: no hi ha cap profeta que sigui ben rebut al seu país natal. En temps d'Elies, quan el cel, durant tres anys i sis mesos, no s'obrí per donar pluja, i una gran fam s'apoderà de tot el país, ben segur que hi havia moltes viudes a Israel, però Elies no va ser enviat a cap d'elles, sinó a una viuda de Sarepta de Sidó. I en temps del profeta Eliseu també hi havia molts leprosos a Israel, però cap d'ells no va ser purificat del seu mal, sinó Naaman, un lepros de Síria».

En sentir això, tots els qui eren a la sinagoga, indignats, es posaren a peu dret, el traguiren del poble i el dugueren cap a un cingle de la muntanya on hi havia el poble per estimbar-lo. Però ell se n'anà passant entremig d'ells.

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral, i altres celebracions
(cicle dominical: C; ferial: I)

SETMANA 4 DURANT L'ANY
(salteri: setmana 4)

GENER

29. Diumenge IV durant l'any. Lectures: Jr 1:4-5; 17-19 / Salm 70 / 1C 12: 31-13:13 / Lc 4:21-30.

ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Pere Nolasc, fdr.; Sulpici Sever escr. i Constanci, mr.; Aquilí, prev. mr. i Sabinià, mr.

Festes Majors: Benavent de Segrià; Sant Pau d'Ordal; Torrelavit i Verdú.

30. Dilluns. Fèria. Lectures: He 11:32-40 / Salm 30 / Mc 5:1-20.

ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Adelelm (o Lesmes), ab.; Stes. Martina, vg. i mr.; Jacinta de Mariscotis i Adelgundis, vg.; Sabina, mr. i Batilde, reina.

31. Dimarts. St. Joan Bosco (MO). Lectures: He 12:1-4 / Salm 21 / Mc 5:21-43. AURGELL: Aniv. ord. episcopal bisbe Joan Martí.

ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Tarsici, Cirus i Sadurní, mrs.; Geminià, b; Stes Marcel·la vda. i beata Lluïsa Albertona, vda.

FEBRER

1. Dimecres. Fèria. Lectures: He 12:4-7. 11-15 / Salm 102 / Mc 6:1-6.

ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Cecili, b. i mr.; Pioni, prev. mr.; Stes Brígida i Veridiana, mjs.

2. Dijous. La Presentació del Senyor (Candelera) (F). Lectures: Mt 3:1-4 (o bé: He 2:14-18) / Salm 23 / Lc 2:22-40.

ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Corneli, cent. i b.; Apronià, i Firmus, mrs.; Sta. Catarina de Ricci, vg.

Festes Majors: L'Ametlla de Mar, Botarell, Cabassers, Calafell, Enviny, l'Espluga Calba, Esponellà, Palau-saverdera, La Pobla de Mafumet i Valls.

3. Divendres. Fèria. Lectures: He 13:1-8 / Salm 26 / Mc 6:14-29. Si es vol: St. Blai, (MLI), St. Anscari (MLI)

ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Laurentí, mr.; Tígides, b.; Sta. Celerina, mr. i beata Claudina Thevenet, vg. fdra.

Festes Majors: Alcanar, l'Aleixar, Algerri, Almatret, Bot, Castellnou de Seana, La Fatarella, La Floresta (Les Garrigues)

4. Dissabte. Fèria. Lectures: He 13:15-17. 20-21 / Salm 22 / Mc 6:30-34.

ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Andreu Corsini, b. carm.; Gilbert, prev.; Fileas, b. i mr.; Josep de Leonisa, cap.; Joan de Brito, S.J.; Sta. Joana de Valois, reina.

Festa Major: Molins de Rei.

Déu crida

(Jr 1:4-5.17-19)

Josep M. Aragonès

Rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

La vocació

Cada persona porta a l'entranya mateixa de la seva existència un destí determinat. Forma part d'aquella complexitat que en diem la personalitat. No es tracta de cap fatalisme. És més aviat un camí de realització personal que el Senyor traça davant de cadascú. En el món religiós en diem la vocació de Déu. Perquè Déu crida tots els homes a realitzar la seva personalitat. És la crida universal a la salvació. Ho llegim avui en la perícopa del llibre de Jeremies, que proclamem: «Abans que et modelés en les entranyes de la mare, ja et vaig conèixer, abans de néixer ja et vaig consagrar» (v. 5a). La història de cada persona té una prehistòria, que s'endinsa en el disseny etern i amorós de Déu. Ell prepara la nostra existència i la segueix sempre de prop. No és cap determinisme cec. Tampoc no és una acció paral·lela, intrometible, ni una evidència absoluta. Déu surt a l'encontre nostre i nosaltres anem a la recerca de Déu, perquè tota vocació divina tendeix i mena a la comunió de l'home amb Déu. Es tracta de dues accions convergents, que es troben a l'interior de la nostra consciència, i que exigeixen, per part nostra, l'esforç de la recerca humil i de l'acceptació lliure i amorosa. Tot plegat un camí de sofriment purificador de cara a l'autèntica realització personal.

La vocació de Jeremies

Jeremies, jove encara —deuria tenir uns vint anys— descobreix la seva vocació. «Et vaig fer profeta, destinat a les nacions» (v. 5b). La descoberta i la posterior acceptació no van ser fàcils. Com tampoc no resulta gens fàcil la narració d'aquesta experiència íntima. En aquesta perícopa ens és narrada en termes de revelació-visió. És una llàstima que el leccionari litúrgic ometi els vv. 6-10. Val la pena d'anar a cercar-los a la Bíblia i llegir-los després de la celebració en ambient de pregària contemplativa. Jeremies manifesta la seva perplexitat quan descobreix la crida de Déu. Es veu massa insignificant davant la magnitud de la càrrega que suposa la seva vocació (v. 6). Quan Déu, però, crida algú i li encarrega —carrega sobre d'ell— una missió determinada, ha mesurat ben bé la proporció de forces, sap que allò que encomana és factible (v. 7)

La Bíblia a l'abast

i hi compromet la seva presència auxiliadora: «Jo seré al teu costat per alliberar-te. T'ho dic jo, el Senyor» (v. 8). D'altra banda, la vocació profètica fa de l'home l'altaveu de Déu. Un altaveu dotat de llibertat i amb personalitat pròpia, que ha de captar, discernir i traduir la paraula de Déu. El profeta és un autèntic ministre de la paraula de Déu (vv. 9-10), de cara a afirmar el que és bo, però de cara també a rectificar i fins arrancar el mal (v. 10). No és estrany, doncs, que la descoberta de la vocació sigui un nus de conflictes. Perquè tota vocació suposa un llarg camí de fidelitat. No és un punt perdut en la vida, sinó una línia que cal seguir amb tossuderia constant, sempre atents a la descoberta de Déu i dels signes dels temps. No s'hi pot respondre ni anar-hi de qualsevol manera, sinó amb una fe forta, amb una bona preparació i ben disposat: «Ara, doncs, ceneix-te el vestit i vés a dir-los tot el que et manaré» (v. 17a). Rebuda i acceptada la vocació, Jeremies es troba entre l'espasa i la paret: «No tinguis por d'ells, si no, seria jo, qui te'n faria tenir» (v. 17b). Entre la fidelitat exigent de Déu i la duresa del rebuig del poble. La missió a la qual el profeta és cridat i enviat, més que difícil serà molt dura. És la missió d'aguantar totes les escomeses i al mateix temps mantenir-se ferm en una fe sòlida i una confiança insubornable en el Senyor (v. 18). És el camí de la seva responsabilitat: la fidelitat a Déu és fidelitat a un mateix: «T'assaltaran, però no et podran abatre, perquè jo et faré costat per alliberar-te. Ho diu l'oracle del Senyor» (v. 19).

¿Crisi de vocacions?

¿Hi ha crisi de vocacions? ¿És que Déu ja no crida ningú? ¿O més aviat la crisi és de resposta? Potser el que hi ha és crisi de personalitat. La societat consumista massifica, dissol la personalitat i confon la humanitat. Fa por trobar Déu en la pròpia vida, potser perquè la por ja comença a l'hora de trobar-nos amb nosaltres mateixos. Ser home és una vocació. La primera crida de Déu a tota persona. Un camí difícil de fidelitat guanyada a pols, cada dia. Ser cristià és una vocació. Comprometre's al servei del poble en el ministeri eclesial o en un altre lloc fa por. És també una vocació. Una crida a ser fidel a la pròpia personalitat. És per a persones valentes que estimen i per això aguanten fermes en el servei «contra els reis de Judà i els seus governants, contra els seus sacerdots i contra el seu poble» (v. 18) a favor de l'amor de Déu i dels germans.

Maria, refugi dels pecadors

Sant Bernat

Sermó per al diumenge infraoctava de l'Assumpció, 1-2.

Veritablement amb Crist ja en teníem prou; fins i tot, actualment tota la nostra suficiència està en ell, però era millor per a nosaltres que «l'home no estigui sol» (cf. Gn. 2,18)... Jesucrist, en la seva humanitat, és certament un segur i poderós «Mitjançer entre Déu i els homes» (1 Tm 2,5), però la seva majestat divina pot atemorir-nos... «Ja que el Senyor, el vostre Déu, és un foc que devora» (Dt 4,24); ¿no tindrà por d'apropar-s'hi un pecador? «Com es fon la cera

vora el foc, que no quedi rastre dels dolents davant de Déu» (Salm 67,1).

Per això la dona beneïda entre totes les dones no és superflua. El seu lloc queda perfectament determinat en l'obra de la nostra reconciliació: ens cal un mitjançer per anar cap a Crist Mitjançer, o no en podem trobar cap altre de millor que Maria...

¿Com tremolaria la nostra debilitat en aproximar-se a Maria? En ella no hi ha res de sever, res d'amenaçador. És tota suavitat, a tothom ofereix la llet i la llana. Repassen atentament tot l'Evangeli, i si trobeu en Maria una paraula de retret, una paraula dura, el més petit gest d'indignació, llavors desconfieu-ne, tingueu por d'apropar-vos-hi. Però

si, com evidentment succeirà, comproveu que totes les seves actituds traspuen bondat i gràcia, mansuetud i misericòrdia, doneu gràcies a la Providència de propocionar-vos, en la seva infinita pietat, una mitjançera en la qual no hi ha res que provoqui temença. «Es va fer feble amb els febles»; en la seva inesgotable caritat, «em dec a grecs i a esclaus, a savis i ignorants» (cf. 1 C 9, 22 i Rm 1,14). Per a tothom obre el si de la seva misericòrdia, a fi que tots rebin de la seva plenitud: el captiu la seva llibertat, el malalt la seva guarició, l'afligit el consol, el pecador el perdó, el just la gràcia, l'àngel l'alegria, en fi, tota la Trinitat la glòria, i el Fill la seva carn humana. «Res no s'escapa de la seva escalfor» (Salm 18,7).